

—♦— 1905. —♦—

(KUVILLA VARUSTETTU.)

—♦—
TOIMITTI

K. H. E.

USEIDEN TOISTEN AVUSTAMANA.

—♦—
SUOMEN LUTHERILAISEN EVANKELIUMI-YHDISTYKSEN
KUSTANTAMA.

529 Koc. 2

N^o

25

Calumetin, Mich., Ev. Luth.
Kansallisseurakunnan Nuori-
soliiton Lainakirjasto.

Tämä kirja lainataan ¹ ~~2~~
viikoksi.

Lainaaajan, joka pitää kirjaa
yli lainausajan tulee maksaa
sakkoa 10 senttiä viikolta.

Lainaaaja, joka turmelee
kirjan tavalla tai toisella, tahi
kadottaa sen, suorittakoon
siitä Johtokunnan määräyk-
sen mukaisen korvauksen.

Nuorisoliiton Johtokunta.

Kristus Ojymäellä.

1905.

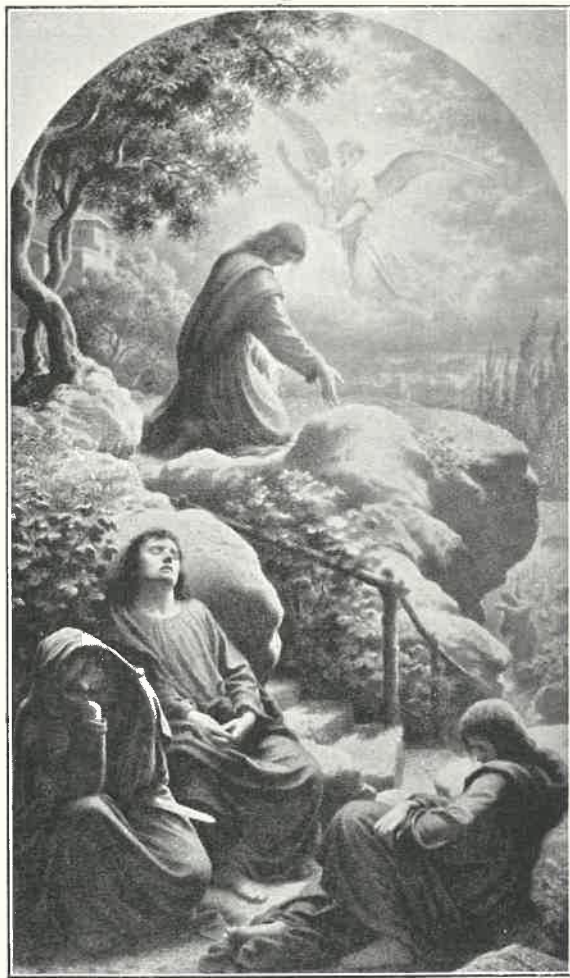
(KUVILLA VARUSTETTU.)

TOIMITTI

K. H. E.

USEIDEN TOISTEN AVUSTAMANA.

SUOMEN LUTHERILAISEN EVANKELIUMI-YHDISTYKSEN
KUSTANTAMA.

Kristus Öljymäellä.

Sisältö.

	Simu.
Naamattu-Kalenteri	3
Jesus Getsemanessa. Anton Nimonen	22
Suuri ilo. Johannes Wallin	25
Jouluna. D... — n	30
Uuden vuoden mietteitä. P. G. Korpi	31
Kiitos, Herra! A. Piikänen	36
Jesus „Autuuskien vuorella.“ J. Hedberg	37
Täydellinen iloni. D... — n	45
Piispa Samuel Gobat	46
Emil Theodor Geffrin. (Muotokuvalla). — g	57
Pastori Jamanouchi Myohci. — Tri N. B. Peery.	109
Sunnuntai Sagassa. Tri N. B. Peery	113
Myrskyssä. P. Kurvinen	120
„Mentää kaikkeen maailmaan!“ T. M—n	121
Matkalla kotiin. (Nuoteilla). P. Kurvinen	126
Muutamia piirteitä Jaappanilaisesta naisesta. S. Uusitalo.	129
Vanha Ingreukken muori. — a — n	133
Waikena! (Kuvalla). Pietari Kurvinen	140
Evankeliumin salaisuus ja voima. S. Pätiälä	145
Hengellisestä laulusta kokeisista. Tri J. Krohn	150
Herra Jeesus on kuningas. K. Etelä-Meno	153
Joululahja. (Kertomus)	157
Katso, Jumalan Karitsa! Emerik Lyytinen	164
Maria! (Kuvalla). Arvi Appelberg	167
Kaste. N. E. W—io	173

Sinä olet Kristus, sen elävän Jumalan Poika
Matt. 16: 16.

—*—
Kiitetty olkoon Herra Jumala, Israelin Jumala,
joka yksinnsä ihmeitä tekee! Ps. 72: 18.

—*—
Teidän puheenne olkoon aina otollinen ja suolalla
sekoitettu, että te tietäisitte, kuinka teidän pitää
jokaista vastaanman. Kol. 4: 6.

—*—
Kussa synti on suureksi tuttu, sinä on armo
ylönpalttiseksi tuttu. Room. 5: 20.

—*—
Kaikki, mitä te rukoillen anotte, se uskoaat
saavanne, niin se tapahtuu teille. Mark. 11: 24.

Helsingissä 1904.

Dtateyhdistö Weilin & Göös Aktiebolag.

Sivu.

Sananen Suomen Luth. Ewank. Yhdistyksen 31:stä vuosi- juhlasta heinäk. 5--8 p:nä w. 1904	175
Sinulla on Wapahtaja. M. T--io	183
Santku kannattaa. (Kertomus)	185
Ylimmäinen pappi. E. P--y ja J. E.	187
Runnia olfoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto	189

R u n i a.

Kristus Ohjymäellä.

Jesus nuorella autuuden saarnaajana.

Piispa Samuel Gobat. (Muotokuva).

Rovasti Emil Theodor Gestrin. (Muotokuva).

Lavian kirkko.

Lavian pappila.

Pastori Yamanouchi. (Muotokuva).

Pastorin rouwa Yamanouchi „

Lähetysmatkalla Jaapanissa.

Jesus asettaa myrskyn.

Helsingin Uuden kirkon sisusta.

Jesus ja Maria Magdalena.

Helsingin Vanha kirkko.

Rolportööri-kurjista Helsingissä.

Nikolainkirkon kuori.

Raamattu-Kalenteri

vuodelle

1905.

Lammikuu — 31 päivää.

- 1 **S.** Enkö minä käskenyt sinun olla rohkean ja vahvistaa itseä? Jof. 1: 9;
- 2 **M.** Iltoittaa että teidän nimenne ovat kirjoitetut taivaissa. Luuk. 10: 20.
- 3 **L.** En minä häpee Kristuksen evankeliumia, sillä se on Jumalan voima itsekullentkin uskowaiselle autuudeksi. Rom. 1: 16.
- 4 **R.** Wanhurstaan pitää elämän ustoista. Rom. 1: 17.
- 5 **To.** Jumala luo minuun puhdas sydän. Ps. 51: 12.
- 6 **P.** Käytäämme edes uskalluksella armoistuimen tykö, että me laupeuden saissimme ja löytäisimme silloin armon, koska me apua tarwisemme. Hebr. 4: 16.
- 7 **L.** Pietari astui ulos haahdesta ja kävi wetten päällä, että hän meniä Jesuksen tykö. Matt. 14: 29.
- 8 **S.** ja koska hän näki ankaran tuulen, niin hän peljästy ja rupefi wajoomaan ja huusi sanoen: Herra, auta minua! Matt. 14: 30.
- 9 **M.** Niin Jesus ojensi kohta kätensä ja tarttui häneen ja janoi hänelle: o sinä heikko-ustoinen, miksis epäilit? Matt. 14: 31.
- 10 **L.** Alkää riidellä tiellä. 1 Mos. 45: 24.
- 11 **R.** Nämä ovat ne, jotka suuresta waiwasta tulivat ja he ovat heidän waatteensa Karitsan weressä walaisneet. Jmt. 7: 14.
- 12 **To.** Katjotkaa, rakkaat weljet, ettei teissä joskus olisi keltäkään paha uskotoin sydän, joka elämästä Jumalasta luopui. Hebr. 3: 12.
- 13 **P.** Ojota siis minulle sinun kunnias. 2 Mos. 33: 18.
- 14 **L.** Tehkää parannus ja palatkaa, että teidän syntinne pyhittäisiin pois. Ap. T. 3: 19.
- 15 **S.** Ei niin, että minä sen jo käsittänyt olen, eli jo täydellinen olen; mutta minä ahjeroittsen suuresti, että minä sen myös käsittäisin, niinkuin minäkin Jesuksessa Kristuksessa käsitetty olen. Fil. 3: 12.
- 16 **M.** Alkää tuomitto, ettei teitä tuomittaisi. Matt. 7: 1.
- 17 **L.** Woi yskinäistä, jos hän lantee, niin ei ole toista jaa-puilla häntä auttamaan! Sal. Saarn. 4: 10.
- 18 **R.** Oskaa toiwossa iloitet, kärtiwälliset murheessa. Oskaa alati rukouksissa. Rom. 12: 12.

- 19 To. Ei minun aikani ole vielä tullut. Joh. 2: 4.
 20 P. Elämä on ilmestynyt. 1 Joh. 1: 2.
 21 L. Ja me olemme nähneet ja todistamme teille sen elämän. 1 Joh. 1: 2.
 22 E. Joka ijankaikkinen on, joka oli Isän tykönä, ja on meillä ilmestynyt. 1 Joh. 1: 2.
 23 M. Wanhurstas hukuu ja ei ajattele kenkään sitä sydämesjansa. Jes. 57: 1.
 24 T. Pyhät miehet temmataan pois ja ei siitä kenkään pidä waaria; sillä wanhurstakat otetaan pois onnettomuudesta. Jes. 57: 1.
 25 K. Jotainen tun juo tästä wedestä, hän janoo jälleen; mutta joka siitä wedestä juo, kuin minä hänelle annan, ei hän janoo ijankaikkisesti. Joh. 4: 13, 14.
 26 To. Sanoi waimo hänelle: Herra, anna minulle sitä wettä. Joh. 4: 15.
 27 P. Jotainen osloon esiwallalle, jolla walta on, alamainen; sillä ei esiwalta ole muutoin kuin Jumalalta. Rom. 13: 1.
 28 L. Waimo sanoi hänelle: Herra, minä näen, että sinä olet profeta. Joh. 4: 19.
 29 E. Sillä autuus on Jutalaisista. Joh. 4: 22.
 30 M. Jumala on henki, ja jotka häntä rutoilewat, niiden pitää hengessä ja totuudessa häntä rutoileman. Joh. 4: 24.
 31 T. Jeesus sanoi hänelle: minä olen se, joka sinun kansjas puhun. Joh. 4: 26.

Helmikuu — 28 päivää.

- 1 K. Niin waimo jätti wesi-astian ja meni kaupunkiin, ja sanoi niille ihmisille: tulkaa katsomaan sitä ihmistä, joka minulle sanoi kaikki, mitä minä tehnyt olen: olleeko hän Kristus? Joh. 4: 28, 29.
 2 To. Täytä meitä pian armoillas. Ps. 90: 14.
 3 P. Niin me riemuifemme ja iloifemme kaikkena meidän elinaikanamme. Ps. 90: 14.
 4 L. Minä tuln syyttämään tulta maan päälle, ja mitä minä tahdon, maan että se jo palais? Mutta minun pitää kasteella kastettaman. Luuk. 12: 49, 50.

- 5 E. Jos me elämme, niin me Herralle elämme. Rom. 14: 8.
 6 M. Sentähden myös me, että meillä on näin suuri todistusten joukko meidän ympärillämme, niin pankaamme pois kaikki kuorma ja synti, joka aina meihin tarttuu ja hitaaksi tekee. Hebr. 12: 1.
 7 T. Saata meille apu tustassa, sillä ihmisten apu on turha. Ps. 60: 13.
 8 K. Niille, jotka hänen ottiwat vastaan, antoi hän woiman Jumalan lapsiksi tulla, jotka uskowat hänen nimensä päälle. Joh. 1: 12.
 9 To. Juostaamme kärsimällisyiden kautta sinä kilwoituksesja, kuin meidän etemme pantu on. Hebr. 12: 1.
 10 P. Sillä ette ole vielä hamaan wereet asti kilwoitellen syntiä vastaan olleet. Hebr. 12: 4.
 11 L. Minun kansani tekee tahtalaisen hymnin: minun, joka olen elämän weden lähde, he hyljääwät, ja kairawat itsellensä kairoja, kelwottomia kairoja, joissa ei wesi pyhy. Jer. 2: 13.
 12 E. Jeesus sanoi hänelle: et sinä ole kaukana Jumalan waltakunnasta. Mark. 12: 34.
 13 M. Herra, katso, se sairastaa, jotas rakastat. Joh. 11: 3.
 14 T. Jeesus rakasti Marthaa ja hänen sisartansa ja Latfarusta. Joh. 11: 5.
 15 K. Jos joku yöllä waelttaa, hän loukkaa itsensä, sillä ei walkeus ole hänessä. Joh. 11: 10.
 16 To. Me saarnaamme ristinnaulitun Kristuksen Jutalaisille pahennukseksi ja Grekiläisille hulluudeksi. 1 Kor. 1: 23.
 17 P. — Sillä Jumalan hulluus on wiisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on wäkevämpi kuin ihmiset. 1 Kor. 1: 24.
 18 L. Opeta minua tekemään sinun suosios jälkeen. Ps. 143: 10.
 19 E. Sillä sinä olet minun Jumalani. Ps. 143: 10.
 20 M. Sinun hywä hentes wieskön minun tajaista tietä. Ps. 143: 10.
 21 T. Älä pelkää, sillä minä olen sinun kansjas; älä harhaele, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä wahwistan sinun, minä autan myös sinua, ja tuen myös sinun minun wanhurstakauteni oikealla kädellä. Jes. 41: 10.
 22 K. Mutta nyt pyhywät usko, toivo, rakkaus, nämät kolme, waan rakkaus on suurin niistä. 1 Kor. 13: 13.

- 23 **To.** Minä sanoin: minä tunnustan Herralle minun pahat tekoni; niin sinä annoit anteeksi minun syntini vääryyden, Sela!
- 24 **P.** Käykäämme myös me, että me kuolijimme hänen kansansa. Joh. 11: 16.
- 25 **L.** Joka on Herran oma, se tulloon minun tyköni. 2 Mos. 32: 26.
- 26 **S.** Mitästä siis minun pitää tekemän Jesukselle, joka kutsutaan Kristus. Matt. 27: 22.
- 27 **M.** Minun siis jokainen teistä, joka ei luonu kaikista kuin hänellä on, ei se taida olla minun opetuslapseni. Luuk. 14: 33.
- 28 **L.** Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon! Luuk. 14: 35.

Maaliskuu — 31 päivää.

- 1 **R.** Katso, se Jumalan Karitsa, joka poisottaa maailman synnin! Joh. 1: 29.
- 2 **To.** Tiesi Jeesus Hän kaikki hänen käsiinsä antaneen, ja että hän oli Jumalasta lähtenyt ulos ja oli Jumalan tykö menemä. Joh. 13: 3.
- 3 **P.** Sillä sitä warten olette te kutsutut, että Kristus myös kärsi meidän edestämme ja jätti meille esikuwan, 1 Piet. 2: 21.
- 4 **L.** että teidän pitää hänen askeleitansa noudattaman, joka ei yhtään syntiä tehnyt eikä yhtään petosta ole hänen suustansa löydetty. 1 Piet. 2: 22.
- 5 **S.** Muistakaa häntä, joka senkaltaisen vastahakoisuuden on syntiästä itse vastaan kärsinyt, ettette wäpy teidän mielesänne ja lastaa. Hebr. 12: 3.
- 6 **M.** Minä muistan tänäpänä minun rikokseni. 1 Mos. 41: 9.
- 7 **L.** Jos minä sanon teille totuuden, miksette usko minua? Joh. 8: 46.
- 8 **R.** Joka syö leipää minun kansani, hän tallasi minun jalallansa. Joh. 13: 18.
- 9 **To.** Se on meille tarpeellinen, että yksi ihminen kuolee kansan tähden, ettei kaikki kansa hukkiisi. Joh. 11: 50.
- 10 **P.** Hän otti tykönsä Pietarin ja kaffi Sebedeuksen poikaa, rupefi murehtimaan ja wapisemaan. Matt. 26: 37.

- 11 **L.** Minä sanoin Jeesus heille: minun sieluni on suuresti murheisjansa kuolemaan asti; Matt. 26: 38.
- 12 **S.** Oikaa kässä ja walwotkaa minun kansani. Matt. 26: 38.
- 13 **M.** Jeesus sanoin: Abba minun Isäni! kaikki owat sinulle mahdolliset. Mark. 14: 36.
- 14 **L.** Ota pois minulta tämä kaikki, ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, mutta niinkuin sinä. Mark. 14: 36.
- 15 **R.** Minun enkeli tawaasta ilmestyi hänelle ja wahiwisti häntä. Luuk. 22: 43.
- 16 **To.** Ja kun hän sängen suuressa ahdistuksessa oli, rukoili hän hartaammin. Luuk. 22: 44.
- 17 **P.** Ja oli hänen hiensä niinkuin werenpisarat. Luuk. 22: 44.
- 18 **L.** Ja kun hän nousi rukoilemasta — — löysi hän ne murheen tähden mahaamasta. Luuk. 22: 45.
- 19 **S.** Tämä oli myös hänen kansansa. Luuk. 22: 56.
- 20 **M.** Ja Herra käänsi itsensä ja katsoi Pietarin päälle — — ja Pietari meni ulos ja itki katterasti. Luuk. 22: 61. 62.
- 21 **L.** Koska Herodes näki Jesuksen, ihastui hän sängen suuresti — — ja kyäsi hänestä moninaisista, mutta ei hän mitään häntä wastannut. Luuk. 23: 8, 9.
- 22 **R.** Sinä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä warten olen minä syntynyt ja sitä warten maailmaan tullut, että minä totuuden tunnustan. Joh. 18: 37.
- 23 **To.** Jokainen, joka on totuudesta, se kuulee minun ääneni. Joh. 18: 37.
- 24 **P.** Pilatus sanoin hänelle: mitä on totuus? Joh. 18: 38.
- 25 **L.** Pilatus otti silloin Jesuksen ja ruoskitti hänen. Joh. 19: 1.
- 26 **S.** Eotamiehet wäänswät krunnun orjantappuroista, panivat sen hänen päähänsä ja puettiwat hänen purpura-waateeseen. Joh. 19: 2.
- 27 **M.** Ja sanoiwat: terme Suutalaisten kuningas! Joh. 19: 3.
- 28 **L.** Ja hän sanoin heille: katso ihmistä! Joh. 19: 5.
- 29 **R.** Koska ylimmäijet papit ja palveliat hänen näkiwät, huusiwat he, sanoen: ristinnaulitse, ristinnaulitse häntä! Joh. 19: 6.
- 30 **To.** Isä, anna heille anteeksi, sillä eiwät he tiedä, mitä he tekewät. Luuk. 23: 34.
- 31 **P.** Tänapänä pitää sinun oleman minun kansani paradisiassa. Luuk. 23: 43.

Puhtituu — 30 päivää.

- 1 **L.** Baimo, katso sinun poikaas. Katso sinun äitiäs. Joh. 19: 26, 27.
- 2 **S.** Minun Jumalani, minun Jumalani, missis minun annoit ylös? Mark. 15: 34.
- 3 **M.** Minä janoon. Joh. 19: 28.
- 4 **L.** Se on täytetty! Joh. 19: 30.
- 5 **R.** Jä, sinun käsiis minä annan henkeni. Luuk. 23: 46.
- 6 **To.** Minä menen Jäni tykö. Joh. 16: 16.
- 7 **P.** — Kristuksen veri — — on puhdistama meidän oman-tunnon tuolewaijista töistä. Hebr. 9: 14.
- 8 **L.** Sen karitsan pitää teille oleman wirheettömän ajastai-taisen oinaan. 2 Moj. 12: 5.
- 9 **S.** Mutta Jesus oli ääneti. Matt. 26: 63.
- 10 **M.** Se sinuattu kaikki, jota me sinuamme, eikö se ole Kristuksen weren osallisuus? Se leipä, jontka me murramme, eikö se ole Kristuksen ruuniin osallisuus? 1 Kor. 10: 16.
- 11 **L.** Koska hän rangaistiin ja waiwattiin, niin ei hän suu-tansa awannut. Jes. 53: 7.
- 12 **R.** Jos yksi on kuollut kaikkein edestä, niin he kaikki ovat kuolleet. 2 Kor. 5: 15.
- 13 **To.** Älkää hämmästykö! Te esitte Jesusta Natfarenuusta, joka ristinnaulittu oli. Hän nousi ylös, ei hän ole täällä. Mark. 16: 6.
- 14 **P.** Herra on totisesti nousnut ylös ja ilmaantui Simonille. Luuk. 24: 34.
- 15 **L.** Herra on johdattanut meitä wäkewällä kädellä Egyptistä, orjuuden huoneesta. 2 Moj. 13: 14.
- 16 **S.** Riitetty olkoon Jumala ja meidän Herran Jesuksen Kristuksen Jä, joka meitä suuresta laupeudesta on synnyttännyt jälleen elävään toivoon, Jesuksen Kris-tuksen ylösnousemisen kautta kuolleista. 1 Piet. 1: 3.
- 17 **M.** Se kylwetään turmeluksesja ja nousee ylös turmele-matoin. 1 Kor. 15: 42.
- 18 **L.** Nyt minulla tyllä on, että minun poikani Josef vielä elää. 1 Moj. 45: 28.
- 19 **R.** Nyt me olemme Jumalan lapset, ja ei ole se vielä ilmestynyt, miksi me tulemme, mutta me tiedämme,

- koska se ilmestyy, niin me hänen kaitajetensa tu-lemme. 1 Joh. 3: 2.
- 20 **To.** Mutta kaikilla Israelin lapsilla oli walkeus heidän asuin-toisjansa. 2 Moj. 10: 23.
- 21 **P.** — — sillä Jumala janoi, ettei kansa joskus katuisi, koska he näkiwät sodan heittänsä vastaan, ja palajaihi Egyptiin. 2 Moj. 13: 17.
- 22 **L.** Ja teidän pitää oleman minulle papillinen waltakunta ja pyhä kansa.
- 23 **S.** Jesus seijoi heidän keskellänsä ja janoi heille: rauha olkoon teille! Luuk. 24: 36.
- 24 **M.** Anna minulle, poikani, ihdämesi, ja sinun filmäsi pi-täköön minun tieni. Sal. Jananl. 23: 26.
- 25 **L.** Ellen minä näe hänen käsijsänsä nautlan reikää, ja pistä jormeani nautlain sijaan ja pistä kättäni hänen kylkeenjä, en minä usto. Joh. 20: 25.
- 26 **R.** Minä olen se hywä paimen: hywä paimen antaa hen-kenjä lammasten edestä. Joh. 10: 11.
- 27 **To.** Minä olen se hywä paimen, joka tunnen omani, ja minä tutaan myös omiltani. Joh. 10: 14.
- 28 **P.** Niinkuin Jä minun tuntee ja minä tunnen Jän, ja panen henkeni lammasten edestä. Joh. 10: 15.
- 29 **L.** Minulla on myös muita lampaita, jotka ei ole tästä lammashuoneesta, ne pitää minun myös tänne saat-taman. Joh. 10: 16.
- 30 **S.** Ja he saawat kuulla minun ääneni, ja pitää oleman yksi lammashuone ja yksi paimen. Joh. 10: 16.

Loutokuu — 31 päivää.

- 1 **M.** Sentähden Jä minua rakastaa, sillä minä panen hen-keni, että minä sen jälkeen otan. Joh. 10: 17.
- 2 **L.** Jos me Jumalan kansja olimme sowitzetut hänen Poi-tansa tuoleman kautta, koska me wiesä hänen wi-hollisenja olimme, paljoa enemmän me autuaakki tulemme hänen elämänjä kautta, että me sowitzetut olemme. Rom. 5: 10.
- 3 **R.** Minä neuwon teitä, niinkuin outoja ja muukalaisia. 1 Piet. 2: 11.

4 Lo.	Herra on minun väkemyyteni ja kiitosvirteni, ja on minun autuuteni. 2 Moj. 15: 2.
5 P.	Kristuksen ewankeliumi on Jumalan voima itsekullenkin uskowaiselle autuudeksi. Rom. 1: 16.
6 L.	Autuas on se mies, jolle Jumala ei syntiä lue. Rom. 4: 8.
7 E.	Autuas on se mies, joka kiusauksen kärsii. Jak. 1: 12.
8 M.	Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolawat. Jlm. 14: 13.
9 I.	Mitä minä teen, et sinä sitä nyt tiedä, mutta tästedes saat sinä sen tietää. Joh. 13: 7.
10 R.	Olkoon jokainen ihminen nopea kuulemaan, hidas puhumaan ja hidas wihaan. Jak. 1: 19.
11 Lo.	Minä tuln, että heillä pitää elämä oleman ja ystäkylä oleman. Joh. 10: 10.
12 P.	Mutta kiitos olkoon Jumalan, jota meille woiton antanut on meidän Herran Jesuksen Kristuksen kautta! 1 Kor. 15: 57.
13 L.	Woi teitä, koska kaikki ihmiset teitä kiittävät! Luuf. 6: 26.
14 E.	Minun sieluni juuresti ylistää Herraa. Luuf. 1: 46.
15 M.	Jos meillä ainoastaan tässä elämässä on toivo Kristuksen päälle, niin me olemme wiheijjemmät kaikkia muita ihmisiä. 1 Kor. 15: 19.
16 I.	Herra ojotti hänelle puun, jonka hän heitti weteen, ja webet tuliwat makiaksi. 2 Moj. 15: 25.
17 R.	Mutta että te olette lapset, lähetti Jumala Poikansa Hengen teidän sydämihinne, joka huutaa: Abba, rakas Isä! Gal. 4: 6.
18 Lo.	Muutamit Grekiläiset olivat — — — ne meniwät Filippuksen tytä — ja rukoilivat häntä, sanoen: herra, me tahdomme nähdä Jesusta. Joh. 12: 21.
19 P.	Ja tapahtui, että koska Mojes piti kätensä ylhäällä, woitti Iſrael, mutta koska hän kätensä laski alas, woitti Amalek. 2 Moj. 17: 11.
20 L.	Meidän uskomme on se woitto, jota maailman woitti. 1 Joh. 5: 4.
21 E.	Minä olen teidän kanssanne joka päivä, maailman loppuun asti. Matt. 28: 20.
22 M.	Maailmassa on teillä tuska, mutta olkaa hyvässä turwasja, minä woitin maailman. Joh. 16: 33.

23 I.	— — ja kansa uskoi. 2 Moj. 4: 31.
24 R.	Pyhyttää te minusia. Joh. 15: 4.
25 Lo.	— — sinun Jumalasi on kuningas. Eij. 52: 7.
26 P.	Minä olen sinun kansas. 2 Moj. 3: 12.
27 L.	Herran kunnia täytti majan. 2 Moj. 40: 34.
28 E.	Koska minä wuoteeseeni lasken, niin minä muistan sinua, koska minä herään, niin minä puhun sinusta. Psj. 63: 7.
29 M.	— — Hän antaa ystäwillensä heidän maatesjansa. Psj. 127: 2.
30 I.	En minä rukoile, että heitä ottaisit pois maailmasta, waan että heitä pahasta warjelsit. Joh. 17: 15.
31 R.	Autuaat ovat ne ihmiset, jotka näkewät, joita te näette. Luuf. 10: 23.

Kesäkuu — 30 päivää.

1 Lo.	Missä ikänä aſiasja kaikki teistä sopiwat maan päällä, jota he rukoilewat, sen heidän pitää saaman minun Isästäni, jota on taivassija. Matt. 18: 19.
2 P.	Kuuden paljoudessa, jotka uskoiwat, oli yksi sydän ja yksi sielu, ei myös kentään heistä sanonut mitään omaksensa. Ap. T. 4: 32.
3 L.	Kaikki olivat heillä yhteiset. Ap. T. 4: 32.
4 E.	Rauhan Jumala pyhittäköön teitä kokonansa. 1 Thessj. 5: 23.
5 M.	Että koko teidän henkenne ja sielunne ja ruumiinne meidän Herran Jesuksen Kristuksen tulemisessa nuhteetoina pidettäisiin. 1 Thessj. 5: 23.
6 I.	— — mene rauhassa. 2 Moj. 4: 18.
7 R.	O sitä Jumalan rikkauden ja wiisauden ja tunnon sywyttä. Rom. 11: 33.
8 Lo.	Minun sanani — — pitää menestymän, jota warten minä sen lähettännytkin olen. Eij. 55: 11.
9 P.	Jonka kautta myös meillä oli tykökäymys uskosja tähän armoon. Rom. 5: 2.
10 L.	Riennuitkaa Herralle, kaikki maa! Psj. 100: 1.
11 E.	Tietäkää että Herra on Jumala. Psj. 100: 3.
12 M.	Jos joku koko lain pitää ja rikkoo yhdesjä, hän on witapää kaikkisja. Jak. 2: 10.

- 13 **L.** Siitä, että hän kärsinyt on ja on kiusattu, taitaa hän myös niitä auttaa, jotka kiusataan. Hebr. 2: 18.
- 14 **R.** Oli yksi rikas mies, jota waatetti hänenä purpuralla ja kalliilla linawaatteella, ja eli jota päivä iloska herkullisesti. Luut. 16: 19.
- 15 **To.** Oli myös yksi terjääjä, nimeltä Latsarus, joka makasi hänen ovensa edessä täynnänsä parjumuia. Luut. 16: 20.
- 16 **P.** Rakkaat weljet! Jos ihminen osaa johonkukuhun wikaan tulla, niin te, jotka hengelliset olette, ojentataat senttataista siweyden hengessä. Gal. 6: 1.
- 17 **L.** En minä kuole, waan elän, ja Herran teoja luettelen. Ps. 118: 17.
- 18 **S.** Minä elän ja te myös elätte. Joh. 14: 19.
- 19 **M.** Hänpä meidän teki, ja emme itse meitämme, kansatensa ja laittumensa lampainfi. Ps. 100: 3.
- 20 **L.** Kosta minä sinua awukkeni huudan, niin sinä kuulet minua ja annat minun sielulleni suuren wäfewyhyden. Ps. 138: 3.
- 21 **R.** Palweltaa Herraa ilolla. Ps. 100: 2.
- 22 **To.** Minä olen wiinapuu, te olette oksat. Joh. 15: 5.
- 23 **P.** Joka minusja pysyy, ja minä hänenä, hän kantaa paljon hedelmätä; sillä ilman minuta ette woi mitään tehdä. Joh. 15: 5.
- 24 **L.** Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset, nimittäin Jumalan perilliset ja Kristuksen kansaperilliset. Rom. 8: 17.
- 25 **S.** Jolaisen oksan minusja, joka ei kannu hedelmätä, hän katsoi pois. Joh. 15: 2.
- 26 **M.** Kiittä Herra, minun sieluni, ja elä unohda, mitä hywää hän minulle tehnyt on. Ps. 103: 2.
- 27 **L.** — Sinä heitit kaikki minun syntini jeltäs taa. Es. 38: 17.
- 28 **R.** Jefuksen Kristuksen Natsareuksen nimeen nouse ja käy. Ap. T. 3: 6.
- 29 **To.** Ei terweet tarwitse parantajata, waan sairaat. Luuk. 5: 31.
- 30 **P.** En ole minä tullut wanhurskaita kutsuman, waan syntisiä parannukseen. Luuk. 5: 32.

Heinäkuu — 31 päivä.

- 1 **L.** Joto me elämme eli tuolemme, niin me Herran omat olemme. Rom. 14: 8.
- 2 **S.** Kosta me vielä synnissä kuolleet olimme, on hän meitä Kristuksen kansja eläwäsi tehnyt, — sillä armosta olette te autuaatfi tulleet. Eses. 2: 5.
- 3 **M.** Ei ihminen elä ainoasti leiwästä, mutta jokaisesta sanasta, kuin Jumalan suusta lähtee. Matt. 4: 4.
- 4 **L.** Hänessä me elämme ja liikomme ja olemme. Ap. T. 17: 28.
- 5 **R.** Minun lampaani kuulewat minun ääneni. Joh. 10: 27.
- 6 **To.** Minä tunnen heidän. Joh. 10: 27.
- 7 **P.** He seuraawat minua. Joh. 10: 27.
- 8 **L.** Minä annan heille ijantaittisen elämän. Joh. 10: 28.
- 9 **S.** Ei heidän pida hukfuman ijantaittisesii. Joh. 10: 28.
- 10 **M.** Eikä pida yhdenkään repäisemän heitä minun Isäni kädestä. Joh. 10: 28.
- 11 **L.** Sinun pitää kunnioittaman isääsi ja äitiäsi, ettäs kauwan eläisit maan päällä, jonka Herra sinun Jumalasi antaa sinulle. 2 Mos. 26: 12.
- 12 **R.** Minä olen welkapää Grekiläisille ja muutaalaisille, wiisaille ja tyhmille. Rom. 1: 14.
- 13 **To.** Mutta ei he ole kaikki ewankeliumille kuuliaiset, sillä Jesaias sanoo: Herra, kuka uskoo meidän saarnamme? Rom. 10: 16.
- 14 **P.** Niin tulee siis usko kuulosta, mutta kuulo Jumalan sanan tautta. Rom. 10: 17.
- 15 **L.** Käyttäkää itsenne niinkuin Kristuksen ewankeliumille jowelias on. Fil. 1: 27.
- 16 **S.** Minun sieluni ikäwöitsee sinun autuuttas. Ps. 119: 81.
- 17 **M.** Minä ja minun huoneeni palwelemme Herraa. Jof. 24: 15.
- 18 **L.** Parempi on uskaltaa Herran päälle, kuin luottaa ihmisiin. Ps. 118: 8.
- 19 **R.** Me niinkuin apulaiset neuwomme teitä, ettette Jumalan armoa hukkaan ottaisi. 2 Kor. 6: 1.
- 20 **To.** Minä olen Herra sinun parantajas. 2 Mos. 15: 26.
- 21 **P.** Katso, tämä on siiton weri, jonka Herra teki teidän kansanne. 2 Mos. 24: 8.

- 22 **L.** Meillä on rauha Jumalan kansa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta. Rom. 5: 1.
- 23 **S.** Katso se aika tulee, janoa Herraa, että minä teen uuden liiton Israelin huoneen kansa ja Judan huoneen kansa. Jer. 31: 31.
- 24 **M.** Herra joi teidän puolestanne, ja teidän pitää alalansa oleman. 2 Mos. 14: 14.
- 25 **L.** Herra, kosta tuska tulee, niin sinua esittään. Ef. 26: 16.
- 26 **R.** Saul, Saul, miksi wainoot minua? Ap. T. 9: 4.
- 27 **To.** Katso, hän rutoilee. Ap. T. 9: 11.
- 28 **P.** Siunatfoon meitä Jumala. Ps. 67: 7.
- 29 **L.** Raikki maailma peljättöön häntä. Ps. 67: 8.
- 30 **S.** Sydämen uskolla me wanhurstaaksi tulemme. Rom. 10: 10.
- 31 **M.** Sinun tunnustuksella me autuaaksi tulemme Rom. 10: 10.

Elokuu — 31 päivää.

- 1 **L.** Sinä talutat minua neuvollas ja korjaat minua viimein kunzialla. Ps. 73: 24.
- 2 **R.** Min neumon minä teitä, rakkaat weljet, Jumalan sydämellisen laupiuden kautta, että te antaisitte teidän ruumiinne — — — uhritsi. Rom. 12: 1.
- 3 **To.** Jolla on korwat kuulla, se kuulkoon! Matt. 13: 43.
- 4 **P.** Silmä on ruumiin walkeus; jos siis sinun silmäsi on yksinfertainen, niin koko sinun ruumiisi on walaistu. Matt. 6: 22.
- 5 **L.** Waan jos sinun silmäsi on paha, niin koko sinun ruumiisi on pimiä. Matt. 6: 23.
- 6 **S.** Jota elää tahtoo ja hyviä päiviä nähdä, hän hillitköön kieltensä pahudesta ja huulensa wilppiä puhumasta. 1 Piet. 3: 10.
- 7 **M.** Kuurot hän teki kuulemaan ja mykät puhumaan. Mark. 7: 37.
- 8 **L.** Astuaa wilpittömät askeleet teidän jalwoillanne. Hebr. 12: 13.
- 9 **R.** Ettei joku kompastuisi niinkuin ontuma, waan paljoo enämmiin terveeksi tulisi. Hebr. 12: 13.
- 10 **To.** Noudattataa rauhaa kaikkein kansa ja pyhyttä, paiksi jota ei yksikään jaa Herraa nähdä. Hebr. 12: 14.

- 11 **P.** Sentähden iloitsen minä heikkoudesja, ylönkatseisja, hädisjä, wainoisja ja ahdistuksisja Kristuksen tähden. 2 Kor. 12: 10.
- 12 **L.** Minä olen ovi, jos joku minun kauttani menee sisälle, se tulee autuaaksi ja menee sisälle ja ulos ja löytää laitumen. Joh. 10: 9.
- 13 **S.** Uskotaa walkeuden päälle. Joh. 12: 36.
- 14 **M.** Se on Jumalan tahto, että te hyvällä työllä tukisette hulluin ja tyhmäin ihmisten suun. 1 Piet. 2: 15.
- 15 **L.** Hän wälttääkään pahaa ja tehtään hyvää. 1 Piet. 3: 11.
- 16 **R.** Etäkään rauhaa ja noudattataa sitä. 1 Piet. 3: 11.
- 17 **To.** Mutta ei hän janaataa häntä wastannut. Matt. 15: 23.
- 18 **P.** Autuas on se ihminen, jota panee uskallusensa Herraan. Ps. 40: 5.
- 19 **L.** Ja ei käänny ylöspäin tykö ja niitten, jotka walheella waeltawat. Ps. 40: 5.
- 20 **S.** Kun Farao näki lemon saaneensa, paadutti hän sydämensä, ja ei kuullut heitä: — niinkuin Herra janoanut oli. 2 Mos. 8: 15.
- 21 **M.** Awaa suusi mykän edessä ja auta hyljättyin asiata. Sal. Jananl. 31: 8.
- 22 **L.** Awaa suusi, ja tuomitse oikein ja pelasta wainainen ja köyhä. Sal. Jananl. 31: 9.
- 23 **R.** Waan kaikkein viimein on hän myös minulta nähty niinkuin keskenjyntyneeltä 1 Kor. 15: 8.
- 24 **To.** Minä pyhin sinun pahat tekoji pois niinkuin pilwen ja sinun syntisi niinkuin sumun. Jes. 44: 22.
- 25 **P.** Käännä sinuas minun puoleeni, sillä minä sinun lunnastin. Jes. 44: 22.
- 26 **L.** Me tiedämme niille, jotka Jumalata rakastawat, kaikki kappaleet ynnä parhaaksi kääntywän. Rom. 8: 28.
- 27 **S.** Sinä päivänä pitää teidän rukoileman minun nimeeni. Joh. 16: 26.
- 28 **M.** Iloitsen sinun kästyistäsi, joita minä rakastan. Ps. 119: 47.
- 29 **L.** Nostan käsiäni sinun kästyihisi — ja puhun sinun jäädyistäsi. Ps. 119: 48.
- 30 **R.** Efata, se on: aukene. Mark. 7: 34.
- 31 **To.** En minä jano teille, että minä rukoilen Jää teidän tähtenne: sillä Jää rakastaa itse teitä. Joh. 16: 26, 27.

Ehykskuu — 30 pätvää.

- 1 **P.** Sinä talutat minua neuvollasi ja korjaat minua wii-
mein kunnialla. Ps. 73: 24.
- 2 **L.** Minä rakastan niitä, jotka minua rakastawat, ja jotka
warahin minua etsiwät, ne löytäwät minun. Gal.
Jaanil. 8: 17.
- 3 **S.** Minulle on laupius tapahtunut. 1 Tim. 1: 16.
- 4 **M.** Ofota nyt minulle sinun tiesi, että minä sinun tuntisin
ja löytäisin armon sinun edessä. 2 Mos. 33: 13.
- 5 **L.** Niin peljätäkäämme siis — — ettei kenkään meistä
takaperin jäisi. Hebr. 4: 1.
- 6 **R.** Maria istui Jeesuksen jalkain juureen ja kuusteli hänen
puhettansa. Luuk. 10: 39.
- 7 **To.** Mutta Martha teki paljon astareita, palwellen heitä.
Luuk. 10: 40.
- 8 **P.** Raikki teidän menonne tapahtuoon rakkaudessa. 1 Kor.
16: 14.
- 9 **L.** Herra sanoi Mooselle: onko Herran käsi lyhetty?
4 Mos. 11: 23.
- 10 **S.** Nyt sinun pitää näkemän, jos minun sanani jälkeen
tapahtuu sinulle etikkä ei. 4 Mos. 11: 23.
- 11 **M.** Herra, kuka asuu sinun majassasi? eli kuka on pyhy-
wäinen sinun pyhällä luorellasi. Ps. 15: 1.
- 12 **L.** Niin me olemme sentähden aina hymäsä turwasä ja
tiedämme, että niin kauwan kuin me ruumiissa
asomme, niin me olemme tautana Herrasta.
2 Kor. 5: 6.
- 13 **R.** Sillä me waellamme uskosä ja emme katsomisessa.
2 Kor. 5: 7.
- 14 **To.** Autuaat owat hengellisesti waiwaiset, sillä heidän on
taiwaan waltakunta. Matt. 5: 3.
- 15 **P.** Autuaat owat murheelliset, sillä he saawat lohduituksen.
Matt. 5: 4.
- 16 **L.** Autuaat owat siwiät, sillä he saawat maan periä.
Matt. 5: 5.
- 17 **S.** Autuaat owat, jotka isoowat ja janoowat wanhurskautta,
sillä he rawitaan. Matt. 5: 6.
- 18 **M.** Autuaat owat laupiaat, sillä he saawat laupiuden.
Matt. 5: 7.

- 19 **L.** Autuaat owat puhtaat sydämeistä, sillä he saawat nähdä
Zumalan. Matt. 5: 8.
- 20 **R.** Autuaat owat rauhan tekiät, sillä ne pitää Zumalan
pojiksi kutsuttaman. Matt. 5: 9.
- 21 **To.** Autuaat owat, jotka wanhurskauden tähden mainotaan,
sillä heidän on taiwaan waltakunta. Matt. 5: 10.
- 22 **P.** Autuaat olette te, koska he pilkkaawat ja mainoowat
teitä ja puhuwat kaikkinaista pahutta teitä vastaan,
walhetellen minun tähteni. Matt. 5: 11.
- 23 **L.** Älkäätkä etykö: ei Zumala anna itseänsä pilkata.
Gal. 6: 7.
- 24 **S.** Kuoleman sitet owat käärineet minun ympäri. Ps.
18: 5.
- 25 **M.** Herra rakastaa wanhurskaita. Ps. 146: 8.
- 26 **L.** Kuitenkin wapahtaa Zumala minun sieluni helwetin
wallasta, sillä hän korjasi minun. Sela!
- 27 **R.** Minä teen teille tietämäksi, rakkaat weljet, sen ewan-
geliumin, kuin minä teille ilmoitin, — — jonka kautta
te myöds autuaaksi tulette. 1 Kor. 15: 1, 2.
- 28 **To.** Kun sinä ainoastansa minulla olisit, niin en minä en-
sinkään sitte taiwaasta eli maasta tottelisi. Ps. 73: 25.
- 29 **P.** Kiitä Herraa, minun sieluni! Herra minun Zumalani,
sinä olet jangen suuresti kunnioitettu. Ps. 104: 1.
- 30 **L.** Jethro riemuitti kaiken sen hymyyden ylitse, kuin Herra
oli tehnyt Israelille, että hän oli pelastanut heitä
Egyptiläisten kädestä. 2 Mos. 18: 9.

Lofakuu — 31 pätvää.

- 1 **S.** Minä, minä olen Herra, ja paitsi minua ei ole yhtään
wapahtajata. Jes. 43: 11.
- 2 **M.** Sinä tyhmä! tänä yönä sinun sielusi sinulta pois-
otetaan: kuka ne sitte saa, kuin sinä walwiistanut
olet? Luuk. 12: 20.
- 3 **L.** Niin kauwan kun maa seisoo, ei pida kylwäminen ja
niittäminen, wiiu ja helle, suwi ja talwi, päiwä ja
yö lakkaaman. 1 Mos. 8: 22.
- 4 **R.** Joka kiitosta uhraa, se ylistää minua, ja siinä on se tie, että
minä ofotan hänelle Zumalan autuuden. Ps. 50: 23.

- 5 **To.** Joka tiivistä kylvää, sen pitää myös tiivistä niittämän. 2 Kor. 9: 6.
- 6 **P.** Joka hengessä kylvää, se hengestä iankaikkisen elämän niittää. Gal. 6: 8.
- 7 **L.** Jotka kynnneillä kylvävät, ne ilolla niittävät. Ps. 126: 5.
- 8 **S.** — — — toinen joka niittää. Joh. 4: 37.
- 9 **M.** Israel fanoi Josefille: katso, minä kuolen, ja Jumala on teidän kanssanne. 1 Mos. 48: 21.
- 10 **L.** — Ja wie teitä jällejä isänne maalle. 1 Mos. 48: 21.
- 11 **R.** Että hän minua halasi, niin minä hänen päästän. Ps. 91: 14.
- 12 **To.** Hän tuntee minun nimeni, sentähden minä varjelen häntä. Ps. 91: 14.
- 13 **P.** Kaikissa ottakaa uskon kilpi, jolla te voisitte sammuttaa kaikki sen ruman tulijet nuolet. Efes. 6: 16.
- 14 **L.** Kun sinä ainoastansa minulla olisit, niin en minä eninkään sitte taimaasta eli maasta tottelisi. Ps. 73: 25.
- 15 **S.** Yksi on tarpeellinen. Luuk. 10: 42.
- 16 **M.** Maria on hyvän osan valinnut, joka ei häneltä pidä otettaman pois. Luuk. 10: 42.
- 17 **L.** Ei sinun pidä joukkoa seuraaman pahuuteen. 2 Mos. 23: 2.
- 18 **R.** Jos me sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me peitämme itsemme, ja ei ole totuus meisä. 1 Joh. 1: 8.
- 19 **To.** Te kuin Herraa rakastatte, vihatkaa pahaa! Ps. 97: 10.
- 20 **P.** Hän kätte pyhänsä sielut. Ps. 97: 10.
- 21 **L.** Ne näkivät hänen kaswonja niinkuin enkelin kasvot. Ap. T. 6: 15.
- 22 **S.** Minä kiitan ja avukseni huudan Herraa, niin minä vapahdetaan vihollisistani. Ps. 18: 4.
- 23 **M.** Vielä minä nytkin terran tahdon järjestää, ei ainoastansa maata, mutta myös taimaasta. Hebr. 12: 26.
- 24 **L.** Se on Jumalan työ, että te uskotte sen päälle, jonka hän lähetti. Joh. 6: 29.
- 25 **R.** Hän on meidän rauhamme. Efes. 2: 14.
- 26 **To.** Viimein, rakaat welseni, olkaa wälewät Herrassa ja hänen wälewyytensä woimassa. Efes. 6: 10.
- 27 **P.** Herra on armollinen ja wanhurstaas. Ps. 116: 5.

- 28 **L.** Ja meidän Jumalamme on laupias. Ps. 116: 5.
- 29 **S.** Muistakaa teidän opettajianne, jotka teille Jumalan sanaa puhuneet ovat. Hebr. 13: 7.
- 30 **M.** Joiden uskoa te seurattakaa ja ottakaa waari, millinen loppu heidän menollansa oli. Hebr. 13: 7.
- 31 **L.** Armo olkoon kaikkein teidän kanssanne, Amen. Hebr. 13: 25.

Marraskuu — 30 päivää.

- 1 **R.** Jeesus fanoi hänelle: mene, sinun poikas elää. Joh. 4: 50.
- 2 **To.** Ja mies uskoi sanan, jonka Jeesus fanoi hänelle, ja meni. Joh. 4: 50.
- 3 **P.** Ei terveet tarwiise parantajata, waan sairaat. Luuk. 5: 31.
- 4 **L.** En ole minä tullut wanhurstkaita kutsumaan, waan syntisiä parannutseen. Luuk. 5: 32.
- 5 **S.** Alttää antako teitänne wietellä moninaisilla ja muukalaisilla opetuksilla. Hebr. 13: 9.
- 6 **M.** Sillä se on hyvä, että sydän wanhuristuu armolla ja ei ruualla, joista eivät ne mitään hyötynneet, jotka niissä waelssiwat. Hebr. 13: 9.
- 7 **L.** Meillä on alttari, josta ei ole niiden lupa syöä, jotta majassa palmelewat. Hebr. 13: 10.
- 8 **R.** Minä halajan täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa. Fil. 1: 23.
- 9 **To.** Mutta paljoa tarpeellisempi on sihasja olla teidän tähtenne. Fil. 1: 24.
- 10 **P.** Taimaan waltakunta on sinapin siemenen wertainen, jonka ihminen otti ja kylwi peltoonja. Matt. 13: 31.
- 11 **L.** Siemen puhkeaisi ulos ja kaswaisi ylös, koska ei hän tiedäkään. Mark. 4: 27.
- 12 **S.** Sentähden on Jumalan kansalle yksi lepo wietä tarjona, Hebr. 4: 9.
- 13 **M.** Sillä joka hänen lepoonsa jo tullut on, se lepää töistänsä, niinkuin Jumalakin hänen töistänsä. Hebr. 4: 10.
- 14 **L.** Meidän menomme on taimahisja. Fil. 3: 20.
- 15 **R.** Minä olen sinun isäsi Jumala, Abrahamin Jumala, Isaakin Jumala ja Jacobin Jumala. 2 Mos. 3: 6.

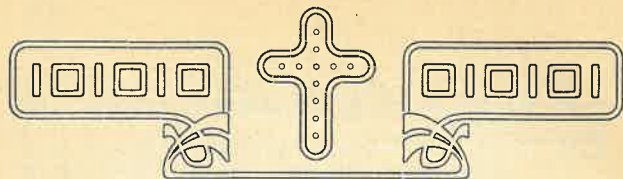
16 To.	Sinä menet iästä tykö rauhasa. 1 Moj. 15: 15.
17 P.	— tosin on tämä ilmi tullut. 2 Moj. 2: 14.
18 L.	— — Astel on wainoin minun ja kuoleman waiheella. 1 Sam. 20: 3.
19 S.	Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolewat tästä lähin. Jlm. 14: 13
20 M.	Henki sanoo: Heidän pitää lepäämän heidän töistänsä. Jlm. 14: 13.
21 L.	Sillä heidän tefonja noudattawat heitä. Jlm. 14: 13.
22 R.	Sillä ei Jhä ketään tuomitse, waan antoi kaiken tuomion Pojalle. Joh. 5: 22.
23 To.	Katso, me sanomme ne autuaaksi — — Jak. 5: 11.
24 P.	Sillä hetki tulee, jona kaikki ne, jotka haudoisja ovat saawat kuulla hänen äänensä. Joh. 5: 28.
25 L.	Ilon ja riemun he käsitävät ja murhe ja huokaus pitää pateneman. Jes. 35: 10.
26 S.	Lee luku hallituksesta Luuk. 16: 2.
27 M.	Koska Herra päästää Sionin wangit, niin me olemme niinkuin unta näteväiset. Ps. 126: 1.
28 L.	Kiittäkää Herraa hänen pyhänsänsä: kiittäkää häntä hänen wäfewyppiensä awaruudessa! Ps. 150: 1.
29 R.	Katso, sinun kuninkaas tulee sinulle siwiä. Matt. 21: 5.
30 To.	Herran, Herran Henki on minun päälläni — — saarnamaan wangeille lunastusta ja fidotuille pääsemistä. Jes. 61: 1.

Joulukuu — 31 päivää.

1 P.	Minä olen Jumala kaikkiwaltias: waella minun edessäni ja ole wataa. 1 Moj. 17: 1.
2 L.	Pyytäkää ahtaasta portista mennä siälle. Luuk. 13: 24.
3 S.	Jos me olemme lapset, niin me olemme myös perilliset — — ja Kristuksen kansa perilliset. Rom. 8: 17.
4 M.	Minä tulen pian: amen! Niin tule, Herra Jeesus! Jlm. 22: 20.
5 L.	Ja hän kantoi ristiänsä. Joh. 19: 17.
6 R.	Kenenkä sanowat ihmiset minun, Ihmisen Pojan, olewan? Matt. 16: 13.
7 To.	Mitä on ihminen, ettäs häntä muistat? eli ihmisen poika, ettäs häntä etsisketet?

8 P.	Herrassa on minulla wanhurskaus ja wäfewyys. Jes. 45: 24.
9 L.	Niiden pitää menemän ijantaitfiseen waiwaan, mutta wanhurskaat ijantaitfiseen elämään. Matt. 25: 46.
10 S.	Hän on istuwa ja julaawa ja selittäwä hopian. Mal. 3: 3.
11 M.	— — Silloin pitää heidän tuoman Herralle ruota-uhria wanhurskaudessa. Mal. 3: 3.
12 L.	Katso minä seison ovesja ja toskutan. Jlm. 3: 20.
13 R.	Jokainen, kuin tekee syntiä, hän on synnin orja. Joh. 8: 34.
14 To.	Niin opetuslapset ihastuimat, että he näkiwät Herran. Joh. 20: 20.
15 P.	Hänellä oli vielä hänen rakas ainoa poikansa. Mark. 12: 6.
16 L.	Hän lähetti myös sen viimeiseksi heidän tykönsä, sanoen: he karttawat minun poikaani. Mark. 12: 6.
17 S.	He saawat nähdä, fetä he owat pistäneet. Joh. 19: 37.
18 M.	Laban sanoi: tule siälle, sinä Herran siunattu. 1 Moj. 24: 31.
19 L.	Siitkaa aina Herrassa. Jil. 4: 4.
20 R.	Olsoon teidän siweytenne kaikille ihmisille tiettäwä: Herra on läsnä. Jil. 4: 5.
21 To.	Kaikki nämä olen minä pitänyt nuoruudesta; mitä vielä minulta puuttuu? Matt. 19: 20.
22 P.	Sanoi Jeesus hänelle: jos sinä tahdot olla täydellinen, niin mene ja myy mitä sinulla on, ja anna waiwaille: Matt. 19: 21.
23 L.	Ja sinun pitää saaman tawaran taiwaasja: ja tule ja seuraa minua. Matt. 19: 21.
24 S.	Herran kirkkaus ympäri walaisi heitä. Luuk. 2: 9.
25 M.	Minä ilmoitan teille suuren ilon. Luuk. 2: 10.
26 L.	Joka tulewa on kaikelle kansalle. Luuk. 2: 10.
27 R.	Teille on tänä päivänä syntynyt Wapahtaja, joka on Kristus, Herra, Dawidin kaupungisja. Luuk. 2: 11.
28 To.	Kunnia olsoon Jumalalle korkeudessa ja maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto. Luuk. 2: 14.
29 P.	Nyt sinä lasket, Herra, pahewias rauhaan menemään. Luuk. 2: 29.
30 L.	Herra, Herra, Jumala on laupias ja armollinen ja pitkämielinen: suuresta armosta ja totuudesta. 2 Moj. 34: 6.
31 S.	Meidän Jumalamme sana pyhyi ijantaitfisesti. Jes. 40: 8.

Jeesus Getsemanessa.

(Nimilehden kumalle).

Marjot waipuu yli Jerusalemin,
Häipyä häälinä jo suuren kaupungin,
Tuulen henki laskeupi lepäämään,
Siiven alle lintu peittää pienen pään;
Nyt lepoon waipunut on kaikki wäki,
Nön hiljaisuudessa on Oljymäki.

Kuule! Uskeleita yli Kidronin!
Eiekö nuorisoa mielin iloisin
Palaamassa huwituksesta kenties?
— Eipä ole. — Jeesus on se matkamies,
Sill' oppilasten joukkoa hän johdi
Nyt Getsemanen yrttitarhaa kohti.

Keskustellen kulkewat he eteenpäin,
Huokaellen lausuu Herra Jeesus näin:
„Kuoloon asti sieluni on murheisaan,
Eihasjani maailma tää nyt tuomitaan.
Nyt jääkää hetkeks tähän, rukoilkaatte!
Te kiusauksista niin woiton saatte.“

Kolme heistä waan hän ottaa mukanaan,
Poistuu wähän, rufoelee polwillaan:
„Isä“, lausuu hän, „jos mahdollinen on,
Menköön ohi tämä aika onneton!
Mut kärsimykseen kalfin tahdon juoda,
Jos tahtos' on ja woimaa tahdot suoda.“

Raiwossaan nyt pimeyden walta toi
Rakehet ja salamat, ja myrsky soi.
Rukoilewan tuska yhä yltyy waan:
Hiki tiukkuu werisenä päälle maan.
Jo näyttää siltä, että Jeesus huffuu,
Mut — hänen oppilapsensa waan nuffuu.

Eäpi yön ja yli myrskyn pauhinan
Kuuluu huuto kolmeen eri kertahan:
„Abba, Isä, jos waan mahdollinen ois,
Ota kärsimykseen kalfki multa pois!“
Jo näyttää siltä, että Jeesus huffuu,
Sill' — hänen oppilapsensa waan nuffuu.

Myrskyn pauhu, Wapahtajan huudot, oi,
Nuffuwaisia nyt herättää ei woi.
Henki heillä nytkin tosin altis on,
Mutta liha heikko, aiwan kelwoton:
Min Herra heidät löytää makaamasta,
Nuo kolme parahinta oppilasta.

Näinkö Eedenin suloinen Elon Puu
Getsemanessa nyt murtuu, musertuu?
Näinkö joutuu Waimon Siemen häpiään,
Polkea jonk' piti kärmeehen pään?
Näin raukeewatko Herran lupaukset,
Kaikk' Israelin toiweet, emustukset?

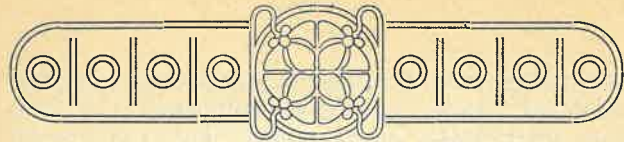
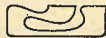
Eipä rauhee. Turha ihmisapu ois.
 Kaikki pahenewat, pakenewat pois.
 Niin Jeesus wiinakuurnan sotkee waan,
 Niis'kään hänt' ei auta hänen kansastaan;
 Siis' werestään on punaisena puku;
 Hän yksin walwoo, ei hän kesken nuku.

Tomussa ja werisfään kun makaa näin,
 Wälkähtääpi walo taiwahasta päin,
 Häipyi pimeys ja myrsky hiljenti,
 Taiwahasta laskeuupi enkeli;
 Hänt' kädellänsä tukee, wahwistaapi
 Ja lausuu: „Isä sinut kirkastaapi.“

Jeesus nousee, lausuu: „lapsset, nouskaa jo!
 Woiton saa wanhurskauden aurinko.
 Hetki tuli, että Poika Ihmisen
 Nönnammetahan käsiin syntisten.
 Jo saapuu Juudas, pimeyden walta,
 Mut minä teidät pelastan sen alta.“

Näin hän kärsi, maassa maaten taisteli,
 Näin hän woitti, Getsemanen Sankari.
 Ei nyt suljettu, waan awoinma on tie,
 Mikä kuolon maasta Elon Puulle wie.
 Siis kiitos Jeesus! Hifesi se tuotti
 Meill' antuuden, mi Getsemanes' wuoti.

Anton Aimonen.

Suuri Ilo.

„Ilkääät peljättö! Sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka tulema on kaikelle kansalle:

Teille on tänäpäivänä syntynyt Wapahtaja.“ Luut. 2: 10, 11.

Ilo ja onnea warten on ihminen luotu. Sentafia kaipaa meidän sydämemme iloa ja etsii sitä. Mutta iloa on kahdeltaista. On wäärää, pettämätä iloa; on oikeata, todellista iloa.

Maailman ihminen etsii iloa maailmassa, sen hywyhdesjä ja turhuudesjä, ja pettyn surkeasti kerran. Synnin ja saatanan orja hakee iloa jaastaisten himojensa tyhydyttämisen tuottamasta hekkellisestä nautinnosta, ja tulee tuomioon. Itjewanhurskas riemuitsee omasta hywyhdestänsä, ja jontuu viimein häpeään. Sillä näin on kirjoitettu: Maailma katoa ja kaikki sen himot. Ja taas: Kaikki owat kelwottomiksi tulleet; koko maailma on Jumalan edessä wikapää.

Seijahdu siis, sinä maailman lapsi, ja ajattele tilaaji! Maailman ilo on niin lyhytaikainen ja pettäwä. Kuoleman tullessa on ilosi kokonaan katoowa. Maail-

man turha meno ja hehuma ei seuraa sinua viimeiselle matkalle. Iloton on sinun iankaikkisuutesi. — Pyhähdä sinä, jonka sydäntä hynnin rakkaus sitoo, ja tutki tietäsi! Himojen liekit riehuvat sydänmessäsi ja sinä iloitset niiden tyydyttämisestä. Mutta pian se ilo loppuu, ja sen loppu on surullinen. Kuolinvuoteella ei hynnin ilo sydäntäsi tyydytä. Himojen tuottama nautinto ei saata seurata sinua iankaikkiaan hautaan. Ilosi muuttuu katkeraksi murheeksi, eikä tuskaksi taukoa koskaan. — Koettele itseäsi, sinä itsehurskauden ihminen! Ei sinunkaan ilosi kestä, koskas astut iankaikkijien tuomarin pyhien kasvojen eteen. Tullessasi hääläsiin hawaitaan sinut ihmiseksi, jolla ei ole häävaatteita. Ryhymys „niiksi tänne tulit ilman häävaatteita“ osoitetaan sinulle. Ja wawisten kuulet jyrkän tuomiosi: sitokaat hänet ja heittäkää ulkoihin pimenteen!

Dikea ilo on ilo Herrassa, ja se on ijäinen. Ken sen saavuttaa, ei kadota milloinkaan iloansa.

Se on todellista iloa, jota taivaan enkeli toivotti köyhille paimenille Bethlehemin kedolla ensimmäisenä jouluyönä, sanoen: „Älkää peljätkö! Sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon: Teille on tänä päivänä syntynyt Wapahtaja.“ Ja kun paimenet enkelin kehoituksesta seimelle riehivät ja siellä Jeesus-lapsen näkivät, heidän ilonsa oli yhtähylläinen. Köyhyydessäänkin he olivat onnellisia, he olivat kuollessaan autuaita. Niin suuri oli enkelin julistama ilosanoma, että taivaan autuudessaakin saawat halvat paimenet sen suloutta maistaa.

Mitä sisältää tämä ilosanoma? Enkeli vastaa: „Teille on syntynyt Wapahtaja.“ Se paimenet niin onnelliseksi tefi, että heillä oli Wapahtaja ja he luottamuksella ottivat vastaan janoman Hänestä. — Kuule! Sinullekin on syntynyt Wapahtaja. Käy pyhässä hartaudessa Bethlehemiin ja tutkistele, mitä olki-vuoteella

lepäävä Jeesus-lapsi merkitsee syntiin wajonneelle maailmalle. Hän on Wapahtaja, sinun Wapahtajasi. Ei tarvitse sinunkaan hukkoa. Tästä Wapahtajassa on sinulla pelastus. Sillä todellakin „niin on Jumala maailmaa, koko langennutta ihmisukua, rakastanut, että antoi ainoan Poitansa, että jokainen, joka usko Hänene, ei ole hukkuwa, waan iankaikkijien elämän saawa.“

Autuas oli se hetki, jolloin ensimmäinen joulusänoma julistettiin. Silloin taivaat aukenimat ja Herran armon-wirrat runshahin määrin tulwimat hynnin tähden kirottuun ja kuoleman ja tuomion pelosta ilottomaan maailmaan. Kyllä asia jo ennen oli niin päätetty, sillä meidät walitsi Jumala Kristuksessa omiksi rakkaikseen jo ennen maailman alkua. Mutta Jeesuksen syntymähetkellä tämä Jumalan armotahto tuli selwimmin ilmi.

Kuule siis, sinä iloton ihmislapsi, jonka sydämen siijintä kaipunta ei maailma, synti eikä oma pyhyys woi tyydyttää, kuule enkelin julistusta: „Minä ilmoitan teille suuren ilon.“ Käy paimenten osoittamaa tietä seimelle, ja sinä hynnärrät Jeesuksen syntymän jalon tarkoituksen. Sinulle on armon-janan walossa selwiävä koko Jumalan pelastusjalaisuus.

Synnin kautta oli koko sukumme tienä turmellut, joutunut Jumalan wihan alaiseksi ja kalli toiwottomana tohti kolkoa kuolemaa, joka oli olewa porttina ijäisen rangaistuksen pelottawia tuskia tuntemaan. Siinäin ankara käsky oli takeena siitä, että hynnin pakka todellakin on iankaikkijien kuolema, jota ei parhainkaan ihmisten joukossa tainnut wälttää. — Synnin ja kuoleman pimeässä yössä kuuluu silloin: „Älkää peljätkö! Sillä minä ilmoitan teille suuren ilon: Teille on tänä päivänä syntynyt Wapahtaja.“ Kristuksessa on Adamin lankeemus korjattu, ja tuomitulle ihmiselle on tie awattu wapaasti kähdä Jumalan autuuteen.

Jotta oikein käsitittäisit Joulu-ilon merkityksen, sinun on siirtäminen ajatuksesi Bethlehemin seimeltä Golgathan ristille. Täällä sinulle oikein kirkastuu Jeesuksen syntymän salaisuus. — Ei voinut Jumala meitä yhteyteenä ottaa, ennenkuin synnit olivat sovitettut ja iäinen, Hänelle kelpaava vanhurskaus oli valmistettu. Ja siksi tuli Jeesus maailmaan. Meidän tähtemme Hän tänne syntyi. Meidän ajamme Hän otti ajaaksensa, ja hyvin Hän sen toimitti. Vainalaisiksi tehtynä Hän Jumalan lain täydellisesti puolestamme täytti pieninpäänkin piirtoon saakka. Synniksi tehtynä Hän meidän edestämme taisteli hirveän taistelun, jopa sai maistaa synnin palkan, kuolemankin katteruutta. Wiattomana uhrikaritsijana Hän ristin puusja koko maailman kaikki synnit maksoi ja Jumalan wihan poisti, niin valmistuen koko lausgennelle ihmisluulle wapaan ja ijäti riittävän anteeksi-antamuksen. Ja kuoleman synn, synnin poistaen, Hän kuolemankin kufisti ja ajeet riisti pimeyden ruhtinaalta. Näin on siis toden totta apostolin sanat: „Jumala oli Kristuksessa ja sowitzi maailman itsekansansa, eikä lufennut heille heidän syntejänsä.“ Ja Hän teki sen siten, että Se, joka ei synnistä mitään tietänyt, tehtiin meidän edestämme synniksi, että me Hänessä tulisimme siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa. — Näin on siis Kristuksen ansio ainoa turwamme ja autuutemme, ja Hän, joka kolmantena päivänä nousi ylös kuolleista meidän vanhurskaudeksemme, istuu nyt Isän oikealla puolella meidän hyväksemme. Ken nyt yksin Jeesukseen turwansa panee, hänellä on sulana lahjana kaikki armoaarteet ihan ominaan, eikä hän mitään munta tarwitse ollaikseen autuas Jumalan lapsi ja taivaañ iki-perillinen.

Tätä tarkoittaa ilo-sanoma Jeesuksen syntymästä maailmaan. Tämän sanoman kuulemisesta ja kätkemisestä syttyy oikea ilo ihmisihdämmessä. — Mattel

tätä sinä, joka et kostaan todellista iloa ole tuntenut. Siinä on oikea, todellinen ja pysyvä ilo, missä tämä Jumalan Jeesuksessa meille osoittama rakkaus on tunnettu. Älä siis maailmasta iloa etsi, waan ota vastaan joulu-sanoma, ja sinun ilosi on olewa täydellinen. Älä yhä toiwottamana katsele omaa sydäntäsi ja sen kurjuutta; ei siinä ole ilon aihetta, waan murheen syytä. Ei alituinen walitus oman wiheleäisyhtesi takia, eikä synnintuntosikaan woi sinua onnelliseksi tehdä, ellei ne saa sinua tawuttaa armon-ääntä kuulemaan. Ota vastaan autuus armosta! Bidä se sulana totuutena, että meidän puolekämme on kaikki perin onnettomasti ja ihan hukassa, kun kysymys on kelmollisuudesta Jumalan edessä, mutta Jeesuksessa meillä on sittentkin armo, anteeksiantamus, elämä ja autuus. Totuuden sana näin todistaa. Ota enpimättä ewankeliumin-sana vastaan, ja ilosi on olewa ystäkyläinen.

Ja waiikka tämä ilo näyttää ja tuntuu katoawankin toijinaan, älä silloinkaan luovu armon-sanasta. Mitä pahummissa pilwessä hengellisen elämäsi taiwas on, sitä innoffaammin kuuntele enkelin joulu-julistusta. Ja kun sen sanoman ydin, Jeesus Kristus ja wapaa armo Hänessä, on omasi, kuolemakaan ei riistä iloañ. Se tekee sen wain täydellisemmäksi, sillä se wie sinut Jeesuksen luo ilomajoihin, jossa ijäti saat iloita sanomattomalla ja kunniallisella ilolla.

Johannes Wallin.

Jouluna.

Rauhaisena yönä
 Taiwaan sanoma
 Paimenille kuului
 Wapahtajasta.

„Ilon ilmoittelin
 Suuren teille nyt:
 Ihmisille ompi
 Jeesus syntynyt!“

Seimesä se nukkui,
 Lapsi pienoinen,
 Hyödyksemme heitti
 Isän taiwaisen.

Yhtykäämme kaikfi
 Kiitoswirtehen
 Enkelitten kanssa
 Lauluun uutehen!

Sulo — rauhan silloin
 Sydämmeni saa,
 Koska täällä weisaan
 Herran kiitosta.

Kerran kauniimmasti
 Kotimaassani
 Woiton wirsi kaikuu:
 „Kiitos Luojani!“

a. —n.

Kuden vuoden mietteitä.

„Samuel otti kiven, pani Mits-
 pan ja Senin wälsille, ja kutsui sen
 nimen Eben Ezer ja sanoi: Tähän
 asti on Herra meitä auttanut.“ 1
 Sam. 7: 12.

Tuomari Samuelin aikana, joka myös oli Herran profeetta Israelissa, oli Herran kansalla kowia ahdistuksia, warinkin wihollistensa puolelta, mutta silloin kääntyhät he Samuelin puoleen pyytäen, että hän rukoilisi Herraa auttamaan heitä ahdingoista ja heidän wihollistensa kädestä. Samuel rukoi ja uhrasi Herralle kansan puolesta ja Herra, joka tunsi kansansa ahdistukset, kuuli rukouksen ja ihmeellisellä tavalla heitä auttoi, niin että he saivat woiton wihollisistansa. Sille paikalle, jossa Herra Israelille amun ja woiton antoi, pani Samuel muistokiven ja sanoi: Tähän asti on Herra meitä auttanut. Samuel antoi näin Jumalalle kunnian. Tämä merkkiviwi oli olewa ei ainoastaan muistona, waan myös erityisenä todistajana ja julistajana kansalle siitä, että apu oli tullut Herralta, jolle siis kaikkein tuli antaa kunnia, kiitos ja niistys!

Tällaisena muistomerkinä kaikkialtiaan, elämän Jumalan awusta ajan jaksosja ja tämän elämän wai-

hettelemaisuuudessa sen ahdistuksissa, koettelemuksissa, kärsimyksissä, taisteluissa ja voitoksissa, jota kaikkea olemme osaltamme kokeneet tähän saakka, on meille uuden vuoden päivä. Niin sen pitäisi olla ainakin Herran kansalle! Kaiken Herran armon ja avun edestä, jota erittäin kuluneena vuonna olemme saaneet osaksemme ja turvallisella luottamuksella rakkain Isämme uudistettuun armoon ja apuun edeskinpäin tulemas-
kin ajassa, pankaamme uuden vuoden päivä sel-
laiseksi merkki- tai muistopäiväksi Herran laupeudesta ja uskollisuudesta meitä kohtaan ja sanokaamme: tähän asti on Herra meitä auttanut.

Monellaiset kohtalot, tavalla tai toisella, ulkonai-
sesti tai sisällisesti, ovat varmaan meillä kullakin olleet osanamme kuluneena aikana, jos niitä tarkemmin muis-
telemme. Monella meistä on voinut olla kovia ja katteriakin kokemuksia, joita muistellesa täytyy oikein ihmetellä, miten niistä kaikista on pääsyt; mutta Herra on auttanut, Hänelle siis olkoon kiitos! „Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa ja Herra, Herra, joka kuolemastakin vapauttaa.“ Toisella on voinut olla paljon iloa ja onneakin, antakoon hän niistäkin Her-
ralle kiitoksen!

Tähän asti on Herra meitä auttanut! Tällä tunnustuksella otamme eron kuluneesta vuodesta. Samalla tunnustuksella tahdomme myös astua uudelle vuodelle ja kaikkiin sen tuntemattomiin kohtaloihin, jotka ovat edessämme. Herra yksin ne kaikki tietää ja tuntee ja Hänen hallussaan ne olkoon. Siis, Herran apuun edel-
leen turvallisesti uskaltaan ja Hänelle uskoen itsemme ja kaikki asiamme, käymme siis uudelle vuodelle. „Meidän apumme tulee Herralta, joka taitaen ja maan tehnyt on.“

Jeesus on se nimi, joka meille antaa vapaan pääsyn Isän luokse, rohkeudella ja luottamuksella Häntä

taas lähestyä uudella vuodella. Se nimi ilmoittaa meille, että Hän, joka meille lähetti ainokaisen, rakkain Poikansa auttajaksi, pelastajaksi ja vapauttajaksi syn-
nistä ja sen wallasta, kuolemasta ja kadotuksesta, tah-
too myös kaikessa muusafin meitä auttaa tulewalle-
kin ajalla. Jeesuksen kautta lahjoittaa Hän meille kaikkia
hyviä lahjojansa. Syntein anteeksi saamisen, vanhurs-
kauden, elämän ja autuuden me saamme uuden woo-
den lahjana Häneltä vastaan ottaa Jeesuksessa Kris-
tuksessa meidän Vapahtajassamme. Uskossa Häneen ja
Hänen lupauksiinsa voimme olla vakuutetut, että Hän
tahtoo olla kanssamme ja johdattaa meitä tulewallakin
ajalla armollaan, rakkautellaan ja uskollisuudellaan ja
hymänä paimenenamme toimittaa kaikki parhaaksemme.
Hän voi sen niin johdattaa että tulewa vuosi olisi
meille todella „armon vuosi“ ja että „lohdutuksen ajat“
tulisivat meille Herralta. Hän sen niin teköön!

Kun profeetta Samuel muinoin pystytti muisto-
kiven, sanoen: tähän asti on Herra meitä autta-
nut, niin ei se ollut ainoastaan sentähden, että Israel
muistaisi vain ohii kuluneen ajan ja sen avun, jonka
Herra sille oli antanut, vaan myös että se osottaifi
tulemaan aikaan ja siihen apuun, jota silloin taas tar-
witaan ja jota Herra silloinkin oli antawa, erittäinkin
jos he Häneen turvallisesti uskalsivat. Muistokiveä
katjellesa he siis woisivat sydämeästään tunnustaa ja
sanoa: „Se Herra, joka tähän asti on meitä autta-
nut, tahtoo auttaa edeskinpäin ja myös wastaisena
aikana.“ Tämä muistokivi oli siis olewa merkkiin Her-
ran pitittymästä ja alinomaisesta armorikkaasta avusta.
Samoin tulee meidänkin vuoden vaiheessa muistaa,
että Herran armo pysyy aina ja edelleen ja tunnustaa:
„Herra on armollisesti auttanut tähän asti ja auttaa
eteenkinpäin. Herra on aina armollinen, uskollinen, li-

tosjaan lujaa, ja Hänen laupeutensa on joka huomen uusi. Ja Jeesus Kristus on sama eilen ja tänäpäinä ja iankaikkisesti." Tämä on tuki, turva ja lohdutus, jonka siis wiemme muasjanme wanhalta muodelta uudelle, ohji kulumeelta armonajalta tulemaan tuntemattomaan aikaan edesämme ja kaikkiin sen kohtaloihin, jotka ovat Herran kädessä. Siis "Herra meitä auttaa eteenkinpäin", olkoon tunnussanamme! Näin tunnusta sinäkin, rakas ystävä, lapsen luottamuksella ja uskolla, joka turvaa uskolliseen Isäänsä, joka lastansa ei unhota, eikä jätä orwoiksi ja hoidotta, ja anna tämän tunnustukseksi ilmetä uskowan sydämesi uhrina, jonka kannat kiitollisena Herrallesi, jota tahdot myös palwella.

Mene siis, ystäväni, Jeesukseksi Wapauttajaksi ja Vaimeneksi nimesiä rohkeana, turvallisena ja iloisena toiwossa tulewallekin muodelle, joskin se ehkä näyttäisi pimeältäkin silmillesi, mutta kuitenkin waloisana Jeesukseksesi, joka on walkeus pimeydesjätin ja sanoo: „joka minua seuraa, ei hän waella pimeydesjätin, waan saa elämän walkeuden.“ Tulkoon mitä tulee, kaitisja me kuitenkin kestämmme ja woitamme Hänen kauttansa, joka meitä wälkewiksi tekee. Se käsi, joka warjelee sinua kaitesja, on Herran wälkewä käsi, tartu siihen kiinni, ja Hän sanoo: „ei kenenkään pidä heitä ryöstämän minun käsistäni.“ Muista waikeittentkin kohtaloitten aikana Herran lupausta, että „niille, jotka Häntä rakastawat, pitää kaikki parhaaksi kääntymän.“ Apostoli sanoo: „kaiikki teidän murheenne pankaa Hänen päälensä, sillä Hän pitää teistä murheen.“ Ja Hän itse wakuuttaa: „Katsjo, minä olen teidän kansjanne joka-päiwä, aina maailman loppuun saakka.“

Sanomattoman turwallisista on meidän näin Herran nimesiä, armosja ja woimassa päättää wanha ja

alkaa uusi woosi, kilwoitella ja kulkea eteenpäin päämääräämmme kohti, siihen lopulliseen woittoon, joka meille warmaan on luwattu Jeesukseksja Kristukseksja, meidän Herrasjamme. Hän sanoo: „Ole uskollinen minulle kuolemaan asti, niin minä sinulle elämän kruunun annan.“ Ahferoitkaamme siis mekin puolestamme aina uudistua, uskollisesti pyhä ja yhä enemmin ja enemmin kiintyä Häneen kaitisja suhteisja, tullaksemme Herran kirrkaudesja Hänen kaitisjehensa ja saada nähä Hänen niinkuin Hän on ja saadaksemme olla sitten Hänen kansjansa täydellisesti ja iankaikkisesti.

„Dn Jumala, Jumala meill', joka auttaa“.

Di Israael, laula nyt wieläkin näin!

„Dn Herra, Hän kuolostakin wapauttaa“

Ja torwesta saattami kotihin päin.

„Dn Jumala, Jumala meill', joka auttaa,“

Jos kuin' oliskin hätä sanomaton.

Häll' on yli maan sekä taimahan woima.

Tuo woimatas Jumala, meidän Hän on.

„Dn Jumala, Jumala meill', joka auttaa“,

Siis käy sylihin Hänen riemuiten waan!

Yts' on Jumal' — emmepä muuta me taipaa,

Di, ylistä, kiitä jä hänt' ainiaan!

P. G. Korpi.

Kiitos, Herra!

Kiitos, Herra, että meitä nääntyneitä
Kawitset taas sanallas!
Annat aiwan juhlaa wiettää, tahdot täyttää
Raadolliset rauhallas.

Sinä sanallasi riisut meiltä ryypyt,
Maatteet oman hurskauden;
Näytät että oomme kurjat, kelwottomat,
Sydän on niin saastainen.

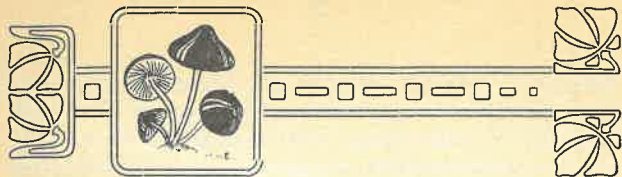
Mutta myöskin näytät sinä, että minä,
Sekä kaikki kastetut,
Saimme puwun ihan uuden, ihanuuden,
Werelläsi ostetut.

Armon kaiken kasteen wesi omillesi
Lahjoitti sun suomastas;
Nyt siis syntisiä meitä, eksyneitä,
Hoidat hellin huomassas.

Oi kuin suur on rakkautesi, elon wesi,
Jolla juotat lampaitas,
Jotka tuntee tyhmyytensä, tyhjyytensä,
Anomat sun armoas!

Eişi, Jeesus, eksyneitä, älä heitä
Ketään ilman apuas!
Kiitos, hywä paimenenime, sulhasemme,
Kiitos rakkaudestas!

Jeesus „Autuukkien vuorella“.

Matt. 5: 1—4.

Mutta koska Hän näki kansan, astui Hän ylös vuorelle, ja kun Hän oli istunut, tulivat Hänen opetuslapsensa Hänen tykönsä.

Jeesuksen hyvät ihmetyöt olivat koonneet paljon kansaa Hänen luoksensa. Hän tahtoi nyt antaa kuulijoilleen selvän ja kokonaisen opetuksen waltakunnastansa ja Hän tekee sen siinä saarnassa, joka on Matt. 5—7 luvuissa. Tätä saarna sanotaan wuorisaarnaksi sentähden, että Jeesus sen piti wuorella. Sellainen korkeapaikka oli sopiwa korkealle saarnaajalle. Wuori oli sama, missä Hän äskettäin oli walinnut apostolinsa Mark. 3: 13—19, jotka nyt läheisimpinä ympäröitsiwät Häntä. Muinainen tarina kertoo tämän wuoren olewan sen, jota nyhyään sanotaan Autuukkien wuoreksi ja joka on Taborin pohjois- ja Kapernaumin eteläpuolella. Näköala on siitä joka taholle ihmeen kaunis. Mutta vielä kauniimmat ovat ne sanat, jotka Jeesus wuorella puhui. Wuorisaarna pidettiin Heluntaijuhlan aikana. Seitä aika että paikka muistuttaa meille siis lain antamista Sinain

Jesus vuorella autuuden saarnaajana.

wuorella. Tästä puheesiansa, joka on piisin meille tunnettu Jeesuksen puhe, kohdistaa Hän, uuden liiton välittäjänä ja lainlaatijana, kaikki sanansa Moosesen lakiin. Wanha käsky selitetään uuden liiton ja ewankeliumin walossa. Wuori, missä Jeesus puhuu, on firkaستettu Sinai.

Miin Hän awasi suunsa, opetti heitä ja janoi.

Täällä awautuu lähde, josta kumpuaa autuuden tieto. Awatesamme Uutta Testamenttiamme, awautuu meille oman Wapahtajamme suu, ja se, joka riistää toiselta Jumalan sanaa tahi estää häntä sitä lufemasta, tukitsee häneltä Kristuksen suun. Kun Jeesus awaa meille suunsa, awatkaamme me Hänelle korwamme ja sydämämme kuulemaan ja sydämiimme kätkemään Hänen sanansa.

Autuaat ovat hengellisesti waiwaiset, sillä heidän on taiwaan waltakunta.

Wuorisaarna alkaa samalla sanalla autuas kuin Dawidin Psalmit. Hengellisesti waiwaiset ovat hengesjä eli hengen puolesta köyhät, s. o. sellaiset, jotka lain waukutuksesta tuntewat hengelliset wikanja ja joilla siis on särjetty sydän ja nöyrä henki. He eiwät tunne itseensä wiheliäisiksi sentähden, että heiltä puuttuu rikkaus, arwo ja ulkonainen kunnia, waan sentähden, että heiltä puuttuu hengen walo, totuus ja wanhurskaus, ja että ovat Jumalan edessä syntisiä ja tuomionalaisia.

Luther janoo tästä:

„Tämähan on kauris, suloinen ja ystäwällinen Hänen oppinsa ja saarnansa alku. Sillä Hän ei esitä, niinkuin Mooses tahi joku lainlaatija, käskyjä, uhkauksia ja pelotuksia, waan kaikkein ystäwällisimmin pelkkiä lehattawia, taiwuttelewia ja suloisia lupauksia. Ja totisesti, jos ei meidän Herramme Kristuksen ensimmäisiä hyviä

janoja ja saarnaa näin olisi meille kirjoitettu ja esitetty, niin uteliaisuus houkuttelisi ja ajaisi jokaisen juoksemaan Jerusalemiin, jopa maailman ääriin asti, siellä kuulemaan edes jonkun sanan. Silloin jokainen olisi siitä suuresti hywillänsä, että hän on kuullut ja lufenut ne sanat eli sen saarnan, jonka Herra Kristus itse on puhunut. Ja kuinka autuaana pidettäisiinkään sitä, jolle se tapahtuisi! Miin tapahtuisi warmaanfin, jos meillä ei olisi siitä mitään kirjoitettuna, waikka toiset muuten ovat paljo kirjoittaneet, ja itsekukin saattaisi janoa: Minä kuulen hylä, mitä Paawali ja muut Kristuksen apostolit ovat opettaneet, mutta paljoo mieluummin tahdon kuitenkin kuulla, mitä Hän itse on puhunut ja saarnannut. Mutta nyt kun se on niin yleistä, että jokaisella on se kirjoitettuna kirjassa ja jokainen woi sitä joka päivä lufea, ei kukaan sitä warjin erinomaisiksi ja kalliksi arwostele. Me jopa siihen ikäwystymme ja sen hylkäämme, ikäntuun ei taiwaan korkea majesteetti olifikaan sitä puhunut. Sentähden tapahtuukin meille kiittämättömyhtemme ja halwekimisemme rangaiستuksetki, että meillä on warjin wäjä ja ettemme koskaan tunne ja maista, mikä aarre, woima ja walta Kristuksen sanassa on. Mutta jolla on se armo, että hän katselee sitä Jumalan eikä ihmisen sanana, hän kunnioittaa sitä korkeana ja kallina eikä siihen koskaan wäjä eikä ikäwsty.

Mutta yhtä ystäwällinen ja juloinen, kuin tämä oppi on kristityille, jotka ovat Jeesuksen opetuslapsia, yhtä harmillinen ja sietämätön se on Juutalaisille ja heidän suurille pyhimyksilleen. Sillä Hän antaa näillä janoilla heille heti alussa koman iskun, hylkää ja tuomitsee heidän oppinsa ja saarnaa aiwan päinwastaisista, Hän wielä huutaa woi heidän elämästänsä ja opistanja, kuten Luukas 6: 24 ilmoittaa. Sillä se on ollut heidän oppinsa ydinkohta, että, jos jonkun hywin käy täällä

maan päällä, on hän autuas ja onnellinen. Kristus esittää tässä sen vuoksi kristityille ihan toisellaisten uuden jaarnan, että, näet, he silloinkin, kuin heillä on vastuksia, kun he kärsiwät köyhyyttä ja kun heidän täällä täytyy olla ilman rikkautta, valtaa, kunniaa ja hyviä päiviä, kuitenkin tulevat autuiksi ja ettei heillä ole olewa ajallinen, vaan se ijankaikkinen palkka, että heillä taitwaan waltakunnassa on kaikki ystähyllin. Mutta sinä sanot: Täytyykö kaikkien kristittyjen olla köyhät ja eikö kukaan saa omistaa rahaa, tawaraa, valtaa, kunniaa? Taikka mitä tulee rikkaiden, ruhtinaiden, herrojen ja kuninkaiden tehdä? Pitääkö heidän antaa kaiken tawaransa ja kunniansa mennä tahi ostaa taitwaan waltakunta köyhiltä? Ei, sillä ei sanota että taitwaan waltakunta on ostettava waiwailta, vaan että jokaisen, joka tahtoo omistaa taitwaan waltakunnan, tulee olla waiwainen ja waiwaiusten joukossa löydettävä. Sillä selwästi ja suoraan sanotaan: Autuaat ovat waiwaiiset, waiwaiiset, jotentä on yhden tekewä, onko joku ruumiillisesti köyhä ja ilman rahaa ja tawaraa. Sillä se ei ole paha, että jollakulla on rahaa, tawaraa, maata ja wäkeä, vaan se on Jumalan lahja ja järjestys. Siis ei kukaan ole autuas sentähden, että hän on kerjäläinen ja ettei hänellä mitään ole, vaan waaditaan, että hän on hengellisesti waiwainen. Hallijesti rikasta saatetaan kyllä sanoa hengellisesti waiwaiseksi, jos hän, kun Jumala waatii, jättää kaikki Jumalan haltuun ja mielellään Hänen tähtensä luopuu kaikesta sekä pitää Häntä ainoana tawaranansa."

Autuaaksi tuleminen on ihmisen kalliin asia. Yhpeyden tähden olemme langenneet pois Jumalan waltakunnasta; sentähden pitää meidän sydämen nöyryyden kautta tulla sinne takaisin. Ne, jotka Kristukseen uskowat, waikka pitävät itseänsä hengesä köyhinä ja hyl-

jättäwänä ja joutuwat kaikellaisiin ahdistuksiin, owat kuitenkin autuaat. Kuta suurempi usko on, sitä nöyrempi on ihminen, ja kuta huonompi ihminen on omisissa silmissään, sitä arwokkaampi ja rakkaampi hän on Jumalalle. Uskowiisilla on Kristus ja Hänen kansiansa kaikki, ja he owat siis rikkaita. Heillä on taitwaan waltakunta; se turwataan heille jo tässä wuorijaarnan ensimmäisessä lauseessa.

Autuaat owat murheelliset, sillä he saawat lohdutuksen.

Tämä on kääntymisen toinen aste, että ihminen, joka on tullut tuntemaan hengellistä köyhyyttänsä, myöskin sitä suree. Köyhyyteen Jeesus yhdistää murheellisuuden. Opetuslapset eivät mitenkään voi pyyhä Hänen yhteydessänsä, jos kieltäytyvät murheesta, sillä synnin surusta käy tie armon iloon. Joka ei tunne mitään tuskaa, hän ei myöskään huoli lohdutuksesta. Mutta ei myöskään ole olemassa niin suurta murhetta, ettei sitä warten olisi valmistettu lohdutusta.

Luther sanoo tästä:

„Samaan tapaan, kuin Kristus on alottanut tätä saarnaa Juutalaisten uskoa ja oppia vastaan, jatkaa Hän nyt ja kumoo sen heidän ajatuksensa, että paras ja onnellisin elämä maan päällä olisi se, että voitaisiin pitää hyviä, rauhallisia päiviä eikä tarvittaisi kärsiä mitään waiwaa, josta sanotaan Ps. 73: 5: Eiwät he ole wastoinkäymisessä niinkuin muut ihmiset, ja ei heitä waiwata niinkuin muita ihmisiä. Sillä korkeinta, mitä ihmiset haluawat, on se, että heillä olisi iloa ja riemua eikä mitään wastusta. Nyt Kristus kääntää lehden, esittää aiwan toista ja sanoo niitä autuiksi, jotka kärsiwät ja owat murheelliset. Ja siten owat nämä lappaleet kauttaaltansa asetetut ja suunnatut maailman mieltä ja ajatuksia vastaan. Sillä

maailma ei tahdo kärsiä nälkää, jurea, häväistystä, wäärhyttä ja wäkiwaltaa, ja niitä ihmisiä, jotka woiwat näistä wapautua, pitää se autuaina.

Kristus tahtoo siis tässä sanoa että pitää olla toinen elämä, kuin he etsiwät ja harrastawat, ja että kristityn tulee valmistautua maailmassa olemaan murheellinen ja kärsimään. Ja niiden, jotka eiwät täällä muuta efit ja harrasta kuin iloa ja huwitusta, täytyy ijankaikijesti itkeä ja murehtia.

Mutta sinä kysyt: Pitääkö kaikkien tulla kadoteuiksi, jotka naurawat, laulawat, hywin pukeutuwat ja hywin syöwät ja juowat? Luemmehan pyhistä ihmisistä ja kuninkaista, jotka owat olleet iloiset ja hywin eläneet. Ja warjinkin pyhä Paawali on ihmeellinen pyhimys, joka tahtoo että meidän aina tulee olla iloisia, Fil. 4: 4, ja sanoo: iloikkaa iloisten kanssa ja itkekää itkewäisten kanssa. Rom. 12: 15. Nämä lauseet tuntuwat olevan ihan toijiansa vastaan, että aina pitää olla iloinen ja kuitenkin muiden kanssa itkeä ja murehtia. Wastaus: Samoin kuin olen sanonut ettei ole syntiä eikä kielletty omistaa rikkautta, ei ole myöskään syntiä eikä tuomittawa olla iloinen, hywin syödä ja juoda. Ei myöskään ole syntiä omistaa kunniaa ja hywää nimeä; mutta minä olen kuitenkin autuas, waikka ei minulla sitä ole, ja saatan sen jättää sekä sen sijaan kärsiä köyhyyttä, surkautta, häväistystä ja wainoa. Siis tässä on ja pitää olla molemmat: olla surullinen ja iloinen, syödä ja nähdä nälkää, niinkuin Paawali itsestään sanoo: Minä olen oppinut, joissa minä olen, niihin tyhtymään. Minä taidan nöyrä olla ja taidan myös korkea olla; minä olen aina ja kaikissa harjotettu, taidan rawittu olla ja isota, hyötyä ja köyhyytä Fil. 4: 11, 12, ja: Kunnian kautta ja pilkan, panetuksen

ja kiitoksen kautta; niinkuin kuolewaijet, ja latjo, me elämme; niinkuin murheelliset ja kuitenkin aina iloiset 2 Kor. 6: 8—10. Sentähden on tarkoitus: Samoin kuin ei hengellisesti wainainen tarkoita sitä, jolla ei ole mitään rahaa tahi omaisuutta, waan sitä, joka ei rahaa ahnehdi eikä siihen turwaa ja luota, itäänkuin se olisi hänen taiwaan waltakuntansa, ei myöskään sitä ihmistä sanota kärsiwäksi ja murheelliseksi, joka ulkonaisesti aina käy alla päin, on happamen näköinen eikä koskaan naura, waan sitä, joka ei pidä sydämensä kalliimpana ajana täällä wiettaa hyviä päiwä ja elää iloisessa humussa, niinkuin maailma tekee, joka ei wälitä muusta kuin siitä, että sillä täällä olisi pelkkää riemua ja remua ja siinä eläisi eikä mitään wälitä ja huoli Jumalasta eikä ihmisistä. Monella oiwallijella suurella ihmisellä, kuninkailta ja muilla, jotka owat olleet kristittyjä, on tähtynyt olla murhetta ja kärsimistä, waikka owat maailman edessä upeasti eläneet, kuten Dawid kaikilla Psalmeissa walittaa itkemistänsä ja kärsimistänsä.

Sentähden ei murhe ja kärsiminen ole mikään harwinainen kaswi kristittyjen kesken, waikka se ei aina ulkonaisesti näy ja waikka he mielellään tahtoisiwät olla iloiset sekä Kristusjessa että ulkonajestikin niin paljon kuin woiwat. Sillä heidän täytyy jokapäiwä, maailmaa katsellessaan, nähdä ja sydämesjään tuntea niin paljo pahuuutta, walottamuuutta, Jumalan ja Hänen Sanansa halweijimista ja hywäistystä, sen lisäksi niin paljo surkautta ja onnettomuuutta, jota perkele aikaan saa sekä hengellijessä että maallijessa waltakunnassa, ettei heillä woi olla monta iloisia ajatusta, waan heidän hengellinen ilonsa on sangen heikko. Ja jos he lakkaamatta sitä katselijawat eiwätkä wälistä kääntäisi silmiänsä siitä pois, eiwät he silmänräpähkeijikään saattaiji iloita; kllätki

on, että pahaa paljoo enemmän tapahtuu, kuin he tah-
toisivat, niin etteivät tarwitse etäältä sitä etsiä.

Rupee siis waan tulemaan kristityksi, niin saat pian oppia, mitä murhe ja kärsiminen tietää. Jos et osaa muuta, niin asetu elämään siinä uskosssa että rakastat Jumalan sanaa, ja tee mitä sinulle säädyskäsi on käsketty, niin saat pian kofea, ettei sinun käy, niinkuin sinä toivot, waan sinä kohtaat kaikilla esteillä ja wastusta, joten saat kyllin kärsimistä, ja sinun täytyy kofea kaikkea, mikä kipeästi koskee sinun sydämeesi. Mutta warsinkein täytyy hyvien pappien tarffaan oppia tätä ja jokapäiwä harjaantua siihen, että saawat pitää hywänänkä kaikellaista kateutta, wihaa, pillkaa ja häwäistystä sekä sen lisäksi kiittämättömyyttä, halweksimista ja moitetta, jolla heidän sydämiänsä ja sielujansa jokapäiwä läwistetään ja laikkaamatta waiwataan.

Mutta Kristus ei myöskään tahdo, että täällä on olewa pelkkää surua ja murhetta, waan Hän tahtoo ainoastaan wastustaa niitä, jotka eiwät ensinkään tahdo surra, waan tahtowat pitää pelkkiä hyviä päiwä ja kaikkea lohdutustansa täällä. Ja samalla Hän opettaa kristittyillensä että, jos heidän täytyykin surra, Hän kuitenkin on sekoittawa heidän katteraan juomaansa hunajaa-kin, joten he täälläkin saawat lohdutuksen, ja ijankaikkisuudessa on kärsiminen heiltä kokonaan otettava pois“.

Kristityt eiwät ole tunteettomia, waan heisiä waihtelee ilo ja suru. Suru, jota kärsitään Jumalan tähden, ja khyneleet, joita wuodatetaan omien ja lähimmäisen syntien tähden, owat oikean lohdutuksen lähteet. On alinaikainen lohdutus kaikissa waiwoissa saada uskoa että meillä Kristuksen tähden on armollinen Jumala.

(Tekeillä olevasta Uuden Testamentin selitysteokirjasta.)

I. H—g.

Säydellinen iloni.

O, Jesu Kriste, paras ystäwäni!
Sun rakkautes' täyttää toiwoni,
Kun Sinä aina olet tykönäni,
Niin ompi täydellinen iloni.

Kun olet omani ja mua hoidat,
On kuorman kewiä — ja sydämen'
Sinussa rauhoitettu. Sinä voitat
Kaikki juonet kawalan wihollisen.

Oi, kuinka sua kyllin kiittää tainnen,
Että tahdot lapses' luona asua
Isäni, Jumalani kolminainen,
Ja armollasti mua suojella!

Jos onkin täällä huono kiitokseni,
Se, Isä, sentään sulle kelwatkoon;
Kyll' kaikuu kauniimmasti kanteleeni,
Kun pääsen luokses' tawaan talohon!

o. — n.

Piispa Samuel Gobat.

Samuel Gobat syntyi 26 p. tammikuuta 1799 siwäsä Créminefin wuoristokylässä Bernin Jura-maassa Sweitsissä. Vielä nytkin näytetään siellä hänen waattamatonta syntymäkotiansa, jossa on korkeaharjainen katto ja matalat mutta kodikkaat huoneet. Créminefin seurakunta on kiitollisen rakkautensa osotukseksi entisen seurakuntalaisensa 100-wuotisen syntymäpäivän muistoksi kiin-

nittänyt firjoituksella warustetun marmoritaulun pienen Samuelin synnyinmajan harmaantuneeseen seinään.

Sitä ei olisi kukaan vuoden 1799 kylminä talvipäivinä voinut aawistaa. Sillä ne olivat surullisia aikoja ei ainoastaan ulkonaisesti, waan vielä enemmän hengellisesti. Ranskan wallankumouksen myrskyt olivat kulkeneet noihin rauhallisiin Sweitsin laaksoihin, ja moni maalainen, joka muuten oli hywin toimeentullut, sai nyt kofea puutetta ja hätää. — Niin oli käynyt Gobatin Jumalaa pelkääwän vanhempainkin, ja se pieni lapsilauma, joka heidän turvallisiesia huomasiensa kaswoi, oppi jo warhaisesta ijästä tuntemaan sitä, mitä raamattu sanoo i h a n a k i, nimittäin kantamaan ijestä jo nuoruudessa. Mutta se näyttää wain sitä enemmän terästäneen nuoren Samuelin raikasta, rohtea mieltä, ja hänen koko olemukseensa jäi jonkinlainen lujan määrätietoisuuden leima, joka oli sopusoinnussa hänen synnyntäytensä korkeitten, wafaitten wuorien kanssa.

Tosin kyllä tämä luja luonnonelämä muutaman ajan ilmeni totuuden tahallisena wastustamisena. Karkeista synnin langetuksista tosin suojeli nuorukaista Jumalan armo ja vanhempain walpas kuri kodissa; mutta huwihalu, esim. fortinhöntti ja tanssi, mutta warjinkin epäusko ja epäilyksen halu pitiwät nuorta sydäntä pauloitsiansa ja tekivät sen kowaksi ja tunteettomaksi rakkaan, lahjalkaan äidinkin opetuksia vastaan.

Mutta viimein totentui Samueli Gobatisjakin raamatun sana: Herra, sinä olet minua ylyttänyt, ja minä olen yltynyt; sinä olet minulle juuri wäkewä ollut, ja olet woittanut (Jer. 20: 7). Wietettyänsä sunnuntain ehtoapäivän 20 p. lokaf. 1818 hurjistelemassa ilossja, waikka tosin jo rauhattomalla omallatunnolla, aikoi Samuel iltamyöhällä vielä vanhemmitansa salaa pujahtaa ulos wiettääkseen yön fortinpeluussa toweri-

seuran kanssa. Silloin hän äkkiä tuli tuntemaan Jumalan läsnäolon. Hän palasi takaisin, nousi kammioon ja otti käteensä raamatun, waan ei uskaltanut ruweta sitä lufemaan. Herran käsi oli nuorukaiseen tarttunut, ja tuomiopäiwän kauhistus saattoi hänen sielunsa wäpseään. Hän tunsi pimeyden wallat, luulipa jo ne näkewänä, ja tunsi ansainneensa helwetin kadotuksen. Hetki hetken perään kului tuota muistettawaa yötä, ja hänen sydämensä tuska tuli niin suureksi, ettei hänessä enään ollut mitään woimaa. Silloin tuli kirkas walo hänen sydämeensä. Hän huusi: „Herra, sinun tuomiofi on oikea, mutta minä rukoilen armoa. Minä en päästä sinua, ellet sinä siunaa minua! Jos minä olen hukkuwa, niin tahdon tässä polwillani sinun läsnäollessajfi hukkuu!“ Siitä hetkestä alkaen sai hän Jeesuksessa tuntea Wapahtajan, Herransa ja Jumalansa. Wanhat olivat kadonneet, kaikki oli uudeksi tullut. Sen huomasi heti hänen äitinsä, joka seuraawana aamuna poikansa lamariin astuessaan tämän kokonansa muuttuneista kaswojenilmeistä tunsi, että jotain suurta oli tapahtunut. Sen huomasi myöskin towerit, joille Samuel heti ensi päiwänä siwosti, mutta horjumattomasti selitti kuuluwansa tästä lähin Herralle ja tahtowansa waeltaa hänen teillensä. Nuorukaisen rakkaaseen äitiinkin, jonka jumalanpelwossa siihen saakka oli ollut jonkin weran lain-alaisuutta, pääsi sen kautta wapaampi, onnellisempi armotila, ja koto siinä seutukunnassa antoi Herra herättyksen hengen humista.

*

Sen nuoren michen, jonka Herra niin perinpohjaisella tawalla oli kadotuksesta pelastanut, oli hän waltunut wälkappaleeksi, joka oli kutsuttu uranuurtajan tawoin

lewittämään hänen nimeänsä etäisiin maihin. Tila ei tässä jalki ykityiskohtaisesti kertoa hänen toimirikkaan elämänsä waihetta. Wain ohimennen woimme mainita hänen walmistumisaikansa Baselissa, Pariisissa ja Lontoossa (1820—1826), hänen ensi toimiansa Egyptissä ja Palestinasassa (1826—1828) ja hänen runfasta siunaufhellista waiikutustanja Abessiniasa, jossa hän joutui maan ajukkaitten juureen suofooon, mutta lakkaamattomain sotain wuofji ja ainoana sikäläisenä eurooppalajena sai kärsiä kaikenlaista hätää ja puutetta ja joutui waaroihin petoeläinten ja wihamielisten ihmisten tähden (1829—1833). Wuonna 1833 palasi Gobat takaisin Eurooppaan kotoamaan lifawoimia Abessinian toiworikkaan lähetyksen hymwäfi. W. 1834 meni hän naimisiin Beugueyn tunnetun kaswatusieteilijän Kristian Heurik Zellerin tyttären, Maria Zellerin kanssa, joka sitten neljäkymmentäwiifi wuotta oli hänelle erinomaisen kunnollinen ja suurenarwoinen, läpikotaisin hurskas ja lapsellinen alitistuma aputoweri. Hänen ja erään toijen, Zsenberg nimisen lähetyssaarnaajaparin seurassa läkfi hän toistamijeen Abessiniaan, toiwoen woiwansa nyt entistä paremmin jatkaa paljon lupaawaa työtänsä.

Mutta Herran tiet olivat aiwan toiset. Jo menomatkalla jairastui Gobat mitä tuskaflisimpaan tautiin, joka yhä paheni ja tuli niin waiwaawaksi, että hänen täytyi jo kahden wuoden kuluttua jättää tuo hänelle niin rakkaaksi kähnyt maa. Koko elämänsä iän muistiwat awiopuolisot tämän lähtömattansa kärsimykfiä, joita he pienen rakkaan tyttönsä kanssa saivat kokea kultiessaan kannettomassa purjealusfessa kahdeksantoista päiwää Bu-naifen meren yli päästäkseen, kun ruofawarat loppuiwat, juomawefi mätäni ja heidän kallis lapsosensa kuoli ennenkuin Kairoon päästiin. Jumalan armolla pääsiwat he w. 1837 hengissä kotimaahan, heikfoina ja majentuneina, mutta kiitollisina.

Seuraavat vuodet käytti Samuel Gobat Wirkisty-
miseensä, mutta sitten mitä monipuolisimpaan työhön.
Lähetysmatkat Sveitsissä, Sakassa ja Englannissa,
pitempiaikainen oleskelu Maltassa, arapiantielisten kirjoj-
tusten toimittaminen, ewankelinen toiminta Italiasa,
wihdoin tärkeä tarkastajan wirka Maltaan saarelle pe-
rustetussa seminaarisissa, se kaikki oli walmistumista
siihen suureen elämäntehtävään, joka Gobatin aawista-
matta häntä odotti suuren kuninkaan kaupun-
gisissa Jerusalemissa.

Kesällä 1846 sai puuhaawa tarkastaja ja lähetys-
saarnaaja Berlinistä kirjeen, jossa häntä kutsuttiin Je-
rusalemin ewankelisen piispan wirkaan.

*

Sellaisen piispanviran perustamisen aate oli he-
rännnyt Preussin jalon kuninkaan Fredrik Wilhelm IV
sydämessä. Ei maailmissa aseilla niinkuin muinaisten
vuosijatain ristiretkeläiset, waan hengen miekalla oli
wihollisen warustukset häwitettävät. Kuninkaan ajatuk-
sen mukaan piti Jerusalemin harwain, eri kansallisuuf-
siin kuuluwain ewankelisten kristittyjen foota ja wah-
mistaa woimansa yhden ylipaimenen eli piispan johdolla
woidaksensa siten pyshä pystyissä yhdenmukaisena elävänä
seurakuntana ja tehokkaasti waikuttaa ympärillä asuwain
juutalaisten, muhamettiilaisten ja nimikristittyjen kes-
kuudessa. Saadaksen tuumansa totenetuksi teki Fredrik
Wilhelm sopimuksen Englannin hallituksen kanssa ja
näiden kahden protestanttisen wallan, Preussin ja Eng-
lannin turwassa perustettiin w. 1841 mainittu piis-
panwirka.

Ensimmäinen, Englannin nimittämä piispa, Mikael
Salomo Alexander, joka oli kääntynyt juutalainen, saa-

pui 21 p. tammik. 1842 Jerusalemiin. Sitä päivää
on sen jälkeen joka vuosi wietetty seurakunnan perusta-
misjuhlanä. Mutta jo syystalwella 1845 kuoli piispa
Alexander tarkastusmatkalla Egyptissä. Nyt oli Preus-
sin wuoro nimittää seuraaja, ja kuningas walitsi siffi
Samuel Gobatin.

Hän kirjoittaa tämän ihmeellisen elämänsä käänte-
en johdosta: „Minä siitä ajasta saakka kuin vielä lapsena
istuin äitini sylissä, kuunnellen hänen sywää tunnetta
huokuwia kertomuksiaan Israelin häwityksestä, ja war-
sinkin siitä pitäen kun Herra näki hywäksi ilmestyä
minulle, oli juutalaisten käännitys kaikkina aikoina ollut
minulle sydämen asia. Sen wuoksi päätin Jerusalemiin
tulnuani weljellisessä jowussa kristinoppia juutalaifille
lewittämän seuran lähetyssaarnaajain kanssa työskennellä
Israelin lasten ajallisen ja ijanatoksen menestyksen
hywäksi.“

Joulukuun 1846 nousi Gobat pienen perheensä
kanssa Immanuelin maalle laskeutuaan waarallisessa
myrskyssä Jaffan satamaan, ja 30 p. joulukuuta kulk-
ki hän sifälle Jerusalemin portista asettuaaksensa edelleen
asumaan Sionin wuorelle siihen päivään saakka kunnes
Herra hänet kutsui korkeampaan Sioniin.

Tässä ei ole tilaisuutta tarkemmin kuwailla Gobatin
monihaaraista työtä, joka vuosi wuodelta wain kaswoi.
Piispa oli etupäässä lähetys saarnaaja ja tahtoi
sina pyshäkin. Paitie ennen mainittua juutalaislähetys-
seuraa työskentelee Palestinasassa myöskin Englannin kir-
kollinen lähetysseura, joka toimii etupäässä muhametti-
laisten ja wanhain kuolleitten kristillisten kirkkojen jä-
senten keskuudessa. Kumpikin lähetystyö sai piispasta
lämpimän ystäwän ja edustajan. Hänen kotonansa
pidettiin säännöllisesti neuwottelut, ja kaikissa waikeuksissa
opittiin hänen arwosteluanja kuulemaan.

21 p. tammik. 1849 vihittiin uusi Kristuskirko, ensimmäinen ewankelinen kirkko Palestiinassa. Meljänhymmenen yhden jalan syvyyteen oli tähtynyt monasti hävitetyn Jerusalemin sora kiviä ennenkuin kalliopohja tuli vastaan. Tässä kirkossa pidettiin vuodet läpeensä joka päivä kello 6 aikana aamuksiin heprealainen jumalanpalvelus; sunnuntaihin oli aamupuolella englantilainen, iltapuolella saksankielinen saarna.

Gobat käänsi huomionsa heti alusta alkaen nuorisoon ja perusti 1847 koulun, joka myöhemmin sai oman talon Sionin nuorella kaupungin muurien ulkopuolella ja joka vieläkin hyvällä menestyksellä jatkaa toimintaansa „piispa Gobatin koulun“ nimellä. Sitten lähetti hän raamatun-levittäjiä ja ewankelistoja maan kyltiin ja kaupunkeihin opettamaan kansalle Jumalan sanaa. Ewankelisia kasvatuskaitoksia ja sairaaloita, joita eri yhdistykset vuosien varrella perustivat, suosi hän lämpimimminkin. Vielä on mainittava, että Gobat „ensimmäiselle lemmelleen“ uskollisena w. 1855 lähetti Abessiniaankin lähetyssaarnaajia, jotka siellä toimivat useita vuosia kuitenkään saavuttamatta pysyvää menestystä. Heidän hätänsä ja pelastuksensa julman kuninkaan Theodoron aikana on yleisesti tunnettu. Siitä lähetyshyrytyksestä on jäänyt vain yksi ainoa kallis hedelmä. Eräs noita Abessinian lähetyssaarnaajia oli weli Martti Glad. Hänen onnistui myöhemmin englantilaisen juutalaislähetyseuran turvissa perustaa lähetyshö salashien (Abessinian juutalaisten) keskuuteen, ja tätä työtä jatkavat vielä tänäkin päivänä kotimaiset lähetyssaarnaajat, joita aikoinaan koulutettiin St. Chrißhonassa Baselin lähellä, ja jotka ovat toimineet monien vaikeuksien alaisina, mutta eivät ilman siunausta.

Kisättäköön tähän muutamia omaehtoimia muistelmia, jotka walaisewat Gobatin menettelyä ja mieltä Israelin

kanjaa kohtaan. — Eräältä hartaalta juutalaisnukolta, joka pitkässä ruskeassa kauhtanassaan ja karwanahkalaksissaan, mistä pari tukanhaimenta riippui silmille, kerankin tuli piispan taloon, kysyttiin miten hän woifi selittää sen, ettei nyt enään woitu tehdä mitään uhria, ja eiwätkö siten synnit jäisi rasakaana kuormana painamaan hänen omaatuntoansa, kun ei ollut mahdollista muodattaa sowitzuhrin werta Herran alttarille. Ukko paria huokasi ja lausui hywin watawasti: „Niin kyllähän se usein minua painaa, sillä minä tunnen, ettei ilman wewenwuodatusta sowitz ole mahdollista. Mutta minä olen ajatellut, että Jumala pitää minun paljoa paastomistani uhrin arwoisena. Sillä minunhan weweni siten wähenee, ja Herrä pitää sitä wuodatettuna werenä.“ — Hänelle jaernattiin lämpimin jamoin Jumalan Karitsasta, joka pois ottaa maailman synnit; mutta Mooses peitti vielä israeliitan silmät niin, ettei hän tuntenut Golgatan ihmettä.

Hyvää ennustawana merkinä pidettiin aina sitä, jos joku juutalainen rupefi harrastuksella lukemaan wanhan testamentin pyhiä kirjoja. „Olen aina huomannut,“ janoi kerran eräs wilpitön israelilainen, „että kun joku meikäläinen lukee paljon profeetta Jesajan kirjaa, jaadaan aina pian kuulla, että hän on tullut kristityksi.“ — „Niinhän se on“, sokaantui toinen puheeseen, „minä olenkin usein ajatellut, että Jesaja lienee ollut walhepukuinen protestantti.“

Gobat oli Jumalan sanan ja siinä löytywän ennustuksien tuntija ja harrastaja. Missäpä olisi hän woinut niitä paremmin tuffia kuin luwatussa maassa? Hän tapafi mielellään lapsilleen kertoa erään kertomuksen, jonka hän oli lufenut juutalaisesta kirjasta. Rakki rabbinia kulki kerran Jerusalemin muurien ympäri, jotka olivat surkeassa rappiutilassa. Ukkiä juokfi kettu heidän

tensä poikki ja lymyysi kiivikköön. Sen nähdesjään toinen miehistä rupefi juurella äänellä woivottelemaan, mutta toinen nauroi ilosta. „Mitä itket, weljeni?“ kysyi hän. „Kuinka en itkisi“, vastasi toinen, „kun näen, kuinka puustavillisesti Jehowan uhkaukset ovat toteutuneet. Sionin nuoren tähden, että se niin hävitetty on, että ketut siinä juoksentelevat. (Walitusw. 5: 18). Minun sopii pikemminkin sinulta kysyä, miksi sinä naurat?“ — „Minä nauran“, sanoi ystävä, „samasta syystä kuin sinä, waan minä sanon: Jos kaikkivaltiaan uhkaukset ovat niin puustavillisesti toteutuneet, miten ihanasti tulewat hänen lupauksensaakin toteutumaan ja Jerusalemi vielä kohotetuksi ylistykseksi maan päällä!“

Myksikin Gobat iloitfi hengesjään siitä warmasta toivosta, että hänen rakastamansa maassa kerran vielä oli tulewa profeettain sanassa luvattu kukoistuksen ja siunauksen aika. Hän tapasi usein sanoa: „Jos olen raamattuni oikein ymmärtänyt, niin on aluksi ja ehkä jo läheisessä tulewajuuressa Israelin kansassa syntywä kansallistunto, joka on saattawa sen palaamaan takaisin Jumalan sille määräämään maahan. Jeesusta tuntematta palaawat juutalaiset Jerusalemiin ja ryhtywät täällä hallitsemaan ja temppeleä rakentamaan; wasta sitten, todennäköisesti suurten ahdistusten jälkeen, rupeawat he ikävöimään Messiasstania ja silloin toteutuu se sana, joka sanoo: Mutta Dawidin huoneelle ja Jerusalemin asuwaisille minä muodatan armon ja rukouksen hengen; sillä heidän pitää katsoman sen puoleen, jonka läpi he pistäneet ovat (Sak. 12: 10). Ja silloin, kun kuningas on ilmestynyt, on luvattu maan täydellisyhdessä tulewa siksi, miksi se on ollut määrätty, ja Jerusalemiä voidaan todella sanoa Herran istuimeksi (Jer. 3: 17).

Mutta Herra on jo kauan sitten palvelijansa rauhaan kutsunut. Rauniin päiwätyön päätyttyä oli hänelle juotu autuaallinen kuolema.

European matkalla, jonka hän uskollisen puolisonja kanssa w. 1878 teki janoaksensa, kuten hän ystävällisesti lausui, jäähyväiset ystäwillensä ja erittäinkin siellä naimiisissa olewille lapsilleen, jai hän lievän halvauskohtauksen, josta kuitenkin sen werran tointui, että kiihkeän halunsa mukaan vielä kyseni Jerusalemiin palamaan. Mutta hänen woimansa olivat murtuneet. Kerran vielä, pääjääisjuhlana 1879, astui 80 wuotias wanhus täyteen ahtuneeseen, hänelle niin rakkaaseen Kristuskirkkoon ja lausui jumalanpalveluksen päätyttyä liikutetulla sydämellä siunauksen seurakunnalle. Sitten rupefi hän wiikko wiikolta heikentymään. Lauantai-iltana, 10 p. toukokuuta, lähestyi loppu. Houreissaan lausui hän vielä kerran entisen taistelutowerinsa, woimakashenkinen juutalaislähetysseuraan ajan Crawfordin nimen, joka kuusi toista wuotta sitä ennen oli mennyt Jumalan kansan rauhaan. Kuolewalta kysyttiin: „Isä, onko Herra lähelläsi pimeässä laakiossa?“ Silloin hänen silmänsä vielä kerran kirkastuivat, ja hän janoi: „On warmasti; eikä ole pimeä!“ Kun sunnuntaiaamun sarastaessa, 11 p. toukok. 1879, Pyhän haudan tuomiokirkon halpa kirkonkello soi Herran päiwän huomensanomaa, silloin wäsynyt palvelija meni Jumalan huoneeseen jäädäkseen sinne ijäisesti.

Samun sunnuntain iltana kannettiin piispan maalliset jäännökset hautaan. Siwät wain ewankeliset seurakunnat, waan muutkin kristilliset yhdyksunnat, wiesläpää juutalaiset ja muhamettilaisetkin yhtywät suureen ruumisaattoon ja todistiwat: „Hän oli pyhä mies.“

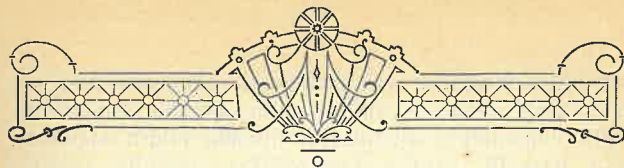
Wanhan öljypuun alla Sionin hautausmaalla osottaa hautakivi paikkaa, missä Samuel Gobat ja hänen muu-

tamaa viikkoa myöhemmin hautaan seurannut puolisonja
lepäävät. Neljällä kielellä, saksan, englannin, heprean
ja arabian kielellä, on tämä hautakirjoitus kiiven uur-
rettu: „Mutnaat owat kuolleet, jotka Herrassa kuole-
wat“, ja „joka voittaa, hänet minä teen patšaakki
Zumalani temppelissä, eikä hän enää ole lähtewä
sieltä ulos, ja tahdon kirjoittaa hänen päällensä Zu-
malani nimen ja Zumalani kaupungin, uuden Jeru-
salemien, nimen, joka taivaasta Zumalantani tulee alas,
ja minun uuden nimeni.“ (Sln. 3: 12).

Rovasti Eemil Teodor Gestrin.

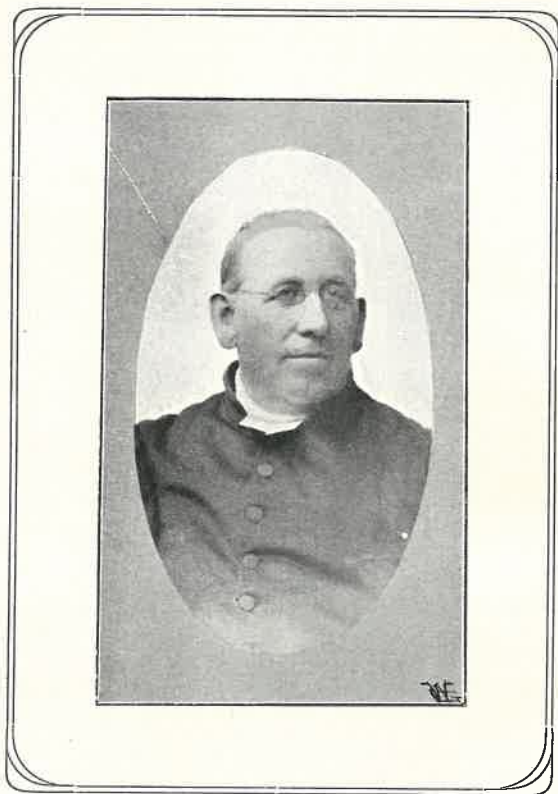
Emil Theodor Gestrin.

(Elämäkerta. *)

„Me emme mitään voi totuutta vastaan, vaan totuuden puolesta“. 2 Kor. 13: 8.

Voitaneen epäillä elämäkertojen tarpeellisuutta, jopa hyödyllisyyttäkin. Että ne saattavat huvittaa, on toinen asia. Mitä huvittaa, ei ole aina hyödyksi, ja mistä ei tosi hyöhtä ole, sitä vielä vähemmällä syhllä voi janoa tarpeelliseksi. Mitä elämäkertoihin tulee, riippuu jemmoojen sekä tarpeellisuus että hyödyllisyys tietyhti kerrottawan henkilön elämästä ja elämänvaiheista. Suuressa määrin tätä on ratkaijemaassa myöskin kertoja itse, hänen mielialansa, hänen kantansa Jumalaan ja totuuteen nähden, hänen mieskohtaiset suhteensa kuvattawaansa henkilöön, hänen armostelukyhyhnsä toisiin ajattellewaakini kuwatesaansa sekä wihdoin hänen esitystapanja. — Tässä nyt piammiten voi tulla puheeksi, owatko tällaiset elämä-

*) Tämän johdannon aiheuttaa tekijän halu esittää syht siihen, että on sitoutunut kirjoittamaan tämän elämäkerran.

Rovasti Eemil Teodor Gestrin.

kerralliset kuvaufjet edes paikallaan. Jos niin on laita, voi vielä kyseeen tulla, mitkä kertajat milloinkin, kaikki yllämainitut asianhaarat silmällä pitäen, saattawat olla kertojiksi täysin kelvolliset, pitääkö tässäkin esteitä etjää „poljetta“ puheeksi tulla (tuttavuuden, ystävyhyden tai jukulaisuuden tähden) kertojan ja kerrottawan kesken. — Täten lopulta tulee puheen alaiseksi, mitä kaikkea elämäkerralta ja elämäkerran tekijältä saattaa waatia.

Tarkastakaamme usemmältä näitä kysymyksiä.

Mitä ensinnä elämäkerroista ehkä odotettavaan hyötyyn ja niiden tarpeellisuuteen tulee, niin onhan tämä kysymys mitä useijimmässä yhteydessä kysymyksen elämäkertomusten tarkoitusperästä. Tässä tietysti liikunä ja nimenomaan on puhe wainajista. Wainajien elämäkerrat kai ensi sijassa tarfoittawat tai ainakin niiden pitäisi tarfoittaa wainajan tahi hänen „muistonja“ kunnioittamista, joka taas lienee omaisten tai ystäwien kunnian- eli welvollisuuden tunnon asiana. Tämän lisäksi pitäisi niillä tarfoitettaman Jumalan johdannon tunnustamista ysfityhisen ihmisen elämänwaihjeisiin nähden. Lopulta vielä tarjoowat tämmöiset elämäkerrat jälkeenjääneille hyödyllisiä esimerkkejä sekä owat ylllyttimenä kaikkeen hywään. Woioatpa sisältää waroitulsiakin monessa kohdin. Asioista tämmöisistä tietysti riippuu, kenenkä elämänwaiheet owat jälkimaailmalle muistiin kirjoitettawat. Mutta etewiäkin henkilöitä, heidän toimintaansa ja elämänwaiheitaan kuwatesjamme — warfsinkin semmoisten henkilöiden toimintaa, jotka owat tofi kirstittyinä ja eläwänä usko-waifina pidettävät — niin emme mitenkään jaa unhottaa eikä olla huomaamatta, että waikka tunnustammekin, mitä siunausta usealle heidän waiikutufestansa on woinut olla, kaiffinainen tofi hywä tulee Herralta yksinään. Meidän tulee tunnustaa,

että se, mitä „lahjoiksi“ sanomme, on Herralta, sillä „kaiffinainen hywä anto ja kaiffinainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, wälkeuden Själtä“ (Jaf. 1: 17). Ja Hänpä yksin „kaikki kaiffisia waiikuttaa“ (1 Kor. 12: 6), siis etufädesjä sentin, minkä parhaat ja etewimmät saawat toimeen, jotka owaikin waan Hänen wälkappaleitaan. Sikkipä laujuukin tunnettu psalmista: „Ei meille, Herra, ei meille, waan sinun nimellesi anna kunnia, sinun armosi ja totuutesi tähden“ (Ps. 115: 1). Ja eräässä toisessa paikassa kuulemme hänen huudattawan: „Kuinka aiwan turhat owat kaikki ihmiset!“ (Ps. 39: 6.) Ja apostoli Paawali, Jumalan „walittu ase“, tunnustaa itsestänjä, että hän on „kaiffein huonoin apostolien seasjä“ eikä kelwollinen apostolien nimeä kantamaan, lisäksi: „Jumalan armosta minä olen se, mikä minä olen“ (1 Kor. 15: 9, 10); jopa sanoo hän itsensä syntisistä suurimmafsi (1 Tim. 1: 15). Wielä hän itsestänjä ja työkumppaneistansa todistaa: „Senkaltainen uskallus on meillä Kristuksen kautta Jumalan puoleen, ei niin, että olemme itse meistämme soweliatot jotakin ajattelemaan, niinkuin itse meistämme, waan jos me olemme johontuhun soweliatot, niin on se Jumalalta, joka meidät soweliatiksi tehnyt on uuden testamentin wirkaa pitämään“ (2 Kor. 3: 4—6). — Ja puhuaksemme erittäin siitä esikuwasta, minkä Jumalalle pyhitetty elämä meille woi tarjota, niin onhan meillä ensiksi ja ennen kaikkia Wapahtajasjamme mitä täydellisin esikuwa, Hänessä, Jumalan ihmisesjä, jonka elämänwaiheet maan päällä ewankelistaa owat kuwanneet, Hänessä, joka yksinänjä, tietäen olemansa täydellisen puhdas ja wiaton, saattoi itse wihollistenjä wastattawaksi esittää tämän kysymyksen: „Kuka teistä nuhtelee minua synnin tähden?“ j. n. e. (Joh. 8: 46). Hän niinkään kehotti itseänjä seuraamaan, sanoen: „Ottakaa minun

ifeeni teidän päällemme ja oppikaa minusta, että minä olen siwiä ja nöyrä sydämeistä" (Matt. 11: 29), ja taas, toisessa tilaisuudessa, Hän janoi opetuslapsille: „Minä annoin teille esikuvan, että te niin tekisitte, kuin minä tein teille" (Joh. 13: 15). Tähän samaan kehottivat myöskin Hänen apostolinsa, lausuen: „Kullakin olkoon se ajatus, mikä Kristuksella Jeesuksella oli (Filipp. 2: 5); ja taas: „Sitä warten olette te kutsutut, että Kristus myös kärsi meidän edestämme, ja jätti meille esikuvan, että teidän pitää Hänen askeleitansa noudattaman, joka ei yhtään syntiä tehnyt, eikä yhtään petosta ole Hänen juustansa löydetty" (Pietr. 2: 21, 22); ja vieläkin: „Joka sanoo itsensä Hänessä pyhyvän, hänen pitää niin waeltaman, kuin Hänkin waelsi" (1 Joh. 2: 6). — Tämän lisäksi on meillä Hänen opetuslapsensa ja apostolinsa esikuvia, joiden elämästä pyhä Raamattu puhuu meille sekä kehoituksiksi että waroituksiksi. Ja lopulta vielä kirjonhistoria meille runsaasja määrin tarjoo opettavaisia kristillisen uskon ja toiminnan esimerkkejä, tunnustuksen ja lujouden esimerkkejä aina wuolmaan asti, kärsimisisä ja wainoissa kestäwyhyden ja kärsiwällisyhyden esimerkkejä, jainoin kuin myöskin esimerkkejä kestinäisestä rakkaudesta ja rakkauden töistä j. n. e. — Woineehan kaikkea tätä ajatellessa, olla syhtä kyyhä: Onkohan uusia esikuvia enää ensinkään tarpeen? Onko syhtä enää kirjoittaa meidän päwinämme eläneiden elämäkertoja? Eikö riitä jo, mitä Herra meille on antanut, ja mitä tämän ohesja itsekun puolestaan on elämänsään nähnyt ja mieskohtaisesti kokenut? Kun lisäksi vielä on muistettava, että täällä maan päällä täydellisyhyttä ei ole tawattawissa, että aikakautemme parhaimmissakin hawaitaan wirheitä ja heikkouksia — waikka kyllä myöntää täytyy, etteiwät edes apostolitkaan ja heidän seuralajensa olleet moitteektomia, synnittämiä

pyhinyksiiä — että uskollisessa ja puolueettomassa elämän kuwailussa, ollakseen täydellinen, tulee warjopuolet olla hawaitawissa yhtä hywin kuin waloisimmat piirteet, — niin saattaahan, kun tähän vielä lisätään, että aikalaisten arwostelu äsken manalle menneestä woi olla hywinfin epäluotettava ja puutteellisuudet itse kertosjassa ja hänen elämän kuwailusjaan filmiinpiistäwät, kaikki tuo olla omanja waikuttamaan siihen, että meidän aikamme elämäkertoihin nähden asetutaan epäilewälle kannalle.

Tähän tekisi mieleemme wastata, että apostolit itse, waikka heillä oli korkein esikuwa, itse Herra Kristus filmäinjä edessä, kuitenkin Hänen siwullaan wiittasjivat itseensä sekä muihinkin esikuwana seurakunnille. Niin esim. apostoli Paawali monessa paikassa epistolisjaan janoo: „Olkaa minun seuraajani" (1 Kor. 4: 16; 11: 1; Filipp. 3: 17), lisäksi tähän: „Katsokaa niitä, jotka waeltawat, kuin me teille esikuwa olemme". Ja vielä hän lausuu: „Te itse tiedätte, kuinka teidän meitä seuraaman pitää: emmepä me olettawattomasti teidän seassanne olleet; että me itse me opikki teille antasimme, seurataksenne meitä" (2 Thesj. 3: 7, 9). Niinpä Heprealaiskirjessjään lueimme: „Muistakaa teidän opettajianne, jotka teille Jumalan sanaa puhuneet owat, joiden uskoa te seurakkaa, ja ottakaa waari, millainen loppu heidän menollansa oli" (Hepr. 13: 7). Ja kansjapalvelijalleen ewankeliumin wirassa kirjoittaa apostoli Paawali: „Ole siinä uskowaisille esikuwa sanassa, kansjakyhmissjässä, rakkaudessa, hengessjässä, uskossa, puhtaudessa" (1 Tim. 4: 12). Samoin myös Titukselle: „Ajeta itseji kaisisja hywäin töiden esikuwaksi" j. n. e. (Tit. 2: 7). Samoin apostoli Pietari neuwoo Jumalan seurakunnan kaisijoiita: „Olkaa laumalle esikuwaksi" (1 Piet. 5: 3). Ja tunnettua on, että jumalammies Luther kirjoisjansa esittä

itensä esikuvaksi, esim. kertoessaan, mitenkä hän, joka kuitenkä oli oppinut tohtori, vielä tapasi opiskella lastenoppia, tutkistelemalla uskontunnustusta, Jumalan käskyjanoja ja muita katekismuksen pääkappaleita; mikä hänen jaarnatapanja oli j. n. e. Ja kun meillä Herralta Kristuksesta on käsky, että ewankeliumia on jaarnatama „kaikesja maailmassa“, kunnes „loppu tulee“ (Matt. 24: 14. 28: 19), jota käskyä noudatetaankin, ja Herran lupaus Sanansa menestymisestä on edelleenkin toteutumassa (Jes. 55: 10, 11), — waikkapa useastikin liian huomaamattomalla tavalla — niin on myös epäilemätöntä, että Herra tahtoo Sanansa hedelmät tunnetuiksi yhä edelleenkin ja että ne todistetaan toteutuneiksi Hänen uskovaistenja elämässä. Sanoihan Herra opetuslapsilleen: „Walistakoon teidän waltentenne ihmisten edessä, että he näkisiwät teidän hywät tyhonne ja kunnioittaisiwaat teidän Isääne, joka on taiwaassa“ (Matt. 5: 16); ja taas: „Siitä pitää kaikkein tunteman teidän minun opetuslapsiksi, jos te keskenänne rakkauden pidätte“ (Joh. 13: 35). Näemmehän myöskin, että apostoli Paawali muille esikuvaksi kristillisessä kärsiwällisyhydessä ja uskossa asettaa Tesjalonitan seurakunnan (2 Tess. 1: 4). Ja onhan myhönnettävä, että esikuwa eli esimerkki yleensä ei ole ollut merkitystä wailla, waan päinwastoin jottautunut tehokkaaksi sekä lehotuksiin että waroituksiin nähden. Tämä koskee menneitä aikoja. Sama on kaiketi asianlaita nyt, kuin ennenkin.

Mitä nyt erittäin meidänaikuiseen kristilliseen elämään maassamme tulee, niin on, Jumalan kiitos, ilolla tunnustettava, että aina niiltä yleisen herännäisyhyden ajoilta asti, noin alun seitsemättähymmentä vuotta sitten, jolloin Kristuksen ewankeliumi alkoi entistä huomattammin lewittää waloansa muutamii maamme ääriin, on ollut ja vieläkin keskuudesjamme on tawattawisja

uskowaisia kristityitä, joiden elämä ja toiminta selppaa muillekin esikuvaksi. Kun nyt sen ohessa, epäuskon ja pimeyden pyrkiessä voitolle, löytyy niitä, jotta, halpana pitäen Jumalan pyhää Sanaa, harwoin tai eiwät koskaan lue itse pyhää Raamattua, kenties ei niin kutsuttua hartauskirjojakaan, mutta sitä wastoin kyllä lufemat muuta, jopa erittäin owat mieltyneet warjinkin tunnnettujen henkilöiden elämäkertoihin, niin lienee syytä tämänkaltaisista elämän kuwailuksista hyödyäkin toiwoa. Sitä paitsi woinewat ehkä, mikä etenkin nyt kuwailtamaan henkilöön nähden suotawaa olisi, ne kristillisestikin mieltyneet, jotka ehkä owat wäärin käsittäneet tai muuten nurjasti arwostelleet tätä Herran palvelijaa, tosiperäistä ja puolueetonta elämäkertaa hänestä lufemalla, tulla huomaamaan erehdyksensä tässä kohden ja ruweta toisiin hänestä ajattelemaan. Tähän vielä lisättäköön, että kun tähän maailman aikaan kirjoitetaan niin äärettömän monenlaisista, kun paljon suoraan huonoakin ja turmiollista kirjallisuutta lewitellään ja halulla luetaan, niin tämän asianlaita kohdastaan lehoittanee tämmöisillä elämäkerwoilla yrittämään saada jotakin wastapainoa toimeen tuota tuommoista kirjallisuutta wastaan.

Mitä tähän asti on sanottu, koskee elämäkertojen hyödyllisyyttä ja mahdollista tarpeellisuutta. Laujuttakoon vielä sananen niiden oikeutuksesta.

Siitä, mitä edellisessä on sanottu, seurannee tämän, koska se, mikä on hyödyllistä ja warjinkin mikä on tarpeellista, kaiketi myös on pidettävä oikeutettuna. Mutta kysymyksellä oikeutuksesta tarkoitammekin oikeastan niitä, jotka owat tai tulewat olemaan tämmöisten elämäkertojen esineinä. Näihin nähden woi tulla kysyeseen, eikö olisi tarpeen saada heiltä itseltään myhönnytystä tämmöisen kirjoittamiseen tai, tämän puutteessa, ainakin heidän omaisiltansa. Sillä, lufuun ottamatta

jitä, että, kuten jo ylempänä on huomautettu, inhimillisiä puutteita ja heikkouksia tawataan parhaimmissakin — tässä en ota puheeksikaan mimmoisilta me ja meidän tekomme näyttävät Jumalan silmissä, jotka ovat kuin tullenkiekit ja näkevät parhaimpienkin tekojemme puutteellisuudet — ja kun epäilemättä ihjelutin meistä mielellään toivonee, ettei hänen wirheellisyhkyksiänsä turhanpäiten ilmaista, niin saattaahan tapahtua, että paljo on tullut meiltä puhuttua ja tehtyä, jonka perästäpäin olisimme juoneet olewan toisin tai jolla ainaakaan emme olisi tahtoneet olla muille esikuvana. Hurstas- ja nöyrämielinen kristitty ei myöskään sitä todellisen hyvää, mikä hänen toimestaan on aikaan saatu, tahdo omaksi ansiofkeen lukea tai siitä saada kunnia ja kiitosta, hywin tietäen, että hän, kuten jo ennen on huomautettu, on ollut ainoastaan ajeena eli wälikapaleena Herran kädessä. Kun nyt kuitenkin sekä toinen että toinen asia näyttää olewan elämäkerran kertojan mieliwallassa, niin on kaiketi oikein ja kohtuullista, että kuwailtawan henkilön mieltä asiassa ensin kuulustellaan, taikka että jos tämä ei enää ole mahdollista, kummin-kin mitä juurinta arkaluontoisuutta tässä kohdin noudetaan. Ja myhönnettävä on ylipäänsä, että jos joku selwään on ilmoittanut, että ei soiji elämäkertansa julkaistawaksi, arkatuntoisuus waatii, ettei tätä hänen toivomustaan loukata. Mutta tässäkin tapauksessa kai on luwallista että, henkilön nimeä mainitsematta, julkisuuteen lastetaan mitä hyvää hänen kauttanja on toimeen saatu. Tässä johtuu mieleemme eräs hywin toimelias, mutta samalla nöyrä Herran palvelija, joka vähää ennen kuolemataan, hautajaistansa puhuttaessa, lausui: „Toiwomukseni on, että haudallani ei puhuta muusta, kuin siitä hwästä, mikä Jumala minulle syntijelle on osottanut. Tällä tämä, samoin kuin moni muuin uskollinen

Herran palvelija, selwästi tarfoitti, että Jumalalle yffinään tulfoon kunnia kaikesta, mitä Hän hänen kauttaan oli tehnyt. Arwattawasti ei kuitenkaan hänkään olisi kieltänyt elämäkertansa kirjoittamista Herransa kunniaksi. Ja jama kai on laita monen muunkin hänen kaltajensa. Useimmiten käynee kuitenkin niin, että näitä wainajien asioita ei oteta puheeksi, heidän vielä eläessään. Ja tapauksissa tämmöisissä näyttää asian ratkaisu olewan wainajan omaisten tahi likimpien ystäwain wallassa. Yhteydesjä tämän kansja sopii huomauttaa, että kun jonkin elämäkerran tarfoitusperänä on Jumalan kunnia, kertomuksesta on jätettävä pois kaikki se, mikä ei palwele tätä tarfoitusperää.

Kosta kuitenkin toisen ihmisen elämäkerta kirjoitetaan — samoin kuin yleensä historiaa kirjoitettaessa — kuwaillema eli kertoelma niin helposti muodostuu teijän luontenomaisuuksien kaltajeksi, eikä wain mitä ulkomuotoon eli esitystapaan tulee, joka aina riippuu kirjailijan luontoperäisistä taipumuksista ja lahjoista, waan myös mitä sijällyksen eli kuwailleman esineeseen tulee, hänen luonteesensa ja katjantokantaansa, mielentilaansa, waikuttimiinsa ja ylimalkaan hänen sijällyteen tilaansa nähden, jossa kaikesjä wäärinkäsitystäkin tietysti woi syntyä, — niin johtuu tässä mieleemme kysymys kertoilijan oikentuksesta eli kertoilijakelpoisuudesta ynnä siitä, mitä oikeuden ja kohtuuden mukaisesti woitanee joltakin elämäkerralta ja elämäkerran kirjoittajalta waatia.

Woineehan joskus olla syytä pelätä, että elämäkerta, jonka on tehnyt joku wainajan mieskohtaisia tuttavia tahi joku häntä lähellä ollut henkilö, eritoten ystäwä tai jukulainen, helposti tulee, waikka tietysti huomaamattansa, olemaan waloisampi, kuin uskollinen totuuden noudattaminen waatii. Samoin, ja mahdollisesti vielä suuremmassakin määräsä, woi käyda aiwan päinwastoin,

siltä waralta että elämäkerran tekijä oli, jospa ei wainajan wastustajia, niin ainakin periaatteissa eri mieltä kuwattawanfa kansja. Sillä tottahan on, että luonto-peräinen tunteemme, tunnontarfoisjain, jopa uskowaijisja krisiithyisjäkin, pyrkii waiwutusalaa woittamaan kaitesja toiniskelusjamme, jopa silloinkin kuin on määrä kirjoittaa semmoista, jonka warjinaisena tarkoitusperänä on Jumalan waltakunnan edistäminen maan päällä.

Koska nyt elämäkerran arwo pääasjallisesti riippuu sen todenperäisyydestä ja tähän, samoin kuin kuwailmisen täysinäisyyteenkin, waaditaan luotettawaa kuwailun henkilön tuntemista, niin näyttää luonnolliselta, että elämäkerran kirjoittajaksi — tietysti otaksunnalla hänen puolueettomuuttaan ja totuudenraffauttaan — mieluummin walitaan joku wainajata niin lähellä kuin mahdollista ollut henkilö. Ja tässä nyt wihdoin tulee puheeksi, mitä elämäkerralta ja sen tekijältä sopii waatia.

Pääasiasja on tähän kysymykseen jo wastaus annettu. Selwää on, josta ylempänä jo on puhuttukin, että uskollista totuuden harrastusta ensi kädesjä on waadittawa. Katsomatta siihen, että walhe aina on hylättävä, ei tässä enjinkään ole puhetta nowellien (uute-lojen) tahti romaanien kirjoittamisesta, waan siitä, että muille opiksi, kehoitukseksi ja waroitukseksi, kerrotaan suuremmassa tai vähemmässä määrässä huomattawien henkilöiden elämästä ja elämänwaiheista, jommoiksi Herra wiisaudesjaan ja armosjaan on antanut niiden muodostua täällä maan päällä.

Mitä elämäkertojen täydellisyhteen tulee, niin on jo huomautettu, että kun näiden tarkoitusperänä tulee olla Jumalan kunnia ja niiden hyöty, jotka näitä lukewat, kaikki semmoinen, joka ei näitä tarkoitusperia wastaa, mieluummin on kertomuksesta pois jätettävä. Tähän olisi luettava mitä yleisesti „pikkurajoiksi“ sanotaan,

poikkeuksena kuitenkin jokunen muiden asiain kansja yhteydesjä olewa ja niitä itsemmin walaisewa siwuseikka. Tähän myöskin olisi luettava ne inhimilliset wirheet ja heikkoudet, joiden esittäminen sotisi yleistä raffauden lakia vastaan ja wain olisi ijäksi päiwiksi poismenneen kansjajuhmien soimaamista ja parjausta. Tähän vielä kuuluu toinenkin kysymys, jossa voidaan olla eri mieltä, se nimittäin, saiko ja pitäisiö elämäkertaan panna mielmisiä tai tutkisteluja kuwailun henkilön luonteesta ja ajatustawasta ynnä hänen toimintansa waiwuttimista sekä näiden arwostelua ja punnitsemista, ynnä vielä loppupäätelmiäkin ja sowlitellua y. m. Tämä kysymys ei ole niinkään wähanarwoinen, warjinkin kertomuksen muoto- puoleen nähden. Lieneepä se tärkeä kuwailmis-harrastukseenkin nähden sekä siihen hyötöyhn, mikä tästä kuwailmasta on odotettawissa. Eikä ollaan kuitenkin taipu-waijia jättämään tämä asia kirjailijan yksityisen harjinnan alaiseksi ja hänen itsensä päätettäväksi, riippuen kulloinkin kunkin luonnonlahjoista ja omasta halusta. Moni kuitenkin lienee sitä mielipidettä, että elämäkerta, warjinkin jos sen esineenä on n. k. „hengennies“, woittaa arwokuudesja, jos tämmöisiä kisiä siihen pannaan. Ja kaitte-tti monet elämäkerrat tämmöisiä sisältäwätkin.

Ollaksemme kumpakaan tapaa, jotka nekin owat pidettävät esitysmuotoon kuuluwina, suosittelematta tai hylkäämättä, ei meidän kaittääksemme elämäkerran tarwite — yhtä wähan kuin hlypäänsä historiankaan — sisältää mitään mielmisiä tekijän puolelta. Sillä waiwaka-pa näillä mielmisillä ja tutkisteluilla ei tarwoitettaijiaan wain kirjoituksen tekemistä hauskemmasi, waan niillä myöskin ja etupäässä tahdottaijain woittaa elämäkerran warjinaisista tarkoitusperia, Jumalan nimen ylistämistä ja lukijan sielun rakentamista, niin on kuitenkin selwä ero tehtävä elämäkerrallisen kirjoitelman ja warjinaisen

hartauskirjan välillä. Sitä paitsi, toivoaksemme, tässäkin kirjoituksessa — ja ehkä juuri etusijassa tässä tämmöisessä — mietelmät syntyvät itsestään. Siihenkin siis nojaten, mitä ylempänä on sanottu elämäkerran tekijän uskollisuudesta totuudelle, jomoin kuin myöskin hänen persoonallisuudesta suhteestaan kuwailtawaansa, pidämme siis paraimpina, että kertoja yleensä waan kertoo tosi tapahtumat, jättäen lukijan itsensä ajatki ruweta mietiskelemään ja arwostelevaan. Kertoja kuitenkin tutkikoon lahjojansa ja niitä Herransa kunniaksi käyttäköön. (1 Tim. 4: 14.) Vuollaksemme puhtaasti yleisajallinen kertomatapa on edellä muita oman sa voittamaan luottamusta lukijan puolelta, nimenomaan semmoisenkin lukijan, joka tähän asti on ollut toista mieltä elämäkerran ejineen tahi elämäkerran tekijän kanssa.

Suotawaa olisi, että tässä seuraawa, yllämainittuihin periaatteisiin perustuwa elämäkerta, joka käsittelee erästä laajoisja piireisjä tunnettua, mutta hywin eritawalla arwosteltua, jo manalle mennyttä Herran palvelijaa, edistäisi, jekin kohdastaan, Jumalan pyhän nimen ylistämistä sekä olisi kehoitukseksi ja suunaukseksi lukijoilleen.

* * *

I. Gestrinin lapsuus ja nuoruus.

Suhtikuun 30 p:nä w. 1831 syntyi Porin kaupungissa Emil Teodor Gestrin. Hänen vanhempansa olivat nimismies Otto Magnus Gestrin ja Amalia Charlotta Magdalena Brander. Perheen yhdekjässtä perillisijestä waipui kaksi kuolemaan jo warhaisessa lapsuuden iässänsä; eloon jääneistä Emil Teodor oli wanhin. Kotonaan kaswaen näkyy Emil jo lapsena katjelleen elämää sen wakawammalta puolelta. Mikäsiin

hän alkoi kääntää huomiotaan Jumalan janaan sekä myöskin olla läsnä julkiisissa jumalanpalveluksissa, jolloin warjinkin saarna weti hänen tarkkaawaisuutensa puoleensa, niin että hän usein oli papin wirkaa toimittawinansa ja yritti saarnata minkä taiksi. Jo noin 12 wuotiaana oli hänen tapana suunnuttaisin koota sisarukensa ympärilleen johonkin huoneeseen, jossa hän sitten saarnasi ja joku sisarukista oli olewinaan luffarina, jolloin wirsiä wirjikirjastakin waisattiin *).

Noin 14 wuoden wanhana herättyään wakawasti huolestumaan kuolemattoman jielunsa pelastuksesta, rupefi hän, silloin ollen Porin koulun oppilaana, harptaalla innolla ahkeroimaan Jumalan janan wiljelemistä sekä kotonaan että ulkopuolella kotoa. Tässä hän sai kofea myötätuntoisuutta kodisjaan, warjinkin Augusta nimisen sisarensa puolelta, joka myöskin oli innolla ruwennut kysymään ijankaihtisen elämän tietä. Mytpä oli siksi käynyt, että tuli kieltäytyä tästä maailmasta turhine menoineen ja huweineen, että tarjonneeffan maailmalliset seurat Emilille huwitusta, waan hän pyhyi niistä erillään, minkä suinkin woi. Tämä herätti hänen koulutowereisjaan paheskumista ja herjaushalua **).

*) Eräällä käynnillä enonsa luona, joka silloin oli Mouchjärmen kappalaisena, meni Gestrin — silloin 13 wuoden ikäinen — yhsinään erääseen laidunhakaan, nousi korkealle kiewelle ja rupefi kowalla äänellä saarnaamaan.

**) Niinpä tapahtui hänen ollessaan koululaisena Porisja, että, kun eräänä syysiltana muutamat koulutowerit, joiden kanssa Emilillä oli yhteinen ajunto, tahtoivat houkutella häntä ulos kaupungille huwittelemaan, mutta hän kieltäytyi heitä seuraamasta, ryhtyen sen sijaan läksyihinjä käsitki, nämä pitemmittä mutkitta tarttuivat käsitki häneen ja kantoivat hänen, waitka hän tässä tilaisuudessa ei ollut täysissä waatteissa, ulos kaupungille ja asettivat hänet keskelle toria, josta hänen sitte oli syysloasja juffafillaan palaaminen ajuntoonsa.

Räytyään Borin koulun, tuli Gestrin w. 1847 Turun lukioon (kimnaasiin), jossa ahkeruudella ja waka-
wuudella opinnoitaan jatkoi. Siellä hän pian joutui
tuttavuuteen kahden samannimisen towerin kanssa, M.
welfaresten, jotka jo lapsuudessaan, niinkuin hän itsekin,
olivat heränneet wakawaan huolestumiseen sielunsa
pelastumisesta; nyt solmittiin sydämmellinen ja kestävä
ystävyyshylytto näiden kolmen kesken, jotka näin olivat
welfarestia Herrassa. *) Yhdessä nämä sitte saivat toisiin
mieltheneiden towerien puolelta kärsiä moitetta ja pilkkaa.
Mutta tämä wain oli omiaan vielä wahwemmaksi lujitta-
maan welfarestistä ystäwyhyttä näiden kolmen kesken. Oli
kuitenkin niitakin, jotka liittyivät näihin kolmeen tai
ainakaan eiwät hywäkyhyneet noiden toisten käytöstä.

Näihin aikoihin Gestrin juurella ahkeruudella ja
wakaisuudella ahkeroitfi Jumalan sanan jowittamista
elämäänjä, Herralle pyhitettyä waellusta ja lihan ristiin-
naulitsemista (Gal. 5: 24), tunnollisesti itseänjä tutkien ja
maailmasta luopuen, ja tämän ohessa tarkkaan noudat-
taen muutamia määrättyjä sääntöjä ruumiin sekä sielun
hoitoon nähden. **) Useastikin hän näissä harrastus-
sijaan joutui alakuloiheksi, huomaten olleensa päätöstenjä
toteuttamisessa puutteellinen, ja waikkapa hänelle, pyhää
Raamatua sekä Lutherin ja F. G Hedbergin kirjoja
lukiessaan, ewankeliumin walo wähitellen rupefi koitta-

*) Kun Emil Gestrin näin likeyesti liittäytyi M. welfarestiin,
jotka olivat Turun seuduilla kotoisin, sai hän wälisistä tomerien
juusta kuulla itseänjä nimitettävän „Borin M. . . .“

**) Hän tähän aikaan hywin ahkerasti luki erästä „Ortho-
biotif“ nimistä kirjaa, s. o. oikean elintaman oppikirjaa, erästä
lääkintäkirjaa y. m. Tämän johdosta eräs lukionopettaja,
jolle hän ystijyisesti oli waiwojaan walittanut, antoi hänelle
tämän arwoituksen: „Si pida lukea kaitenmoisija lääkitäkirjoja;
siitä waan tulee rasfasiemiheksi ja rupee itselleen usfottelemaan
jos jotakin tautia sairastawansa.“

maan, oli hänellä kuitenkin usein syhtä, omaa woinatto-
muuttaan tuntien, yhtyä apostolin malitusshuutoon:
„Sitä hywää, jota minä tahdon, minä en tee, waan
pahaa, jota en minä tahdo, teen minä“ (Room. 7: 19).
Tämmöisijissä tilaijuukijissa tunfi hän tarwetta tyhjettä
sydämmenjä huolia myhtätuntoijisille, usfotuille ystäwille, ja
silloin nähtiin monta kertaa tuo usfollinen rafas weli suru-
mielisenä astuwan owesta sisään M. welfaresten huonee-
seen („Ryhsänmäellä“). Kerrankin taas, kun tämä ystäwä
alakuloiheina ja harwapuheisena oli käymässä heidän luo-
naan, jolloin oli keskustelua jatkunut ja Jumalan sanan
todistuksia ja lohduttawia lupaukija tutkisteltu, tuli hän,
waikka haastelun kestäessä oli ollut aiwan harwajanai-
nen ja mieliskelyihin waiwuneena, uudestaan niin wir-
kistyneeksi ja iloiheksi, että hän sydämmenjä sywyhydestä
hundahti: „En ole taas moneen aikaan tohtinut laulaa
wirttä: „Laps Jumalan ma olen“, mutta nyt keijfi
mieleni laulaa se“. Ja niin käwifin, se laulettiin
riemuifasti *)

Paitfi äskenmainituita M. welfarestia, kuului tähän
aikaan Gestrin'in towereihin Turun lukiossa vielä muu-
tamia muitakin, kuten näytti, wakaasti mieltheneitä nuoru-
kaijia, joista kumminkin kaffi, A. ja E., eiwät hywä-
kyneet Gestrinin käsitystä autunden tiestä. He ottiwat
loukkaantuafkeen F. G. Hedbergin julistamasta opista,
jonka Gestrinkin ja M. welfarestet olivat omistaneet. Warfin-
kin herätti Hedbergin silloin juuri painosta ilmestynyt kir-
janen „Pietism och Kristendom“ (Wäärä ja oikea kristilli-
syys) A: sja suurta suuttumusta. Tämä aiheutti riitafirjo-
itukija A:n ja Gestrinin wälillä Hedbergin oppisuunnasta.
Se opettaja, jumaluusopin lehtori G. F. H., jonka johdolla

*) Tämä hengellinen wirfi, Lars Stenbäckin tekemä, löytyy
„Sionin fantelesafin,“ jossa siilä on n:o 2.

filloin ainekirjoitusta harjoteltiin, antoi suostumuk-
senja tämmöiseen kirjoitelmavaihtoon, jossa aiheena oli:
„Lutherin oppi, monen aikalaisemme väärin käsit-
mänä“. Tässä kirjoitelmavaihdossa esiintyi Gestrin sen
ewankeliumin puolustajana, jota Hedberg julisti, jota
vastoin A. yritti puolustaa pietismiä eli herännäisyyttä.
Tästä kirjallijesta riidasta ei kumminkaan koitunut mitään
huomattavaa samanmielishyhtyä erisuuntaisten kesken.

Ylioppilaaksi päästyään kesäkuun 22 p:nä w. 1850,
rupefi Gestrin kotiopettajaksi kolleeginregistraattori de
Pont'in perheessä Somerolla. *) Täällä hän nyt myöskin
jai tilaisuutta ottamaan osaa yhteiseen, jokapäiväiseen,
perheenäidin johtamaan kotihartauteen. Tämä näet har-
vasti todellista jumalanpalveloa ja koetti sitä herättää ja
edistää ympäristönsänsä. Tänä aikana Gestrin jota
kuukausi lähetti kotiinsa kirjoitelman eli käsin kirjoitetun
kuukausilehden, jolle oli antanut nimen „Dufwan“
(Ryhkynen) ja jossa moniwiujena oli luettavana
Jumalan sanan perusteltuja totuuksia ja kehoituttia.
Oltuaan vuoden kotiopettajana Somerolla, jatkoi Gestrin
opinnoitaan yliopistossa ja tutustui silloin kristillis-
mielisiin ystäviin Helsingissä, joista mainittakoon mai-
waihuoneen inspehtori Eklund, kirjaltaja Pihlkytt,
räättäli Rast y. m. joilla silloin oli tapana sunnuntaisin
päivällisen jälkeen kokoontua Jumalan sanan ääreen
rakentukseen ja Herrassa iloistukseen. Yhdessä nuo-
remman weljen kanssa M. weljekistä **) otti Gestrin
ynnä muutamat muut jumaluusopin ylioppilaat osaa
niihin raamatuntutkistelu-kokouksiin, joita sillä ajalla
muutamien kuukausien kuluessa pidettiin erään kristilli-

*) Jo lukolaisena Turussa ollessaan, ryhtyi G. ykityis-
opetusta antamaan koululaisille.

**) Wanhempi oli jo silloin jättänyt yliopiston.

jesti mieltyneen luutnantti Paukerin luona ja hänen
johdollaan. Tämä näet oli silloin kestävästä itämaisen
jodan johdosta kruunustatista kokennettu tunte Suomen
ja oleskeli Helsingissä *). Täällä, yliopistossakin olles-
saan, jai Gestrin toisin ajattelewilta tovereilta koea wasta-
wäitteitä ewankeliumin opin oikeasta hymmärryksestä. Tääl-
läkin syntyi tosin joksentein weljekijessä hengessä käyty
kynäwota hänen ja ylioppilas M. A. P:n välillä. Kirjoi-
telmavaihto näiden kesken tapahtui eräässä käsin kirjoi-
tetussa pienessä lehdesjä, jota luettiin julki ja oli tar-
kastuksen alaisena jumaluusopin tiedekunnan kokouksissa.
Tälläkään kertaa ei päästy yksimielishyhteen katsantotawasja.

II. Gestrinin julkinen toiminta.

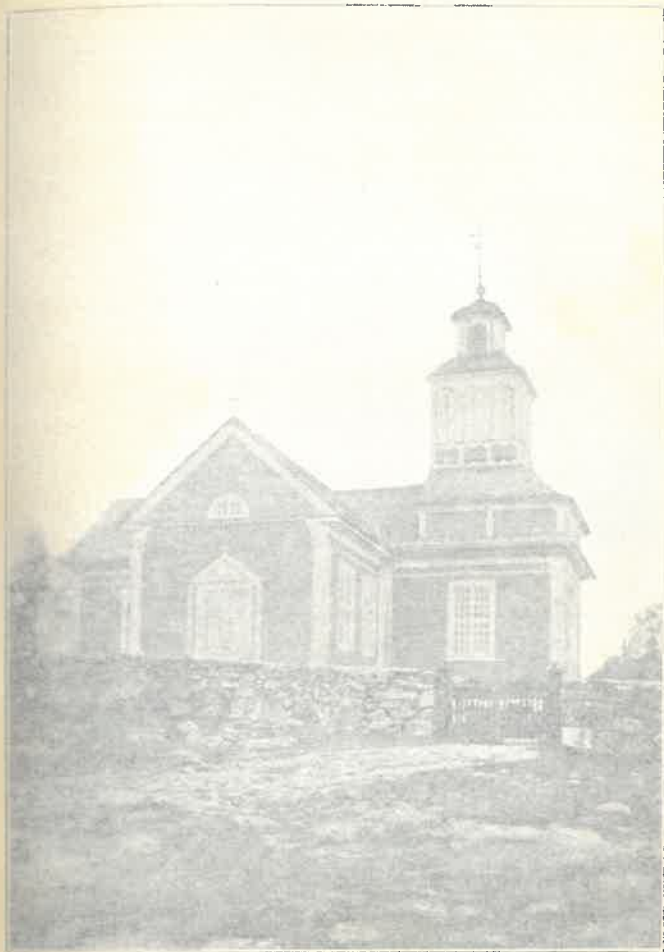
Maaliskuun 29 p:nä w. 1854 wihittiin Gestrin
pyhään saarnawirkaan **) ja määrättiin silloin kappalaisen
apulaiseksi Jukoojeen. Täällä olonja aikana oli hän tilai-
suudessa seurustelemaan useampien ewankelis-mielisten
wirtatoverien kanssa, jotka innolla ja wakawasti toimitti-
wat wirtansa lähimmissä naapuripiitijissä. Näiden kanssa
hän oli ajatusten waihdossa elämän ja saarnawiran

*) Pauker, akatemian opettajan poika Wenäjältä, harrasti
suuresti jumaluusopin opintoja, oli luenut koko Wanhan Testa-
mentin Raamatun alkukielellä ja luki parast'aitaa Uutta Testa-
menttia tämän alkukielellä. Niistä, jotka olivat saapuilla näissä
pienissä „collegia philobiblica“ mainittakoon: ylioppilaat
S. W. Johnson (tuollut Suwalla, saatuansa määrähden
piispaiksi), M. A. Pelkonen (tuollut Jmpilahden kirkkoherrana),
D. E. Bettersson (sittemmin Wärddön kirkkoherra), J. Th. Dah-
ström (tätä nytpä Niisjään kirkkoherrana) y. m.

**) Jo ylioppilaana saarnasi Gestrin monta kertaa, war-
sinkin toijteudullaan, Noormarkussa. — Wuonna 1853 toimitti hän
lyhyentön ajan apulaisopettajan wirtaa Turun tyttökouluksa.

tärkeimmistä kysymyksistä, ja tämä tietysti oli omanja teemään hänen oleskeluaan näillä seuduin erittäin vaikuttavaksi. Vuonna 1855 annettiin hänelle määräyskirja Pirkkalaan, missä hän reippaalla mielin työskenteli Herran viinamäessä, kunnes vuonna 1858 tuli kappalaisen apulaiseksi Uusiluomaan, missä hänen tuli toimittaa saarnaajan- ja samalla lastenopettajan-wirkaa Ahlajissa, Noormarkussa ja Pomarkussa. Täällä hänelle nyt koitui vaikeampi olo, ei yksistään virkatoimiensa tähden, nämä kuin jakaantuivat kolmen seurakunnan alalle, joiden välillä hänen oli pakko vuosittain ajuntaa muuttaa, waan myöskin niiden oppiriitojen tähden, joita täällä ennen pitkää ilmaantui. Täällä näet ajui joukko n. k. „Renkwistiläisiä“, (eli „rukoilevaisia“, joiksi niitä paikkakunnalla sanottiin), jotka nähtävästi panivat pääpainon rukoukselle ja yhteiselle rukouksen pitämiselle, siivuttaen tahi vähemmän arvoisena pitäen Kristuksen sovintoa ja uskoa Häneen. Nussja he kyllä olivat Gestriniin mieltyneitä, hawaiten hänen olewan innoistuneen ja harrasmielisen sielunpaimenen, ja tätä kesti niin kauvan, kun hän ei suoranaisesti esiintynyt heidän vastustajanansa uskon asioissa, heidän mieltipiteisiinsä nähden autuuden tiestä; mutta pianpa oppivat hänet tuntemaan Hedbergin opin hyväksyjäksi ja kannattajaksi ja sepä teki lopun luottamuksesta ja rikkoivat häntä. Gestrin walmisti heille eri tilaisuuksia julkisesti *) ja yksittäisesti lausumaan ajatuksensa ja koetti Raamatun lauseilla ja Lutherin selitysten avulla saada heitä erehdyksistään ja itsehurskaudestaan wakuutetuiksi.

*) Gestrinin oli tapana raamatunselityksillään työpöydässään antautua keskusteluihin läsnäolevien kanssa, antaakseen heille tilaisuutta tekemään selkoa usostaan. Tätä menettelytapaa hän myöhemminkin noudatti.

Lavian kirkko.

Lavian kirkko.

Muutammat tulivatkin wakuutetuiksi erehdyksistään. Mutta suuri osa pysyi entisessä mielipiteessään. Wihdoin tämä opiniuinta kuitenkin näkyi tältä paikakunnalta häviämistään hävinneen.

Tällä wälin oli Gestrin ahkerassa kirjeenwaihdoissa suuressa arwossa pidetyn wanhan ystäwänsä F. G. Hedbergin kanssa, kolumukijiaan ja huoliaan hänelle ilmoittaen sekä tarffaa jalkoa tehden hengellisistä liikkeistä toiminta-alallaan. Tähän samaan aikaan toimitti hän painosta tämän nimisen suomenkielisen kirjusen: „Muutamia muistutuksia Jumalan sanasta“, painettu Turussa w. 1863, ja muutamaa vuotta myöhemmin (w. 1866), johon „rukoukset“ antoiwat aiheen, „Usko ja rukous“ nimisen kirjan.

Wuonna 1866 jätti Gestrin wirkansa Ulwilassa ja joutui kirkkoherran apulaiseksi Mouhijärwelle, mistä hän, oltuansa wähän aikaa wirkaa toimittamassa myöskin Bränddöössä, w. 1868 määrättiin toimittamaan kappalaisen wirkaa Mouhijärwen kirkkoherrakuntaan kuuluwassa Sawian kappelissa. Täällä hän w. 1871 pääsi wakinlaiseksi kappalaiseksi ja sittemmin w. 1881 tämän seurakunnan ensimmäiseksi kirkkoherraksi, jossa wirassa hän pysyi elämänsä loppuun asti.

Ulwilassa ollessaan Gestrin rupeesi panemaan „erityistä painoa sille uskowiasten tunnustukselle, että olivat „pyhiä,“ tässä kohden ejiintuoden sekä apostoli Paawalin esimerkkiä, hän kun sanoo uskowiisia „pyhiksi“, että myöskin apostolijien usfontunnustuksen sanoja „pyhästä, yhteisestä seurakunnasta“ ja huomauttamalla apost. Pietarin kehoitusta: „Olkaa aina valmiit wastataamaan jokaista, joka teidän toiwonne perustusta tutkistelee, joka teissä on (1 Piet. 3: 15). Uskonrohkeasti tunnusti hän olewanja „pyhä“ ja odotti samaa tunnustusta uskowiijilta yleensä. Tarpeellijena piti hän tästä

asiasta muitakin kysyä, tutkiaakseen heidän sieluntilaansa ja antaakseen heille tilaisuutta tekemään tunnustuksensa. Näistä asioista puhuu hän laueammalta eräässä w. 1867 painosta ilmestyneessä kirjassaja: „Dietkos pyhä?“ Tämä antoi aiheita uskovaisten ja ei-uskovaisten toijistaan erottamiseen, hengellisiä kofouksia. Tästä kuitenkin muutamat ewankeljistakin ottivat loukkaatuakseen, peläten tässä piilevän jonkinmoista ykkipuolisuutta tai äärimmäisyyttä taikka että tällainen tunnustus ainakin oli omanja hynnyttämään wäärinäkitystä tai saamaan hengellisen kerkstauken ja itsekitoksen leiman, jopa itse asiassa wiittaamaan siihen, että uskottiin täydellistä hynnyttömyyttä y. m. Mahdollista kuitenkin on, että mielipiteiden erilaisuus oli haettava janoisja enenmän kuin itse asian hymmärtämisesjä. Gestrin puolestaan tahtoi tässä tehdä jyrkän erotuksen hynnyntunnustuksen ja tofikristityn uskontunnustuksen välillä. Hän huomautti, että uskowaisen kristityn ei tuliji yhtenään ajatella sitä ja puhua siitä, mikä hän ennen on ollut, waan paremmin pitää mielesjä ja toden perästä tunnustaa, miksi hän uskow kautta Kristukseen on tullut ja mikä hän uskowaisena on. — Itse asiassa ilmaantui hengellisiä herätyksiä seurakunnassa, ja kielletä ja kaitkaa kuului puhetta hawaittawasta wirkheydestä. Paitfi julkisia kirkonmenoja pidettiin ahkerasti hengellisiä kofouksia kyläkunnisja. Näisjä tutkittiin Jumalan sanaa, keskusteltiin ja wiesfattiin hengellisiä wirsiä, jonka ohesja uusilta kofouksisja käwijöititä kuulusteltiin heidän uskoansa ja tunnustustansa y. m. Tätä paitfi puheltiin ahkeraan ykfitijesti näistä asioista, ja wirkistämä hengentuulahdus oli seurakunnassa kaitfiialla huomattawisja. Näitä oli monta, joihin tämä silmin nähtävästi waukutti ja jotta heräsiwät totijeen huolestumiseen pelastufjestansa. Suurella

innolla ja ahkeruudella Gestrin teki seurakunnassaan työtä, aina walmiina sekä julkijesti että ykfitijesti sitä palwelmaan ja hoitamaan ja iloissaan, kun näti Jumalan sanan tapaawan kiitollisen maaperän sanankuulijain sydamisjä.

Ykfitemmin walaistaksemme Gestrinin tointa seurakunnan opettajana ja samalla kertoaksemme jotakin hänen kofemustensa alalta tässä toimesja, otamme tähän muutamia otteita hänen kirjeistansä F. G. Hedbergille.

Ahlainen, kesäkuun 3 p:nä 1859.

Suuresti rakastettu Setä!

Jumalan armoa ja rauhaa tarwitsemme joka päiwä. Tästä syystä pyyhän nyt taas toiwottaa Sedälle näitä kallisarwoisja kalleuksja, meille Kristuksesja lahjoitettuja; itijesti niitä omataksemme. Jumalalle kiitos ja kunnia nyt ja ijankaikkijesti! Amen.

Muutamilla riweillä edes pyyhän terwehtiä Teitä, rakasta, kallista ystävää Kristuksesja, niin kauwan kuin vielä saamme elää täällä armonajasja ja ennenkuin ijäijhyden kirkas aamu meille koittaa. „Kiitos sull', Jeeju, armostas, Ettäs meit' lapsikes Rutsuit täst mailmast' turhasta Ja oit omikes!“ Tätä wirttä saamme laulaa jo riemuilewan weljemme Ritzell'in kansja, josta herttainen muisto vielä sieluisjanimme elää. Näin olemmekin täällä Uwilasja jo ruwenneet laulamaan. —

Paljon oliji minulla kerrottawaa Jumalan armo-riikkaasta johdatufjesta; — puhuttatouu siitä pikimmäl-tansä edes wähänkin.

Herran menettelytapa on semmoinen, että kun Hän tahtoo jotakin waukuttaa, niin Ihd Hän maahan

kaiken oman voimamme, niin että meidän mielihaikeudella on tunnustaminen oma voimattomuutemme, oma keltottomuutemme, oma mitättömyytemme. Me emme ole sowliaat edes „ajattelemaan mitään, niinkuin itsestämme; waan jos me olemme johonkukun sowliaat, niin on se Jumalalta“, joka meille on „uuden testamentin wiran“ antanut. — Koko viime syksyn olin kowin masentuneena; huokaukset oliwat jokapäiväinen leipäni. Olin aiwan epäilewällä kannalla joutumisestani tänne; — woimani oli aiwan lamassa. Luottamus Herran awunantoon oli mil' ei häwinnyt. Koko wirasa-oloni aikana en ole vielä ollut siihen määrään rauenneena, jopa epätoivoisena. Usein walitin waimolleni: „Mitä warten tultiin tänne?“ Herttainen Birkkalan aika oli minuulla menetetty paratiisi. Hän minua lohdutti täällä huomautuksella: „Kenties vielä Herran kiitit Herraa siitä, mikä sinua nyt niin kowasti kiusaa.“ — Tavattoman suuri lapsijoukko pyrkii kouluuni, johon mielestäni olin mitä epäsweliatin; puuttuipa minulta woimaa saarnatafin; — kaikki ulkonaiset asiat näyttiwät lyöwän vastaan. — Mutta nyt minä ylistän Herraa siitä, että Hän näytti olewansa „wihainen minun päälleni“, „sillä“, sano profeetta — „sinun wihasi on palannut, ja Sinä lohdutat minua. Katso, Jumala on minun autuuteni, minä olen turwassa ja en mitään pelkää. Sillä Herra, Herra on minun wäkwyyteni, ja minun wirteni, ja Hän on minun autuuteni.“ „Teidän pitää,“ sanoo hän, „ammentaman wettä ilolla autuuden lähteistä. Ja silloin te sanotte: Kiittäkää Herraa, ja saarnatkaa Hänen nimeänsä, julistatkaa kansoisa ja Hänen tefojansa, muistatkaa, kuinka korfia Hänen nimensä on. Weisatkaa kiitosta Herralle, sillä Hän on woimallisesti itsensä asettanut; se olkoon tiettävää kaikessa maassa“. (Jes. 12: 1—5). Ja Koran lapset wei-

saawat: „Kuinka ihanat owat sinun asuinijasi, Herra Sebaot! Minun sieluni ikäwöitjee ja halajaa Herran esikartanoihin. Minun ruumiini ja sieluni iloittaa eläwäsä Jumalassa“. (Ps. 84: 23). — — — Aurinko jo taas on nousut ja walajee säteillänsä puut ja pensaat; linnut laulawat: herttainen kuwa ewankeliumin ihmisille selkiämisestä! Walaiskoon elämän ja wanhurskauden aurinko säteillänsä synnyinmaatamme ja lewitköön sen elähyttävä walo kaikkialle, awaraan pakana-maailmaankin.

Mutta waloisampaan puoleen täällä-olostani en ole vielä kosketellut. Sitte viime joulun ja uuden wuoden on minua Herra taas kuljettanut päiväpaisteisille kulkuloille, niin etten milloinkaan aina tähän saakka ole hawainnut sellaista menestystä julistamallani sanalla olewan, kuin minkä Herra armostaan nyt on sille suonut. Minua häwettää, kun ajattelen sitä silmin nähtävää armoa ja apua, minkä Herra minulle antanut on. Missä hywänsä minä siitä lähtein olen käynyt, on Herra kartuttanut koolle kansaa, joka mielihalulla on vastaanottanut tai ainakin mielellään kuunnellut elämän sanaa. Ja missä sanan saarnaa on, siellä aina hedelmäkin on odotettawissa. Waikka itsehurskautta täällä on löytnyt ylt'yleensä, niin että saarnaa Kristuksesta ja uskosta Häneen on epäluulolla kuunneltu niiden „hengellisten“ puolelta, jotka itseänsä sanowat „rukoilewaisiksi“, syystä että heidän hengellisyhtensä parhaasta päästä on ollut ulkonaista rukousten pitämistä ja inhimillisiin mahtimiehiin luottamista, niin on kumminkin nyt lehti kääntynyt ja woitto ewankeliumin puolella, niin että monikin on alkanut huomata oman soweutensa ja saanut kielensä siteet irti Jumalan osottamaa ansaitsematonta armoa ylistämään. — Lasten ja imewäisten juusta olet siinä kiitoksen walmistanut (Matt. 21: 16). Koulu-

laiseni, pienokaiset, ovat rakkaimmat ystäväni täällä. Niiden kanssa saan oikein tuttavallisesti puhua elämän tyhjyyksistä. Kukoilkaa, Setä, niiden ja meidän kaikkien täällä olewaisten edestä! — — Jumalan rauhaa toivottaa

uskollinen weli
Emil.

Noormarkku, maalisk. 24 p:nä 1860.

— — Mitä täällä-olooni tulee, niin olen aika ajoin ollut kowin alakuloinen: — „ulkona jota, sillä pelko“, — jolloin saa kokea, miten itse on aiwan mitätön eikä mitään woi. Mutta Herra autajee taas sanan owen, — ja silloin kaikki taas on sulaista ja keweätä; sillä „koskas minun sydämeni wahwistat, niin minä juoksen sinun käskyis tietä myöten“ (Pi. 119: 32). Minulla on koulusjani 70 oppilasta, joiden melutessa kesken tämän kiireen kirjoitan. — Kukoilkaa, Setä, puolestamme! toiwoo weli

Emil G.

Ahlainen, marrask. 3 p:nä 1861.

Suuresti rakastettu Setäni!

Armo ja rauha Jeesuksen Kristuksen kautta!
Herralle olkoon kiitos armollisesta ohjauksestaan! Myöskin viimekesäisellä, minulle mieluisalla ja erittäin hauskalla matkallani ohjasi Hän kulkuaani niin, että suureksi wirtistyksekseni pääsin tapaamaan Setää ja useampia ewankelis-mielisiä weliä. Ewankeliumin suloinen, elwyttävä walo tuli minulle yhä kirkaammaksi; wel-

jellinen rakkaus wahwistui. Ewankeliumissa asuu Jeesus Kristus itse; siitä sen woima meitä eläwäksi tekemään. Hän sinä ilmoittaa itsensä „pääsemme“ ja me olemme „jäseniä keskenämme;“ elämä usko on juuri sinä, että jokainen itse kohdastansa pääsee wakaumukseen Jumalan armosta Kristuksessa, ja „jokainen, joka Hänen päällensä usko, ei pidä häpeään tuleman“. On kuitenkin monta, jotka halpana pitävät tätä uskon autuaaksi tekewää woimaa ja jotta wääntävät Herran oman sanan, joka ehdottomasti julistaa: „Joka usko ja kastetaan, se tulee autuaaksi.“ Mutta niitä on wakiwakiwasti parannusjaarnaajia, jotka waroittawat: „Älä usko ennen aikojasi“, j. n. e. He näet eiwät perusta autuutta kokonaan siihen, mitä Kristus on tehnyt meidän puolestamme, waan sen ohessa ihmisen omaan valmistumiseen. Jos hän on semmoinen ja semmoinen, silloin muka saa hän omistaa Jumalan lupaukset, muussa tapauksessa näissä ei ole mitään woimaa. He näin muodoin „telewät Jumalan walehtelijä“, Hän kun „on Pojastansa todistanut, että Hän on meille ijankaikkisen elämän antanut, ja se elämä on Hänen Pojastansa“ (1 Joh. 5: 10, 11). — Luther sitä wastoin rakentaa Kristukselle eikä julje ketään ulos muuta kuin niitä, jotka epäuskossa hylkääwät ainoan Wälittäjän. Kun kaikki on Kristuksen werellä lunastetut, niin hän myös antaa jokaiselle oikeuden luottaa Kristuksessa tarjona olemaan armoon. Hän ei milloinkaan ano: „Sinä et saa uskoa Kristukseen, ellet ole niin ja niin valmistautunut“; waan hän jättää tien awoimeksi jokaiselle, joka ihmisen nimeä kantaa; ja juuri sitä, joka tietää olewanja tosi-syntinen, kehoitetaan, hänesä asuwasta synnistä ja kuolemasta huolimatta, turwautumaan yksistään Kristukseen. — —

Muutaman viikkokauden wiivoin Wehmaalla Roos ja Roslin ystävien luona. — Kun olen koulusta vapaa, kuluu aikani Jumalan sanan julistamisessa jaarnoilla ja raamatunselityksillä, wuorotellen Wirbergin kansa. Kansa taas, Jumalan kiitos, näyttää taipuvan asian puoleen. Wiime terralla täällä käydessäni, olivat ihmiset kuin peloisiaan minulle, niin että hywin wähän wäkeä saapui raamatunselityksille; nyt niitä tulee jo lukuisasti. Ja jopa on „waitutustakin“ huomattawisia, ilmaantuen reippaassa weisussa ja huudahduksissa „Jumalan kiitos“. — Rukoilkaa Tekin, Setä, Herran puoleen, että Hän antaisi walkeutensa yhä kirkkaammin walaista meitä ja että minä sanaa julistaisin puhtaasti ja selkeästi, sekä että se ilmoittaisi woimansa uskossa Kristukseen. Tätä Teiltä rukoile halpa weli

Emil Gestrin.

Noormarkku, jyhsk. 19 p:nä 1862.

Sydämellisesti rakas Setäni!

„Jumalan rauha, joka ylitse kaiken ymmärryksen käy, warjekoön sydämemme ja taitomme Kristuksessa Jeesuksessa“, Amen!

Jumalalle olkoon ijäinen kiitos ja ylistys siitä autuudesta, minkä Hän meille wiheltäijille ihmisille lahjoittanut on, ja Hänen rajattomasta rakkaudestaan Kristuksessa Jeesuksessa, minkä Hän meille on julistanut ewankeliumin totisessa sanassa, joka kuitenkin wiisaalle maailmalle on „hulluutta“, mutta meille, jotka uskomme „Jumalan woima ja Jumalan wiisaus“ (1 Kor. 1: 18, 23, 24; 2: 14). Lukokaamme sentähden „kaikki wahingotki sen ylönpalittisen Kristuksen Jeesuksen, meidän

Herramme, tuntemisen juhteen“, että me yhäti „Hänessä löyhtäisiin, ettei meidän wanhurskaudemme laista olisi, waan joka tulee uskosta Kristuksen päälle, Häntä tunteaksemme, ja Hänen ylösnousemisen woimaa ja kärfimijensä osallisuutta“ (Filipp. 3. 8—10); niin, että meillä Hänessä yffinänsä on kaikki „wanhurskaudemme ja wäkewyytemme“ (Jes. 45: 24)!

„Kaikissa me silloin voitamme hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut“ (Room. 8: 37). Turhaa on kaikki muu, paitsi Jeesus yffinänsä. — Jumala meitä ylläpitäköön ja wahwistaköön uskossa Wapahtajaamme loppuun asti, että emme haajirikoon joutuisi monen muun kansa meidän päiwinämme, jotka owat „Hengesjä alkanee, mutta lopettawat lihassa“, juuri sen kautta että alawat halpana pitää ewankeliumia ja etsiwät woimansa lain „heikkoisia ja köyhisiä säädhisjä“ (Gal. 4: 9). — Herra kuitenkin vielä kaikfia eshneitä oikealle auttakoon! —

Sanoofootpa nyt Herramme Jeesuksen Kristuksen ewankeliumista mitä tahansa; se kuitenkin on ja aina edelleenkin on olewa „Jumalan woima itsekullekin uskomaishelle autuudeksi“, kuten apostoli Paawali siitä todistaa (Room. 1: 16). Olen taasen aiwan hämmästyttävällä tawalla tullut wakuutetuksi tämän asian totuudesta. En ole vielä milloinkaan niin selwästi nähnyt, mitä usko janaan semmoisenaan waituttaa, kuin nyt äsken, käydessäni noiden herttaisten ystäwieni luona Merikarwian rajalla. Tämä matka oli minulle todellakin wirtistystehkei *). Paitsi sitä „että Gräbäckalaiset, joista

*) Tästä seuraa siten kirjeessä laajahko kertomus ewankeliumin waitutuksista tällä kulmatunnalla. Emme saata itsetämme, emmekä asiaan mieltyneistä lukijoista, kieltää huwia itsemmin ja täydehjemmin tutustua kertomukseen tästä tyläkin huomattawasta ilmiöstä.

ennen olen puhunut, erinomaisten selvästi oliwat ruvenneet käsitteämään Jumalan sanaa ja sille perustamaan kaiken autuutensa toivon, josta owatkin saaneet paljon vastahakaa osakseen n. k. „rukousoikeiden“ puolelta — jolloin kuitenkin waan owat yhä paremmin wakaantuneet totuudessa, ahkerasti Raamattua ja Lutherin kirjoja lukiamalla — hakeutui äänne Jumalan rakkauden tulta tuonne Lammelan kyläänkin Merikarwian pitäjää ja alkoi siellä sytyttää monta sydäntä. Tästä hän juuri aion ilokseni vähän puhua.

Viimeksi mainituksa kylässä on Jumalan sanaa ahkerasti wihjeltä jo kaukaisemmilla ajoilla asti, waikk'ei nähtä sitä oikein käsitetyn, waan jumalshuus on enimmäkseen ollut rukousta ja ulkonaisten säädösten noudattamista. Pitkillä kirkkomatkoilla kaiuttiwat he wirsiä ja hengellisiä lauluja, kuten esim. „Ostetut sielut, joutukaat nyt ulos Babelista“ j. n. e., niin että maailmallisesti mieltyneet pitäjäläiset usein pilkaten hundahtiwat: „Jo Lammelan hullut taas owat liikkeellä.“ Kaikki sijarusta kertoi minulle, miten heitä jo aikaiseen oli ankarasti manailtu pitämään aamu- ja iltarukouksensa sekä wirsiä weisaamaan, ennenkuin saivat suuruksensa tai pääsivät lewolle. Tällä tawoin oliwat harjaantuneet jokseenkin hywin weisaamaan useimmat wirren=nuotit ja lukemaan puhtaasti sekä sisältä että myöskin ulkoa. Heistä oli kuitenkin toinen, weli, sittemmin joutunut wälinpitämättömäksi ja toinen, sisar, elänyt ilotonta elämäään alinomaisessa helwetin pelwossa, josta kuitenkin pyrki päästäkseen wapaaksi rukouksillansa. Mutta nyt on uusi wälkeus leimannut heillekin kumpaiselle ja tästä osallijina iloittewat he kaikesta sydäimestä ja kiittawät Herraa Hänen anjaitsemattomasta armostaan, joka heidät on pelastanut. Eräs toinen, joka hänkin oli herännyt pelastustansa todellisesti huolehtimaan ja omassatunnuksaan

tunsi lain tuomion ja kirouksen, oli käsiin saanut Litzellin kirjoittaman kirjan: „Kristus se hywä Paimen“ ja hänen tätä lukiessaan aukeniwat hänen silmänsä, niin että hän oppi tuntemaan Kristuksen ääretöntä rakkautta ja paimen=uskolliisuutta; ilokhyhnelitä hänen ei enää kähnyt sitä lukeminen, waan hän waiwui mietiskelemään tuota pohjatonta rakkauden jhywyttä, ja kun hän sitten aukaisi Raamatun, näki hän täälläkin, tuomion sijasta, samaa autuutta kaikkialla todistettawan. Nyt alkoi hänkin naapureilleen tunnustaa, mitä autuutta hän yhdistettynä Wapahatajansa uskossa nautti, sekä kehoittaa heitäkin samaa autuutta vastaanottamaan, esittäen heille Herraa Jeesusta heidänkin armolliseksi „Paimeneksi“, joka on „antanut henkensä lammasien ekestä.“ Muutamat kuuntelivat hänen puhettaan ihmisten ja kummastuen, huomasiwat itsensäkin esihyneyksi lampaitfi ja käskiwät hänen usein käyää heidän luonaan ja siellä vielä ikemmin selittää tätä iloista sanomaa, joka rupefi heidätkin sydämiänsä sulattamaan. Täten hän ennen pitkää woitti itselleen muutamia uskowaisia, häneen sydämellisesti liittyneitä ystäviä, näiden joukossa myöskin tuon äsken mainitsemani weljen, nuoren, warallisen talonijännän, sekä tämän kansa hänen emäntänsä, jotka tästä lähin eiwät arkaillleet tunnustaa olewansa pelastuneita ja autuaita Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Hänen sijarensa vielä jonkun aikaa oli epäilewällä kannalla, mutta kun hän yhä paremmin huomasi omain harrastustensa mitättömyyden sekä näki, miten weljenä tuhlaajapojan tawoin oli armoitettu ja mikä merkittäminen muutos hänen elämässään oli tapahtunut — silloin hän joutui epätoiwoon omasta awustansä; hän ensin tunsi olewansa suuri syntinen, mutta sai ja omisti itselleen armon sulana armona ja woi nyt omasta kokemuksestaan tunnustaa, miten on autuaallista lewätä

fin, aina yhtä vanhurskas ja kaikissa tähdel-
linen, ja tämmöinen Hän on meidän edestämme,
meidän sijassamme Jumalan kasvojen edessä,
niin että me aina Jumalalle olemme yhtä rakkaat Hä-
nen Poikansa tähden. Ja, „jos Jumala on meidän
edestämme, kuka voi meitä vastaan olla“ (Room.
8: 31)? — — —

Ja nyt sananen täkäläisistä oloista. Saapuesjani
Pomarckuun, olin lopen heikko ja peloisjani. Wasta
wähitellen tulin taas wirvoitetuksi! Täkäläiset „juma-
lijet“, jotka huhujen nojalla olivat minua peljänneet,
eiwät kuitenkaan hawainneet minua niin waaralliseksi,
kuin olivat otaksuneet. Me rupeimme pitämään heng-
gellisiä kokouksia junnuntai-iltapäivinä ja tutkistelimme
Roomalaiskirjettä. He owat talttuneet; olemme koko-
uksissamme wiisanneet ja rukoukset, ja keskinäinen
välimme on ollut hywä. Mutta rauhalla tähtyy olla
wancka perustus, ja nyt on puhe tullut siitä. — — —

Jatkoa Tammiik. 25 p:nä.

— — Tähän asti olen ollut hywin myöntäwäinen
tefophiäkin kohtaani täällä, josta minua owattin kiittä-
neet. Nyt eräässä tilaisuudessa, jolloin tawallisuuden
mukaan useampia oli koolla, selitin, etten tästälähin
luota yhdenkään ainoan kristillisyyteen täällä, ennen-
kuin olen saanut kokea, owatko totisia wai walhe-pyhiä.
Tällöin nojaujin Lutherin merkilliseen kolmannen joulu-
päiwän ewankeliumin selitykseen, tämän tekstin „salai-
seen merkitykseen“ nähden, jonka luin julki. — — —

Oppiainen oli Pomarkussa erittäin huomattawa
päiwä. Hengenheimolaisia ja ruumiillisia jukalaisia
käwi täällä silloin minua yksinäisyydessäni terwehti-
mästä. Sarmelan ja Grabakan ukot olivat sijoittu-

neet firckoon, niin että mihin waan katseja loi, tapaji
wapautuneiden kasvoja, kuten helmiä mustalla pohjalla
ainakin. Pyyhinnöstä oli raamatuntutkimus ilmoitettu
tapahuwaksi samana iltana Rihholmassa, jossa muuta-
mia wuosiikymmeniä sitten suuret rukous-tanssi-kokoukset
oli pidetty, ijännän ollessa silloin heränneenä, hän, joka
kuitenkin nyt hengellisestä korkeudestaan oli jälleen
langennut maailmallisuuteen. Tässä nyt tuli toiset
menot. „Komppaniani“ (ystäväni) olivat nekin saapuneet
paikalle, ja nytpäs kelpasi; sillä mitä useampi mies,
sitä parempi onni. Roomalaiskirjeen 7 luku oli otettava
tutkiskelun alaiseksi. Jännän suostumuksella kutsuin
kaikki ukkoni istumaan pöydän ääreen, kuin lautamiehet
ainakin, joille myöskin puheenvuoroa olisi myönnettävä;
muuten tupa oli täynnä Pomarkkulaisia, joille niini-
kään olisi annettava tilaisuus lausua julki sydämensä
ajatukset. Ja nytpä syntyi aivan huomaamatta, war-
sinainen wäittely „lautakunnan“ eli ystäwieni ja noiden
jälkimmäisten kesken.

Ensimmäinen kohta koski r a a m a t u n yksinoikeutettua
pätevyyttä, jota meikäläiset puolustivat, mutta toiset
kielsiwät, tahtoen muillekin kirjaille antaa saman arwon.
Toinen kohta koski kristinuskowaisten totista pyhyttä,
josta ystäwät kerskailivat, mutta minä wastustajat
kokonaan kielsiwät. Kolmas kysymys oli, tullaanko
autuaikki yksin uskon kautta Kristukseen wai
rukouksen kautta, mikä jälkimmäinen on Pomarkku-
laisilla uskonkappaleena. Jumala antoi ystäwilleni
wiisautta pyh. raamatun ja Lutherin kirjain todistuksilla
näyttää wastustajain wäitteet epäkristillisiksi, waikka
nämä eiwät tahtoneet myöntää wääränsä olewanja, waan
juuresti loukkaantuivat ystäwieni tunnuksien ja nuh-
teijitu. Eräs ämmä löi nyrkkinsä pöytään aivan mi-
nun edessäni ja nuhteli minua siitä, kuinka minä woin

antaa ulkopitäjäläisten weijarein käyttää puheenvaltaa. Tämän tehtyänsä, hän alkoi ulista, niin että seinät kajahtivat ja saapuvilla olemat lapset aivan jäikähätyivät. Kun nyt iäntäkin oli pahoillaan wäittelyn johdosta, jätimme me, minä ja ystäväni, kohta paikalla tämän hufanpesän. Uskoa sitten kuulin mitenkä siellä tanssittiin oikein tahdisa ja laulettiin: „Jeesuksen kiitos“. — Herra armostaan heitä walistakoon! Olen vielä hywässä toiwosja. Herra auta! O Herra anna menestjä! — — Kukoilkaa, Setä, meidän täällä olewain edestä! „Wanhurskaan rukous woi paljon“. — Herra olkoon meidän kanssamme ja meidät wihdoin tawuaalliseen Kanaan maahan johtakoon! — —

Täällä on waiwaa ja murhetta; mutta siellä hyyneleet pnyhitään pois! Sinne, sinne! — Kiireellä piirrän

Sedän uskollinen weli

Emil Gestrin.

Mouhijärwi, kesäk. 29 p:nä 1866.

— — — Olen nyt sanonut hywästi Ulwilalle, misjä oppilaana käwin koulua. Tämä koulunkäynti teki minulle hywää; woimpa melkein sitä sanoa „lukioksi“. Ennen kaikkea olen siellä oppinut miten Kristuksen ansio on ainoa autuutemme perustus.

Kun Jumalan Poika itse on ottanut syntimme fantaaksensa, kuollut niiden tähden ja wanhurskaudeseemme nousnut kuolleista ja kun kasteessa olemme puke-neet Hänet päällemme, niin onhan autuutemme perustus wahwa ja horjumaton. Meidän ei tarwisse turwautua omiin töihimme, eikä tunteihimme, ei katumukseemme eikä edes uskoomme, waan aivan yksinertaisesti Kristukseen yksinänsä, joka todellakin on

tehnyt kaikki meidän edestämme. Tämä tosin ennenkin oli minulle pääasiana, mutta tentaminoisja (koetukisja) olen nyt hawainnut, että tosiaankin on oltawa „hywisjä tamineisja“, epäiltävä kaikkea omaa ja omistaa Kristus sulana lahjana ja ilmaisekxi, kerskaamatta uskostaan, katumuksestaan y. m., waan kerskaten Kristuksesta, Hänen uskostaan ja kärjimyksistänsä. Eikö tämä todella ole waikea asia ja todellinen salaisuus kaikelle ihmisjärjelle? — Sitten olen ollut tilaisuudessa „koettelemaan henkiä“ apostoli Johanneksen neumon mukaisesti (1 Joh. 4: 1), tutkistelemalla, näetten, itsekin toiwon perustusta (1 Piet. 3: 15); tätä en ennen tehnyt, kun en pitänyt sitä oikein sopiwana.

— Eikäfi olen oppinut tuntemaan „fariiseusten hapatuksen“ (Luuk. 12: 1), jomoin kuin sotimaan tekopyhiä vastaan, sekä karkeampia että hienompia. Rukous-tekopyhät owat karkeampia, sillä heidän ehy-myksensä on ilmeisempi; usko-tekopyhät owat sitä wastoin hienompia ja tästä syystä waikeammat wastustaa. Tämä woi kuulua kummalliselta, mutta minä kohta selitän, mitä tarkoitan, jemmaisja nimittäin, jotka luulewat olewansa uskowaisia, jotka kerskaawat uskowanja ja siihen toiwonsa rakentawat, mutta panewat pahakseen, jos heidän uskoansa epäillään, sillä heillä ei ole Kristus, waan ainoastaan uskonja. Niinhän monikin, joista meillä on ollut paras toivo, he kun owat tunnustaneet elwänjä yksinään uskosta, woi muuttua jopa pahimmaffi wastustajaksimmekin (1 Joh. 2: 19). Usko on jemmaisjisa ollut paljasta tunnetta ja heidän omaa tekoansa, johonka owat luottaneet. — Lopulta vielä olen oppinut häikäilemättä tunnustamaan olewani pyhä — tunnustus, jonka maailma pitää hulluuden todisteena. Vieläpä, — mikä kummallisempaa on — moni jemmainenkin, joka sanoo olewansa uskowainen pitää täm-

möistä tunnustusta mielettömyhtenä, vaikka kolmannessa uskonkappaleessa tunnustamme: „minä uskon pyhäin ihmisten yhteyden“. Mutta jos Kristus on pyhä, niin olen sitä minäkin; sillä minulla on Kristuksen pyhyys, joka pitäisi riittää. Pyhä ja vanhurskas ei voi olla syntinen (Gal. 2: 17). Enhän minä sentään tahdo tehdä kuollutta vanhaa Katamiani pyhäksi. Synti kyllä ajuu minun lihasani, mutta synti ei ole minä (Room. 7: 17—20). Minä olen „kuollut hynnille, mutta elän Jumalalle, Jeesuksen Kristuksen meidän Herramme kautta“. (Room. 6: 11).

En luullut täällä tulevani palotetukki taistelemaan ulkonaisten vastustajien kanssa. Mutta itse vanhat hyvät ystäväni, Virkkalaiset, ovat ruvenneet tenää tekemään. Ja Tampereella en hevin saanut vöijäa entisten ystäväni luona, koska pitivät minua riivattuna, minä kun olin pyhä. Herra heitä armahtakoon! Uskonveljesten kesken Ulvilasjakin ja Merikarvialla, joista ikävöiden eroin, on uskonriitaisuuksia ilmennyt, niin „että ne, jotka koetellut ovat, ilmoitettaiisiin“ (1 Kor. 11: 19). Eivät edes Gräbackalaiset enää wedä yhtä. Jaakko G. kuitenkin yhä vielä on ollut huomattavana välitappaleena Jumalan kädessä ewankeliumin lewittämiseksi ympäristönsä. — — —

Gräästä kirjeestä, joka on kirjoitettu haastelun johdosta Gefstrinin ja muutamien hänen sukulaistensa ja wirtatoveriensä kesken hänen häisjään Moushijärven pappilassa, pantakoon tähän vielä seuraawa ote:

Korkeasti kunnioitettu ja rakastettu Weljeni Kristuksen Fredrik Gabriel Hedberg!

Ensi aikomukseni oli kirjoittaa seikkaperäisempi, yksityiskohtiin menevä kertomus keskustelujen juoksesta, sukulaisteni yhdesä ollesja täällä, selwittäakseni kunkin fantaa puheiksi tullessiin kysymyksiin nähden, mutta — — — tahdon nyt waan lyhyimmästi esittää omat mielipiteeni, jotka — kumma kyllä — herättivät melkein yleistä vastustusta, niin että minua syhyttiin „willihengeksi“, jopa „riiwatukki“, ainakin „kowiin yksipuoliseksi ja kiihkoiseksi“. Ja miksi minua tuommoiseksi soinattiin? Siks, että olen tunnustanut olevani pyhä. Tätä tunnustusta ihmiset ylipäänsä pitävät aiwan hullunkurijena. Sillä tapaa he owat katekismuksensa lukeneet! — Minun on tapana muiltakin kysyä, owatko he pyhiä. Tätä useimmat pitävät aiwan mahdottomana. Samaa mielipidettä oli prowasti R:kin, kun häntä astasta kysyin. „En, en“, wastasi hän, „minä olen wainainen syntinen ja pitähdyn sowingtooppiin“. — „Eikö sinulla enää olekaan mitään tahraa pyhyydesjasi?“ — jatkoi hän sitten kysellen. — Wastaus: „Ei, sillä minun pyhyhteni on tawaisja eikä se siellä ole kenelläkään tahrattawisja“. Onhan Kristus „itfellsensä saattanut kunniallisen seurakunnan, jolla ei jaastaiyutta eikä ryppyy ole eli jotakuta muuta sentkaltaista, waan että hän pyhä ja laittamaton oliji“ (Efes. 5: 27). Kun sitte vielä lopulta kerskasin, „kuinka minun sentään kelpäsi ollakseni, joka olin vanhurskas, pyhä ja autuas“, niin R. janoi: „semmoiseksi minä en milloinkaan tule“. Dies parka! — Kun eräs toinen prowasti kuuli, mitä minä puhuin hänen wertaiselleen, lausui hän hämmästyneenä, „ettei hän milloinkaan ollut nähnyt niin hengellisesti ylpeää ja julkeaa ihmistä, kuin minä olin“ j. n. e. Kun vielä kolmasti prowasti oli siinä liellä, näin parhaaksi lähteä käpälämäkeen. Kun sittemmin tälle kolmannelle lausuin ihmetykseni tuon ensimmäisen hymmärtä-

mättömyydestä, niin aiwan ällistyin, kun hän tähän lausui: „Olen tähän asti luullut L—n olewan pimeydessä; mutta nyt, ihmeekseni, huomasin hänen tunnustuksensa olewan aiwan oikean“. Minä ällistyin. — Joku Täti sitten hyvästiä sanoesimme lausui minulle sen toiwomuksen, että „pyhytyeni katoaisi, kunnes tästä lähin tawataan“. Jospa en milloinkaan mokomia Tärejä tapaisi! — Minua ei kuitenkaan liioin kummastuta tuollaiset lauseet semmoisten henkilöjen suusta, jotka eivät Jumalan Sanaa tunne. Enemmän minua kummastuttaa, että monikin, jota on pidetty ewankelisena, louffaantuu siitä, että minä tunnustan olewani pyhä, wanhurstas ja autuas, ja kaikki mokomin tahtowat pakkottaa minua tunnustamaan olewani syntinen. Sillä, minun käsittääkseni, ei enää, jos Sanan ja uskon mukaisesti puhutaan, sitä, joka Kristuksessa on wanhurstas, woida pitää syntisenä. Tämän perustukseksi olen maininnut Gal. 2: 17: „Jos me, koska me tahdomme Kristuksen kautta wanhurskaksi tulla, löydetään myös itse syntisiksi, onko siis Kristus synnin palvelija? Pois se!“ — (Tässä sitten seuraa alkuoja Lutherin selityksestä näiden sanojen johdosta). — — —

Ulwilassa ollessani, totuimme tekemään jyrkän erotuksen „pyhain“ ja „syntisten“ välillä, ja noisja siellä usein tapahtuwissa kiistoisissa tulin yhä selwemmin huomanneeksi, miten Raamatussa, etenkin apostoli Paawalin kirjeissä, kristittyitä sanotaan „pyhiksi“, eikä enää „syntisiksi“. Kaikki lähetyksensä omistaa Paawali „pyhille“. Kun sentähden P. ja muut kieliswät kristityiltä pyhyyden, sanoen: „pyhiä ei ole olemassa“, niin minä koetin näyttää heille toteen, että ensimmäiset kristityt olivat pyhiä. Niin esim. Paawali kirjoittaa Kolosilaiskirjeessä: „Me kuulimme teidän uskonne Kristuksessa Jeesuksessa ja teidän rakkautenne kaikkia pyhiä kohtaan. — Kiittäkää

Jää, joka meitä soweloiiksi tehnyt on pyhäin perimisen osallisuuteen walkeudessa. — Ja te olitte muinen oudot ja wiholliset hymärryksen puolesta, pahoisia töisiä; mutta nyt Hän on teidät sowittanut lihanja ruumiisja kuoleman kautta, että Hän teidät saattaisi pyhiksi, laittamattomiksi ja nuhteettomiksi Hänen kaswoinsa edessä. — Sitä salaisuutta, joka ijankaikkesta ja sukukunnista on salattu ollut, mutta nyt Hänen pyhilleensä ilmoitettu, — — joka on Kristus teissä, se kunnian toivo, jonka me ilmoitamme, ja kaikkia ihmisiä neuwomme, ja kaikkia ihmisiä kaiffinaisessa wiijaudessa opetamme, että me jokaisen ihmisen Kristuksessa Jeesuksessa täydelliseksi saataisimme“ (Kol. 1: 4, 12, 21, 22. 26—28). Katsokaa kuitenkin, miten monta todistusta kristittyjen pyhyydestä ja täydellisyudesta jo yhdestä ainoasta luvusta voidaan luetella! Niin woin vielä, paitsi lufemattomia muita Raamatun lauseita, todistukseksi mainita jo ennen mainitsemani Ef. 5: 27. — Lausujahan Lutherkin: „Joka ei uskalla tunnustaa ja kerkeillä olewansa pyhä ja wanhurstas, hän käyttäytyy aiwan kuin jos sanoisi: minä en ole kastettu, en usko Kristukseen, en usko, että Hän minun tähteni on kuollut, enkä myöskään, että Hän on minun syntini kantanut; en usko, että Hänen werensä on puhdistanut taikka woi puhdistaa minua; — janalla sanoen: en usko janaakaan siitä kaikesta, mitä koko raamattu ja Jumala itse todistaa ainokaisesta Pojastansa. Mutta mitä sinä luulet semmoisesta, joka näin ajattelee ja puhuu?“ — Ja wiala: „Eihän ole ihmiselle kylläksi, että hän joisi olewansa kristitty, että hän usfoo todeksi kaiken, mitä Kristuksesta on sanottu, — ei saa myöskään olla siitä epäilyksissä, että ollaan niitä, joille tämä armo ja laupeus on osaksi tullut, ja että kasteen ja pyhän ehtoollisen kautta totisesti tämä kaikki on omistettu. Jos nyt

tämän uskot, niin tulee sinun myöskin pelkäämättä itsetäsi janoa, että olet pyhä ja vanhurskas, niinpä Jumalan lapsi ja autuudestasi varma. — Kun nyt nuo Kainin pyhät tämän uskon kuulevat, niin he käsin jaloin siunailevat ja sanovat: Jumala minua varjeloon sanomasta itseäni pyhäksi ja vanhurskaaksi! Kuinka olisit siihen määrin ylpeä ja röyhkeä? Ei, ei! Minä olen waiwainen syntinen ihminen!“ — — —

Kun nyt kuitenkin kristittyyn pyhyydellä on niin luja perustus Sanassa, ja Kristus itse on ijanikaikkinen, täydellinen vanhurskaudemme, niin olemme tottuneet, wastoin syntiä, jonka vielä tunnemme ja joka meitä vielä ahdistaa, ja vielä wastoin maailman wastawäitteitäkin, tunnustamaan olemamme pyhät ja vanhurskaat; ja minä olen hawainnut, että tämä rohkea tunnustus meitä wahvistaa erinomaisesti ja tekee rohkeamieliseksi ja iloisiksi Jumalassa, Wapahtajassamme, kuten Sundellin laulaa: „Hänpä synnit, Hänpä synnit Meiltä otti pois, Teki meidät puhtait, Edes? Jän hurstait. Olemahan, olemahan lapset Jumalan. Autuus meillä, Autuus meillä Täälläkin jo on. Waitta synti waiwaa, Kuolo kolko kaiwaa, Usko sentään, usko sentään Toista tietäpi.“ —

Kun minä nyt täällä tapahtuneen sukulaissyhtymän aikana ole tämänkaltaista uskon kieltä käyttännyt, ovat lankomiehenikin olleet sitä mielipidettä, että olen wäittänyt liioja, sanoneet minua liioittelijaksi j. n. e., sekä arwelleet, että mokomat „yhäpuolisjuudet“ olisimat pois hiottawat. — — Joku, joka myönsi, että meidät fasteesja tosin on pyhiksi tehty, oli kuitenkin (pubeenalaisen tunnustukseen nähden) epäilewällä kannalla, huomauttaen, että pyhässä Raamatussa puhutaan yhtä paljon synnistä (uskowaiisistakin) kuin vanhurskaudesta, minkä tähden yhä edelleenkin olisi yhtä paljon puhut-

tama kummastakin, niin että kristittyä sanottaisiin syntijeksi ja kuitenkin sen ohella vanhurskaaksi. — — Eräs toinen tahtoi, että minä, toisen uskontappaleen selityksen mukaisesti, tunnustaisin olevani „kadotettu ja tuomittu ihminen“ j. n. e. Minä tunnustin, että luonnosta olen ollut semmoinen, mutta en nyt enää woi katsoa olevani semmoisesja tilasja, kun Kristus kerta, saman selityksen mukaan, „minun lunasti ja kaikesta synnistä, fuolemasta ja perkeleen wallan alta wapahti ja päästi“, otti syntini ja kiroukseni kantaaksensa ja teki tämän sitä warten että, kuten sanat selityksen lopussa kuuluwat, „minä Hänen omanja olisin ja Häntä ijanikaikkisesja vanhurskaudesja, wiattomuudesja ja autuudesja palwelisin“ j. n. e. Minä tämän nojalla yhä edelleen pyysin jina mielipiteesjä, että jokaisen, joka toiwoo pääsewänsä taiwaaseen, täytyy olla pyhä ja vanhurskas. „Mutta“, lausui joku, „jos ollaan niin vanhurskaat, mihin sitte enää Wapahtaja tarwitaan?“ — Kummallista! Olemehan Kristuksen saaneet, juuri pysywäiseksi vanhurskaudeksemme j. n. e. Mutta monikin näyttää olevan sitä mieltä, että pitäisi, waikka Kristuksen kautta wapautuneena, yhä uudestaan joutua synnin ja lain alaiseksi, jotta tuon raskaan synnintunnon painamana nöyryyttäisiin ja armoa rukoiltaisiin ja siten oltaisiin wuoroin rauhan, wuoroin rauhattomuuden nautinnossa, jotta tultaisiin oikein rumeltuneiksi j. n. e. Se wie aiwan päin mäntä, arwelewat he, jos yhäti pysytään Kristuksen vanhurskaudesja ja wapaudesja. — Kesyttinpä myöskin minun „wanhaa Natamiani.“ Minä wastasin, että „wanha Natami on kuollut“. Mutta — sanottiin tähän — kuuluwathan sanat, että „wanha Natami jokapäiwäisen katumuksen ja parannuksen kautta pitää upotettaman ja fuoletettaman“ y. m. Kuinka tämä woisi tapahtua, jos hän jo olisi kuollut? —

Seuraavana päivänä luin minä heille julki Roomalaiskirjeen 6:n ja 7:n luvun, ofottaakseni, miten me kasteessa olemme saaneet Kristuksen kuoleman ja kuolleista nousemisen omaksemme, niin että Paavali todistaa, että „meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu Kristuksen kansja“ ja että me olemme laille kuolettut Kristuksen ruumiin kautta, että meidän pitää toisen kansja oleman, nimittäin Hänen, joka on nousnut kuolleista“, ja että meidän tulee „siksi itseämme pitää, että me olemme kuolleet synnille, mutta elämme Jumalalle, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta“, — Minua suuresti ihmetyttää, miten niin moni wälttämättömästi tahtoo syntiä ja vanhaa Natamia, kristityksinäkin, pitää alinomaisessa muistossa, niin että Kristusta ja kristillisyyttä ei pidetä minäkään, ellei wanhan Natamin rämää aina ole joukossa mukana; niin, he minusta näyttävät paljoa enemmän kiinnittävän mieltänsä siihen, mitä vanhasta Natamista tunnetaan, kuin siihen mitä Kristus on tehnyt meidän edestämme. Kyllähän sitä muutenkin tuntee tarpeeksi tuon surjuksen läsnäoloa, paljoa enemmänkin kuin tahtoisi, ilman että tarvitsee ottaa häntä puolustaakseen ja ruweta, niin sanoakseni jossikin „wanhan Natamin patroonaksi.“

Ottaessaan loukkaantuaksensa minun tunnustukseeni, ovat he tämän sijaan tahtoneet panna tämmöisen: „Itsesjani minä olen syntinen, mutta Kristuksessa pyhä.“ Tämä kyllä kuuluu oikealta ja somalta, sillä waikka me Kristuksen kautta olemme kuolleet synnille, jos Häneen uskomme, niin jää kuitenkin synnin ruumis olemaan, ja me tunnemme itsesjämme löytyvän paljo syntiä ja syntiä turmelusta, niin että meidän on Paawalin kansja huokaileminen: „Kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista?“ (Room. 7: 24.) Mutta Paawalikin huomaa erotuksen uuden minänsä, Kristuksen, ja wan-

han minänsä välillä. Sillä hän sanoo: „Minussa, se on: minun lihasjani, ei mitään hyvää asu“, ja taas „niin en minä sitä enää tee, waan synti, joka minusia on“. (Room. 7: 18, 20.) Kun olen kuollut vanhasta itsestäni Kristuksen kautta, niin en enää tahtoisi sanoa tuota vanhaa minääni „minukki itseksi;“ sillä Paavali sanoo myöskin: „Minä elän, en silleen minä“ (minun vanha Natamini), „waan Kristus elää minusssa“ (Gal. 2: 20.) Kristus itse on minun uusi minäni, ja Hän ei mitään syntinen ole. Kuitenkin voimme vanhaa ihmistämmekin sanoa omaksi minäksemme, kuten synnintunnuksesssa teemme: „Minä waiwainen syntinen ihminen“, mutta silloin me puhumme ainoastaan siitä, mitä me luonnoista olemme ja wanhaan syntymiseemme nähden sekä syntiin, „joka aina meihin tarttuu“. (Tässä sitten myös wedotaan Lutherin selitykseen Galat. 2: 20 johdosta.) — — Pitäisi sitä että oppini on ollut heille loukkauskseksi, ovat he myöskin loukkaantuneet minun käytöstawastani, sillä Ulvilassa totuimme kuseilematta sanomaan toisillemme totuuden, ja minä kiitan Jumalaa, että Hän on awannut suuni täälläkin kiertelemättä tunnustamaan totuuden ja nuhtelemaan epäuskoa. — —

Mouhijärwi, elok. 1 p:nä 1866.

Sedän halpa, mutta pyhä weli
Emil Geftrin.

Tähän kirjeeseen Geftrin sai Hedbergiltä vastauksen, josta hän sai aihetta uudestaan julkilausumaan ja likemmin selittämään tunnustustansa kristittyjen pyhyydestä. Tämän hän teki eräässä kirjelmässä, josta me tähän otamme seuraawan otteen.

Brändö, maaliskuun 13 p. 1867.

Suuresa arwosja pidetty, rafas Setäni!

Toiwottaen Jumalan armoa ja rauhaa Kristuksen kautta, pyhdän lausua kiitokseni Sedän rakkautta todista-
tawasta kirjelmästä kuluneen joulukuun 16 p:ltä. —

— — — Minun luullakseni ette, Setä hywä, ole oikein käsittänyt wiime kirjeitäni — — ja arwelen, että Te, rafas Setä, niitä lifemmin tarkastaessanne, huomaatte, että minä en ole puolustanut lihan synnittömyyttä, waan päin vastoin olen pannut vastalauseeni senkaltaista käsitystä vastaan. Luulen, Setä, kuitenkin, että olette toiselta taholta saanut selwityksiä semmoisten henkilöiden puolelta, jotka owat minua käsittäneet wäärin. — — Kuitenkin, waroitukset woivat olla hywin hywät.

Että olen pannut painoa kristittyjen pyhyydelle ja itskin tunnustanut olewani pyhä, ei ole mitään nuhdetta ansaitsewaa, koska Jumalan sana usein puhuu „pyhistä“, niinkuin Paawalikin kirjoittaa kaikki epistolansa „pyhille“ ja niinkuin me kolmannessa uskonkappaleessa tunnustamme: „Minä uskon yhden pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän ihmisten yhteyden.“ Ja kuitenkin pidetään tätä tunnustusta nurinpuolisena. Niin, ihan juuri sen takia owatkin useat harmistuneet minusta, niidentkin seassa, jotka pitävät itseänsä uskowaisina. Kun Jumala itse on tehnyt minun puhtaaksi ja pyhäksi, enkö sitte saiji siitä kerskata? Mikä on puhdasta, se on puhdasta; muutenhan olisi Kristuksen työ turhaan tehtyä. Tähän nähden woin sanoa, että en synnistä enää mitään tiedä. (Tässä wedomaan sitten Lutherin selitykseen ewankeliumin johdosta Johannes Kastajan päiwänä epistolapostillassa sekä myöskin Galatalaiskirjeen 3: 13). Mutta tässä tulee huomata,

että kaikki pyhyytemme on Kristuksen kautta yhjinään; Hänen wanhurskauteensa on meidän, ja meidän syntimme owat Hänen. — Kirjettä jatketaan maaliskuun 17 p:nä, ja tässä hän kirjoittaa: Koska Kristus on meidän täydellinen wanhurskaudemme Hän luona, koska Hän on meidän elämämme eikä Hänessä mitään syntiä ole, niin on synti wapaasti kerskata yltäkylläisestä pyhyydestä ja wanhurskaudesta, vastoin kaikkea, mitä itsesämme tunnemme, — ja tätä pyhyyttä minä olen tarhoittanut. Minä en woi tätä tunnustusta pitää minäkään wääräuskoisuutena, waan päinvastoin kiitan Herraa, että Hän omassa janassansa tästä puhuu. Mutta nyt tätä tämmöistä tunnustusta pidetään röyhkeytenä ja julkentena. Minun mielestäni ne, jotka panewat pahakseen, kun empimättä tunnustetaan erästä kristinuston peruspääkappaletta, eiwät ole oikein tätä ymmärtäneet, koska eiwät tätä hywäksi, waan wälttämättömästi tahtowat tähän uskonkappaleeseen sefottaa myöskin meidän oman syntimme — waikka synti ei mitenkään tähän kuulu. Sillä jos wähiinkin synti pääsee meidän wanhurskauteemme Jumalan edessä, niin on pyhyyden käsite samassa häwinyt. Se on ihan toinen asia, kun tulee puhe siitä synnistä, joka meisä vielä on tawattawissa ja on jokapäiwäisen anteeksiannon alaisena. Silloin ollaan ihan toisessa aatekehässä; silloin on meidän sanottawa: „Minä waiwainen syntinen ihminen“ j. n. e. — — —

Nöryhdellä ja totisella ystämyhdellä
Emil Gestrin.

Olemme tähän painattaneet yllä olewat, osakki laajasanaiset kirjeotteet, syystä että ne eiwät ainoastaan tarjoa liisiä Gestrinin toiminnan tuntemiseksi useampina

wuosina hänen palvelusajastaan seurakunnissa, warjuihin niihin sisäisiin ja ulkomaisiin riitoihin nähden, joita hänen silloin jo oli kestettävä, waan sen ohessa meille antawat tilaisuutta kuulemaan hänen uskoansa ja tunnustustansa, nimenomaan mitä tuohon tärkeään wanhurskauttamisoppiin tulee. Tästä hänen omasta kirjewaihdoistaan hawaitsemme, miten tärkeänä hän itse pitää tätä oppia ja sen tarkkaa yhdenmukaisuutta Jumalan oman sanan ja Lutherin kirjojen kanssa; me niistä näemme, millä wakaumuudella ja innolla hän esiintyi tätä puolustamaan muita kanssansa toisin ajattelewia vastaan. Tällä tawoin selwään julkilausutun wakaumuksensa mukaisesti saarnasi ja opetti hän sitten yhä edelleenkin wirkaaikanaan. Hänen saarnansa ja muut opetuspuheensa seurakunnassa, joihin toimiin hän wakaumielisesti ja huolellisesti valmistautuneena ryhtyi, olivat yksinfertaiset ja mutkattomat. Mitään tyhjää kaunopuheisuutta, tai ihmisten kiitosta tai turhaa kunnioitusta tawoittamatta, saarnasi hän sanaa ristinnä uilitusta Wapahtajasta, ja uskosta Häneen ainoana autuuttawana, jonka ohessa hän erityisellä wakaumudella rankaasi epäuskoa ja itsehurskautta. Yksityinen sielunhoito oli hänen erityisenä huolenaan. Lämpimästi hän myös lastenopetusta harrasti.

Mutta Gestrinin vaikutus ei ollut rajoittuwa wain niihin seurakuntiin, joissa hän palveli tai joiden kanssa hän joutui mieskohtaisiin suhteisiin. Paljoa laajaperäisempi tuli hänen kirjailijawikutuksensa olemaan. Waikka edellisestä jo olemme oppineet Gestriniä tuntemaan uskolliseksi ja järkähtämättömäksi sen opin puolustajaksi, jonka hän hawaitti pyhään Raamattuun perustuwakki ja Lutherin selityksien kanssa yhtäpitäwäksi, niin tämä hänen kutsuunsa — jommoiseksi hänen ystäwänsä hänen esiintymisensä owat käsittäneet — wielä

selwempänä ja warmempänä ilmaantui tässä hänen kirjailijatoimessaan, joissa hän ilmestyy todellisena opin puolustajana erilaisia nyhajan opinsuuntia vastaan, ei ainoastaan kotiimaassamme, waan sen rajojen ulkopuolellakin. Jo tätä ennen olemme maininneet muutamia Gestrinin suomenkielisiä kirjoja: „Muutamia muistutuksia Jumalan sanasta“ w. 1863 ja n. s. Renqwistianismin johdosta: „Usko ja Rufous“ w. 1866 sekä, kristittyjen tunnustusta silmällä pitäen: „Oletkos pyhä“ w. 1867. Erityistä huomiota herättäwäksi, pitkäksikäsi ja laajalle ulottuwakki sukeutui Gestrinin kynä-jota n. k. Beckiläisyyttä vastaan, erästä oppisuuntaa, joka on saanut nimensä Saksan jumaluusoppineesta J. T. Beckistä ja jonka muuttamat meidän maamme jumaluusoppineet, rakkaudella siihen kiintyneinä, olivat maahamme tuottaneet. Kun tämä opinsuunta, jonka Gestrin ja muut ewankeliset papit huomasiwot sotiwän Lutherin wanhurskauttamisoppia vastaan, tästä huolimatta näyttäytyi woittawan yhä suurempaa alaa, warjuihin maamme opettajasaadysjä — jota ei ollut ihmetelemistä, sitä kuin jumaluusopin tiedekunnan opettajat oliwat ottaneet hywäksyvänsä —, niin tunsi Gestrin itienjä erityisesti kehoteutuksi ja kutsutuksi, enjin otettuaan likempää selkoa tästä opinsuunnasta, noussemaan tätä suuntaa julkisesti wastustamaan. Wakamuksien lämmöllä ja suurella rohkeudella laujui hän hylkääwänsä tämän opin, sekä pappeinkoufouksessa että aikafauskirjoissa esiintyesään, josta syntyi laajanpuoleinen ja pitkäallinen kynäjota hänen ja professori A. W. Fngmanin välillä Helsingissä. Tämän johdosta näki Gestrin itselänsä olewan syytä painosta toimittaa muutamia kirjoja Beckiläisyyttä vastaan. Näin ilmestyi w. 1875 „Lutherin wanhurskauttamisoppi;“ w. 1877 „Todistuksia Lutherin wanhurskauttamis-opista wastakoh-

tana Beckin opinsuunnalle", (laaja, 600:tta sivua sisäl-
tävä tois); w. 1886 „Laujuntoja kirjan Todis-
tuksia y. m." johdosta; w. 1888 „Wieläkin
muutama sananen Lutherin wanhurskautta-
misopista" (nämä kaikki ruotsinkielisinä) sekä w.
1891—95 Suomen kielellä: „Beckin wanhurskautta-
misoppi, 6:na wihkosena, joista viimeinen ilmestyi
wasta tekijän kuoltua. Gestrinin osalle kun kotimaassa
oli tullut paljon wastawäitteitä etewien jumaluusoppi-
neiden puolelta, näki hän tarpeelliseksi alistaa kirjalliset
laujuntonsa ulkomaalaisten jumaluusoppineiden tutkielta-
wiksi ja armosteltawiksi (Ruotsissa, Norjassa ja Saksan-
maalla) ja saiin heidän puoleltaan hywäksywät armostelut.

Paitti tätä hynäfotaa Beckiläisyyttä vastaan, jonka
jatkuesja Gestriniä wastustajien puolelta usein syhrettiin
ylimielisyydestä y. m., käänsi myöskin ruotsalaisen leh-
torin Waldenströmin sowintooppi hänen huomionsa
puoleensa ja hän otti sitä likemmin tarkastaaksensa.
Wuonna 1878 painatti hän tästä syystä „Warning
för Waldenströmiänismen" nimisen kirjan (War-
tus Waldenströmiläisyydestä); w. 1880 „P. Walden-
ströms nya försoningslära, jämförd med bi-
belns och Luthers lära" (P. Waldenströmin uusi
sowintooppi, werrattuna Raamatun ja Lutherin op-
piin); ja samana vuonna: „Den Waldenströmska
lärans utveckling och rationalistiska rikt-
ning jänte samtidens dom. (Waldenströmin
opin kehitys ja järkeisuskonnollinen suunta ynnä aika-
laistensa tuomio.) Paitti näitä kirjoja toimitti Gestrin
painosta vielä muitakin, sekä Suomen- että ruotsinkielisiä,
esim. „Muutamia mietteitä Jumalan sanan
ja erittäin Taiwan waltakunnan awainten
käytännöstä", 2 osaa, w. 1876; Seurakunta
perustettuna kallioon Kristukseen" w. 1882

Lavidin pappila.

Lavian pappila.

ja „Meddelanden angående de religiösa rörelserna i Finland“, I—III, 1882. (Tiedonantoja uskonnollisista liikkeistä Suomessa.)

III. Gestrinin yksittäinen elämä ja hänen kuolemansa.

Kuten jo edellisessä on mainittu, nähy Gestrin jo lapsuudesta asti käsittäneen elämää walaalta kannalta. Hän heräsi aikaisin huolehtimaan pelastuksestaan ja tämä asia oli hänelle tärkein koko hänen elinaikansa täällä maan päällä. Mitä muuten hänen yffitystiin elämänvaiheisiinsa tulee, niin joutui hän, wirkaa toimittaessaan Uudellamaalla, kirkkoihin Pohjan kirkkoherran, prowasti C. G. Pfalerin tyttären Selman kansa, jota kuitenkin hywin aikaisin kuoleman kautta kutsuttiin täältä pois. Muutamia vuosia myöhemmin meni hän awio-
liittoon tehtaanisännöitsijän tyttären Blondina Bäckströmin kansia, josta hänelle syntyi poika. Tämä kuitenkin jo lapsuuden iässä waipui kuolemaan. Eipä tämä onnellinen awioliittoakaan tullut pitkäikäiseksi, sillä se purentautui 32 wuotiaan awiokumppanin kuolemalla w. 1863. Heinäkuun 18 päivänä w. 1866 meni Gestrin uusiin naimisiin, jolloin hänen awiopuolisokseen tuli Andriette Sofia Mellberg, Mouhijärwen kirkkoherran, prowasti C. G. Mellbergin tytär. Näissä naimisissa syntyi heille poika, joka hänkin hywin aikaisin ja aiwan odottamatta, wanhempiensa rastaaksi suruksi, pois kutsuttiin, sekä tytär, sittemmin joutunut naimisiin Aptteekari D. A. Bäckmanille Tyrväällä. (Tämä tytärkin nytemmin, ijässä kuoleman jälkeen, on kuolemaan waipunut.) Gestrinin kotielämää kuvaawana mainittakoon, että Jumalan janaa runsaasti wihjeltiin, sekä yffityisesti että koko talonwäen läsnä ollessa. Ahkerasti tutki hän py-

hää Raamattua alkutielelläkin, sekä myöskin Lutherin kirjoja, joita hän suuresti rakasti ja joita hänellä oli lähimmitten kaitti, mitkä olivat jaatawisja, joko alkukieli-
 finä tai käännöskäinä. Sen ohessa hän luki muutakin jumaluusopillista, kuten Augustinuksen, Philippi'n ja muiden uudemmanikäisten jumaluusoppineiden teoksia. Ruu-
 tentkin hän tämän ohella harrasti muutakin tieteellistä oppia, niinkuin historiaa ja klassikkojen eli paraiden maailmankirjailijain (vanhempien ja uudempien) eri-
 kielisiä teoksia (esim. Homeron, Herodoton, Sophokleen, Ciceron ja myöskin Schillerin, Goethen, j. n. e.) Paitfi wanhoja kieliä hän luki myöskin saksaa, ranskaa ja englannin kieltä. Sitä paitfi oli hän suuresti mieltynyt kaswioppiin, tutkien Jumalan töitä luomafunnassa; warssinkin kaswikunnassa. Hän oli harras tukkain ys-
 täwä ja hoiti itse tukkiansa. Hän janoi itsellänsä ole-
 wan paljon oppimista näiltäkin Jumalan luomilta. Tämän kaiten ohessa valmistautui hän hywin huolelli-
 jesti saarnoihinsa, oli myöskin aina heti valmis, jai-
 raille kutsuttaisja, keskeyttämään opintojansa ja lähte-
 mään matkalle, tällöin tawallisesti rohkaisten omaa ja waimonsa mieltä iloisella huudahdukella: „minä pääsen ajamaan!“ Sinä aikana, jolloin Gestrin ajui Lawialla, oli hänellä monta eri erää ykityisoppilaita, joita hän suurella mielihalulla opetteli. Toisinaan, warssinkin wir-
 failunsa ensiaikoina, oltuansa mieleltään huolestuneena ja alakuloisena, oli Gestrin yleensä iloinen ja rohkea-
 mielinen. Wirtaajallaan tutustui hän paremmin Tohtori Lutherin kirjoihin, joita hän aina edelleen elämänsä loppuun asti piti suuressa arwojsa ja erinomaisen kal-
 liina aarreaittana. Näin ollen hän tietysti suurella luottamuskella katsoi Lutherilaisen Ewankeliumihhdistyk-
 sen toimintaa. Myöskin oli hän harras pakanalähe-
 tyksen ystäwä.

Lopulta painatamme tähän palasen kirjeellistä lau-
 suntoa häneltä, joka seisoi Gestriniä mitä lähinnä: „Hän oli hywin lempeä ja hellä puoliso ja perheenisä. Ahte-
 rasti hän piti kotihartautta ja muistutti usein ympäris-
 töään siitä, että Jumalan Sana on pidettävä tar-
 ke im pänä kaikesta. Turwatan Jumalaan otti hän kaitfi itäänkuin Herran kädestä ja oli sentähden iloinen ja hywällä mielellä. Usein lausui hän luottamuskella:
 „Koska Jumala elää ja on Kristuksen kautta meidän jowitettu Isämme, niin ei ole mitään hätää; kaitfi on parhaaksemme. Kun Jumala „ei ole omaakaan Poikaansa armahtanut, waan antoi Hänen kaitkein meidän edes-
 tämme, eiköstä Hän myös lahjoittaiji meille kaitfia Hänen kansansa?“ „Joko me elämme tahji kuolemme, niin me Herran omat olemme.“ — Hänellä oli yleensä hywä terweys; se waan että elämänsä loppupuolella jofseentkin kauan hänen silmänsä olivat heikot. Rakki vuotta hän sairasti luuwaloo, joka viimeisinä kuukausina suuressa määrin kysyi hänen woimiaan. Toista kuu-
 fautta oli hän paraasta päästä wuoteen omana. Woim-
 mat wäheniwät ja sairas alkoi yhä enemmän aawistaa lähenewää loppuansa. Tästä hän usein puhuikin omai-
 silleen, lohduttaen heitä, jotka eronhetkeä ajatellessaan olivat kowin murheisjansa. Warmana autuaasta jäl-
 leennäkemisestä taimaallisesja kodusja, janoi hän: „On-
 han teillä Herra Jeesus muasjanne ja eroamme kestää waan niin wähan aikaa.“ Usein tahtoi hän kuulla luet-
 tawan ääneensä Raamatusta ja Lutherin kirjoista. Sa-
 latalaiskirjeen selitystä luki hän ahleraan, sairaana olles-
 jaankin. Toiwomuksensa mukaisesti pääsi hän osalliseksi Herran pyhästä ehtoollisesta, jonka nauttimisesta tunsi itsensä wähwistuneeksi ja wirtistyneeksi. Ylistäen Her-
 ra lausui hän tämän nautittuansa: „Kusja syntein anteeksi antamus on, siinä on myös elämä ja autuus.“

Sitte hän kehotti läsnäolewia weisaamaan wirren n:o 22 wanhasta suomalaisesta wirsikirjasta. Koko sairautensa aikana oli hän kärsiwällinen ja tyytyväinen Herrassa. Usein toisti hän sanat: „Herrassa on minulla wanhurskaus ja wäfewyys.“ „Kristus on minulle elämä ja kuolema on minulle woitto.“ — Wihdoin sanoi hän omajillensa hellät ja lempeät hyvästit ja toiwotti heille itselukullekin Jumalan siunausta. Tämän perästä hän lausui: „Sinun käsiis minä annan henkeni“. Sitte hän pyysi läsnäolewat weisaamaan wirret 384 ja 252 wanhasta suomalaisesta wirsikirjasta. Wähää ennen nukkumistansa kuolemaan sanoi hän vielä: „Myt minä menen Herran Jeesuksen tytö.“ Tämän sanotunsa nukkui hän aiwan hiljaa ja rauhallisesti, aiwan tuansa mafeaan uneen, ilman vähintäkään kuolonkampausta. — Sanomattoman hartaasti laiwattuna on hellä ja lempeä puoliso ja perheenisä.“

Gestrinin kuolinpäiwä oli helmikuun 21 p. w. 1895.

Hänen hautajaisistaan on meille kerrottu seuraawaa: Hautajaiset pidettiin maaliskuun 20 p:nä e. p. Ruumiin siunasi kirkkoherra Johannes Bäck, joka tämän yhteydessä piti sydäntäliittuttaman ruumisjaarnan. Toimitus tapahtui seurakunnan tätä tilaisunta warten kuullilla koristetusta kirkossa, joka oli täpösen täynnä wäkeä, omia seurakuntalaisia ja ulkopitäjäläisiä. Tämän toimituksen päätyttyä, kannettiin ruumisarkku kirkosta ja kätettiin maan poween aiwan lähelle kirkkoa. Hautaumulle laskettiin muutamia seppeleitä ja eräs laulukunta weisasi wirren 207 uudesta suomalaisesta wirsikirjasta.

Mutuaat owat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolewat tästä lähin. Niin, Henki sanoo: heidän pitää lepäämän heidän töistänsä, sillä heidän tekonsa noudattawat heitä. Jlm. 14: 13.

Pastori Yamanouchi.

Pastor Yamanouchi Ryohiei.

Erri R. B. Peery kirjoittaa maasfa syntyneestä työ-kumppanistansa ewankeliumin palveluksessa seuraavaa, joka miellyttänee Jaappanin-lähetyskfen ystäviä, kun pastori Y:n nimi useammin kuin kerran on ollut nähtävänä niissä selonteoissa, joita työntekijämme ovat lähettäneet lähetyksemme työntekältä.

Meillä on tässä sangen hyvä valokuva maasfa syntyneestä pastorigtamme Sagasfa. Hän on wanhin jaappanilainen lähetyksesfämme sekä iän että palvelusajan suhteen. Hän on syntynyt 1848, siis jo yli viisikymmentä vuotta, mutta vielä voimissaan ja työkyinen. Harvat seurakunnan paimenet ovat työskennelleet niin innokkaasti ja tunnollisesti kuin hän.

Pastori Yamanouchi on syntynyt Kishun maaherakunnassa warakkaisista vanhemmista. Hänen efi-isänsä olivat olleet wäkiwiina-tehtailijoita useammasfa polwessa ja koonneet itfellsensä huomattaman warallisuuden tällä turjalla tehtailemisella. Hänen lapsuutensa kului näiden waikutusten alaisena ja sentähden ei ole ihmetelemistä, että hän kaswoi huikentelwaksi nuorukaiseksi. Siihen aikaan ei ollut vielä yhtään julkista koulua

Pastori Yamanouchi.

Saappanissa; hän sai siis waan nauttia yksityisopettajan opetusta, joka kokosi ympärilleen muutamia poikia ja opetti niitä lufemaan ja kirjoittamaan kiinalaisilla kirjaimilla. Kun hän oli kaswanut mieheksi, muutti hän Wakayaman kaupunkiin ja oleskeli siellä jonkun aikaa käytännöllisessä koulussa, jossa oppi miekkailua, ratsastamista sekä sen ajan waltio-oppia. Suoritettuaan koulukurssinsa sai hän alhaisemman waltio-wirkamiehen paikan muutamiksi vuosiksi eteenpäin. Mutta kun hänen vanhempi weljensä oli kuollut, kutsuttiin hänet kotiin, ja ollen perheen päänä otti hän polttimon haltuunsa, jota hän menestyksellä hoiti, kunnes waltio otti häneltä oikeudet pois ja rewitytti maahan hänen tehdasrakennuksensa. Tämän toimenpiteen kautta joutuivat hän ja hänen perheensä puille paljaille.

Tähän aikaan sai Yamanouchi ensikerran kuulla puhuttaman kristinopista. Hänen uskonnollinen elämänsä oli ollut hywin waihtelevaa: ensiksi oli hän Buddalainen, sitte tuli hänestä innokas Shintoismin kannattaja ja wihdoin ateisti. Kuten moni muu, oli hänkin alussa kattera kristinopin wastustaja, mutta yksi ja toinen hänen ystäwistänsä kääntyivät ja kun hän siten sai lähemmän tiedon kristinopista, lamaantui hänen wastustuksensa enempi ja enempi. Näin hän wähitellen tuli wiedyksi Kristuksen uskoon ja hänen omistamiseen Wapahytajanansa ja vuonna 1884 eräs presbyteriläinen lähetyssaarnaaja kasti hänet. Hän antautui heti kääntymisensä jälkeen sydämellään ja sielullaan Herransa palvelukseen. Lähetystoimi, johonka hän silloin kuului, katsoi tehtäväkseen kehottaa äsken kääntyneitä opettamaan Raamattua, wieläpä saarnaamaan, katjomatta aina siihen, tokko ne olivat siihen jowelaita. Mutta Yamanouchi otti toimensa waka-walta kannalta ja tutki ahkerasti Raamattuaan, war-

sinfin Uutta Testamenttia. Hän alkoi toimensa ewankelistana Tanaben kaupungissa, tehden työtä sen ohessa maallikkomiehenä voidakseen elättää itseänsä. Zumala siunasi hänen työtänsä niin, että monet tässä kaupungissa tulivat voitetuiksi kristillisyydelle. Jonkun ajan kuluttua jätti hän kuitenkin työnsä täällä ja muutti Tokyoon, jossa hän ansaitsi elatuksensa opastamalla ulkomaalaisia Saappanin kielessä. Samaan aikaan kuunteli hän luennoita presbyteriläisen kirkon teoloogisessa seminaarissa kahden vuoden ajan. Hänen työnsä Tokyossa ulottui kaupungin köyhimpiin kortteleihin, missä hän kokosi pienen lauman Herralle. Samalla perusti hän pienen kirjapainon ja ulosantoi siinä sanomalehteä „Zukuin Shimpo“, presbyteriläisen kirkon äänenkannattajaa Saappanissa. Myöskin muutamia pieniä kristillisiä kirjoja ja lehtisiä lewisi hänen kirjapainostansa.

Täällä Tokyossa jouduimme me, pastori Scherer ja minä, ensiksi yhteen Yamanouchin kanssa ja käytimme häntä kieltenopettajanamme. Kun me muutimme Saagaan, seurasi hän mukanaamme ja on siitä alkain työskennellyt meidän lähetystoimessamme. Hän on ollut uskollinen ja wakawa työntekijä ja siitä menestyksestä, jota meidän seuramme on kokenut, on meidän suureksi osaksi kiittäminen hänen ponnistuksiansa ja uhrauksiansa. Kuusi vuotta työskenneltyänsä meidän kanssamme ja tähdellisesti omistettuaan meidän tunnustusmuotomme, tuli hän alussa vuotta 1899 wihityksi saarnawirkkaan Saappanin lutheriläisen kirkon ensimmäisenä maassa syntyneenä pappina.

Pastori Yamanouchi on saarnaajana mukaansa tempaawa ja opettawa, hänen saarnansa on täysin ewankelisia ja Raamatun mukaisia. Monet Saappanilaiset papit saarnaawat poliittikia ja siweysoppia ewankeliumin kustannuksella, mutta tätä syhtöistä ei woi kos-

kaan tehdä meidän pastorigiamme. Hänen saarnansa ovat sitä paitsi hyvin ajateltuja ja valmistettuja. Sielunhoitajana on hän puoleensa vetävä ja uskollinen, käy ahkerasti seurakuntalaistensa luona ja työstentelee yksittäisesti heidän jokaisen hyväksi.

Antakoon Herrä meidän saada pitää häntä vielä kaupan Lutherilaisen kirkkomme siunaukseksi!

Sunnuntai Sagassa.

(Kirj. Eri R. B. Peery.)

„Minä iloitsen niistä, kuin minulle sanotut ovat, että me menemme Herran huoneeseen; ja että meidän jalkamme pitää seisoman sinun porteissä, Jerusalemi.“ Ps. 122: 1, 2.

🔗htäpä kirjoitelma sunnuntaista Sagassa enemmän kuin joku muu tekee työmme elämäksi ja mielenkiintoa herättäväksi sinulle, lukijani. Koeta siis mielikuvituksessasi seurata minua Sagaan ja minä opotan sinulle meidän kirkkomme, sunnuntaikoulumme ja seurakuntamme.

Kuivittelen itsellesi Saga eräänä kirkkaana sunnuntaiaamuna Lokakuussa. Ilma on raitis ja viileä, taiwas pilvetön. Tämä on ihanin aika täällä ja ilma on ihanteellisen kaunis.

Kello on neljänestä mailla yhdeksän ja meidän tähtyy kiirehtiä ennättääksemme ajoissa kirkkoon, sillä sunnuntaikoulu alkaa kl. 9. Otamme siis Raamatun ja laulukirjamme ja lähemme tielle. Miten raitis ja wauhistawa ilma! Miten herttainen syyspäivä! Koko luonto ylistää Luojaansa — wain ihminen on päha. Kansaa tulee ja menee kaduilla, jokainen työhönsä kiinnitettyinä ja täydellisesti tietämättö-

mänä siitä, että tämä on Herran päivä. Me menemme erään tupakkatehtaan ohitse, missä yksitoikkoinen koneitten surina waituttaa häiritsevästi mieliimme. Niillä miehillä ja naisilla, jotka siellä työskentelevät, ei ole mitään sunnuntaita. Kaikki kaupapuodit ovat auki ja kauppa käy yhtä vilkkaasti kuin minä muuna päivänä tahansa. Kuinka kirveltäätään sydäntämme tämä pyhäpäivän häväiseminen! Ja kuitenkin väräjäää sydämemme ilosta, ajattellessamme, että koetamme opettaa heille jotakin parempaa. Samoin tuntuu meille hyvältä kun tiedämme, että melkein kaikki wirastot ovat suljetut, waikka kohta kaupapuodit eivät olekaan. Eräässä kadun kulmassa tapaamme joukon likaisia, puolialastomia pieniä poikia ja tyttöjä, innokkaina leikeissänsä. Kuinka mielellämme toivoisimmekaan saada nähdä heidät sunnuntai-koulussamme, mutta he wetäytyvät leikkimään kadulla.

Huomaamatta olemme keskustelumme aikana ennätäneet perille kirkolle. Se on sijoitettu erääseen matalaan jaapanilaiseen taloon, jota peittää paksu olkikatto, keltaisine, puhtaine olkineen, koska huoneus on wastikään korjattu. Talon edessä on pieni pihamaa suurine, wanhamallisine porttineen. *)

Kun olemme astuneet sisään portista, lähenemme me siivukäytäwää ja awaamme oven, lykäten sen sisään seinään. Oteisessä näemme edessämme kirjawan kokeelman puukenttä, jotta omistajat ovat siihen jättäneet mennessään kirkkoon sisään. Siinä on suuria, wanhvoja kenttä isjä warten, kauniita kenttä, koristetut punaisella ja wiheriällä sametilla, äitejä warten, ja sie-

*) Tämä rakennus oli wälitaitaisesti sisustettu jumalanpalveluksia warten. Uusi lähetyskirkko Sagassa rakennettiin kesällä w. 1900. Katso lähemm. Kotimattalla w. 1903.

wiä, pieniä kenttä lapsia warten. Näiden kenttien näkeminen muistuttaa wirran pohjassa makaawaa kalaparwea. Meidänkin täytyy wetää kengät jaloistamme, sillä ei koskaan käwisi laatuun astua pehmeille, puhtaille matoille jamoilla kengillä, joita on kaduilla käytetty. Jaapanilainen istuu lattialle silloinkin, kun hän on puettu hienoimpaan silkkiin, ja sentähden täytyy lattiat pitää puhtaana. He pitämät meitä sangen epäsiisteinä, kun me saatamme käyttää kenttä sisällä huoneessa.

Kun olemme nousseet ylös rappuja wöten, sydäimme me paperiowet siwulle ja astumme sisään kapeliin. Se on suuri huone, 30 jalkaa pitkä ja 18 jalkaa lewä. Huoneen ylipäässä on korote yksinkertaisine saarnatuolineen. Wajemmalla siitä on kaunis ameriikalainen urkuharmoniumi, oikealla lukupulpetti. Huone on yksinkertainen, seinät ovat paljaat ja karkeatekoiset penkit ovat, kuten pienissä kotimaan kirkkoissa, järjestytyt riiveihin, käytäwä keskellä.

Noin kaksikymmentä lasta ja moniaita wanhempia henkilöitä on jo saapunut ja puhelewat keskenään wilkkaasti. Wähitellen saapuu useampia, kunnes 30 á 40 henkeä on kokoontunut. Pienet tytöt ovat waatetetut koreihin pukuihin loistawine wövineen ja muistuttawat perhosiista tai suurista kuffasiista. Pienet pojat ja heidän wanhempansa kantawat yksinkertaisia, tummia pukuja, kaikki samalla tapaa tehtyjä. Useimmat ovat arkipuvuissaan, koska eivät vielä ole oppineet paremmin pukeutumaan sunnuntaiksi.

Pian tulomme jälkeen kello 9. ja pastori Damanouchi, joka on sunnuntai-koulun johtaja, ottaa paikkansa lukupulpetilla ja kutsuu esiin lapset. Heidän täytyy kaikkein nyt istua sillä aikaa, kun minä, sunnuntai-koulun urkurina, otan paikkani harmoniumin ääressä. Me aloitamme laulamalla hymnin ja kaikki lapset wirittä-

wät äänensä eloisesti ja halulla. Harmoniumi ei aina ole moitteeton, mutta laulu käy sydäimestä. Laulettua luetaan hymnenet käskyt ja apostolinen uskontunnustus, jonka jälkeen johtaja pitää rukouksen. Kun vielä yksi laulu on laulettu, jakautuu koulu erityisiin luokkiin ja opetus alkaa.

Rouva Yamanouchi ottaa itselleen pienimmät lapset siivuhuoneeseen ja opettaa heitä siellä. Jos tahdot seurata häntä sinne, niin saat nähdä suuria raamatullisia kuvia seinille ripustettuina ja kuulla hänen selittävän tekstiä pienokaisille sekä tekemän heille tyshymlyä näiden kuvien johdolla. Samaa elämää ja liikuntaa huomaa täälläkin pienten keskuudessa kuin kotimaasssa sunnuntaihouluissamme.

Seuraamassa huoneessa opettaa pastori Yamanouchi katelismuluokkaansa. Hän kokoo ympärillensä kaikki ei-krystityt paitfi lapsia ja opettaa heille Rukeruksen katekismusta. Tässä luokassa vaihtelee luku suuresti, wälistä löytyy siellä sängen monta ja toisella kerralla taas warsin wähän.

Jos nyt tahdot taas palata kappeliin, näet siellä minun raamatulluokkani, koottu kaikista läsnäolewista konfirmeeratuista krystityistä, sekä miehistä että naisista. Kun kirkonkähnti ei aina ole niin säännöllinen, vaihtelee tämänkin luokan lukumäärä. Täällä seuraamme tawallisesti kansainwälistä tekstiä.

Suolen tunnin kuluttua kutsutaan luokat uudestaan yhteen, laulu lauletaan ja me yhdistymme kaikki Jämeidän rukoukseen. Näin päättyy synnyntaihoulu ja me alamme aamujumalanpalveluksemme.

Monet lapsista menewät kotiin ja joukko täysikaswaneita henkilöitä tulee sijaan. Kl. 10 on noin 40 hengen suuruinen seurakunta jumalanpalveluksen alussa saapuwilla. Sinun tulee huomata että se käy samassa

Pastorin rouwa Yamanouchi.

Pastorin rouva Yamanouchi.

järjestyksessä kuin se, mihin olet totunut siellä koti-
maasssa. Pastori Damanouchi toimittaa alttaripalwe-
luffen tänä aamuna ja mrs Peery hoitaa urfuja. Mes-
sussa wastaa seurakunta pappia eloiuudella ja läm-
möllä. Laulujen säweleet owat nefin sinulle tunnetut,
mutta sanat kuuluvat käsittämättöminä sinun korwis-
sasi. Kun uskontunnustus on luettu ja wirsi laulettu,
nousen minä saarnatuoliin ja alan saarnani, jonka
tämänpäiväinen teksti on „Kristuksen rakkkaus käy kai-
ken tuntemisen ylitse“ (Ef. 3: 19). Pastori Dama-
nouchi ja minä saarnaamme vuorotellen tässä kirkossa
paitfi niinä sunnuntaina, kun minä matkustan Kuru-
meen tai Kumamotoon. Seurakuntamme jäsenet owat
hyviä sanantuuksijoita ja kuuntelewat tarkasti saarnaa.
Sen loputtua kootaan kollekti, joka huomataan nouse-
wan wiiteentymmeneen centtiin (2 mk 50 p). Kun juma-
lanpalvelus on loppunut, teemme me juhllallisen kumar-
ruksen jokaiselle ja palaamme kotiin. Pastori Brown
rouvineen seuraawat meitä ja me syömme yhteisen päi-
wällisen. Me tawallisesti vuorottelemme syömällä päi-
wällistä toistemme luona sunnuntaisin, woidaksimme
tällä tawalla olla yhdessä ja waihtaa mielipiteitä. Päi-
wälliskello soi ja me istumme pöytään. Sinä et saa
odottaa itsellesi mitään juhla-ateriaa, sillä sellaisia meillä
ei tapaa olla täällä. Leipää ja woiita, paistia, papuja
ja mauffaita perunoita, teetä sekä joku säilytetty hedelmä
jätkiruuafti, siinä kaikki.

Päiwällisen jälkeen puhellemme me tai luemme jos-
takin rakentawasta kirjasta, kunnes kello on 4, jolloin
meidän englantilainen jumalanpalvelusomme alkaa. Kun
se tänään pidetään meidän kodissamme, ei meidän tar-
witse pitemmälle matkalle mennä tällä kerralla. Sillä
aikaa kun me wäähäsen sijoittellemme huonekalujamme
wierashuoneessa, soitetaan owifeltoa ja tanskalainen

ystävämme, pastori Winther rouvineen astuivat sijaan. Muutamana silmänräpäyksen perästä saapuvat pastori ja rouva Ottmans, hollantilaisreformeeratuska seurakunnasta viiden lapsensa keralla ja esitellään sinulle tavallisessa järjestyksessä. Seurakuntamme on nyt muodostunut viidestätoista henkilöstä, lapset siihen luettuina ja sehän ei ole niin pieni, wai kuinka? Kun kaikki olemme asettuneet paikoillemme, astuu pastori Brown esiin ja johtaa jumalanpalvelustamme, pitäen hyvän saarnan Ap. T. 16: 13—15 johdolla.

Jumalanpalvelus on loppunut ja ystävämme ovat menneet. Mutta koska vielä on jälellä tunnin werta illalliseen, tahdomme tehdä käwelymatkan kaupungin laitaa saadaksemme ruokahalua ja vähän raatista ilmaa. Me käwellemme muutamia epäsiistejä katuja, jotka ovat täynnä likaisia lapsia, ja pian saavumme erään temppelin luo, jota ympäröi muutama mahdawa kamferpuu. Nämät puut ovat tavattoman juuria ja niiden jättiläisokset warjostawat koko temppelikartanon, juuretkin lewittawät itsensä yli melkoisen maan piinnan, ennenkuin tunkeutuwat maahan. Me istumme yhden alle noista suurista puista ja rupeemme temppe-
liä lähemmin tarkastamaan. Huone on pieni ja sen edessä löytyy alttari lukemattomine epäjumalan kuwineen. Suuret keisarin ja keisarinnan walokuvat sekä äsken maalattu taulu, esittäwä yhtä uusista sotalaiswoista, kaunistawat seinä. Nämät ovat nykyisin Jaappanin pääjumalat — sen keisarillinen perhe ja sen laiwasto. Juuri temppelin owen eteen on ripustettu juuri säästölaatikko lahjain kokoomista warten rukouksilta. Yhtymäri laatikkoa makaa monta pientä kuparilanttia, joita liian huolimattomasti on laatikkoon heitetty. Sisäänkäytävän yläpuolella riippuu kello weto-
nauhoinen, jotta woisi herättää niiden huomiota —

siinä tapauksessa jos sattuisivat makaamaan tai olemaan jossakin matkalla. Kummallakin puolella tietä, joka johtaa ylös temppeliin on hirweitä kiviwalopeuroja asetettuna suojelewsuohdeiksi. Yhtymäri kartanoa näkyy epäjumalan kuwia ja Buddan kuwapytsaita. Tämä temppeli on sängen kansanomaiainen rukouspaikka kaupunkimme asukkaille.

Jo alkaa hämärtää ja meidän täytyy kääntyä takaisin ennättääksemme ottaa illallista, ennenkun menemme iltajumalanpalvelukseen. Kl. 1/2 8 olemme taas kirkossa, mutta kuulijakunta on nyt toista laatua kuin aamulla, kentiesi wähän suurempikin. Monet läsnäolewista owat ei-kristityitä ja kokouskin on pääasiallisimmasti sellaisia warten. Ehtoajumalanpalveluksessa emme seuraa rituaalia, waan pyyhimme main saarnassa, rukouksessa ja laulusssa. Pastori Damanouchi puhuu tänä iltana tekstistä: „Antakaat keisarille, kuin keisarin owat ja Jumalalle kuin Jumalan owat“. Ne owatkin juuri nämät asiat, joita jaappanilainen niin usein sekoittaa yhteen, ja minä olen wakuutettu, että tämä saarna wai-kutti hyvää. Kansja kuuntelee hiljaa ja tarkkaawasti ja näyttää panewan mieleensä, mitä puhutaan. Se odottawat kaikki, kunnes olemme ottaneet jäähywäiset ja hajoawat sitte wähitellen.

Näin on päivän työmme loppu, sunnuntai samalainen kuin moni muu. Ja nyt kun olet saanut olla yhdesä meidän kanssamme tämän päivän, toiwon minä, että paremmin kuin ennen tunnet meitä ja meidän työtämme.

Myrskyssä.

Sn myrskyinen meri ja raiwoisa sää,
Mun haahtein on aaltojen peittävä tää
Mä joudunko syvyyden pohjaan?!
Ei taiwasta näy eikä tähteäkään,
Ei pelastustoivoa pienintäkään,
Woi, saawunko rannalle koskaan?

Oi, Mestari haahdesa mufkunut on,
Mä kurja oon armotta auttamaton,
Ja syvyydet sieluni nielee;
En näe mä rantoja riemujen maan,
Nyt toiwotta huffua täytyypi waan
Mun Herra jo hyljännyt lienee.

Näin huokaillen huusin, en wäistyä woi,
"Oi, nouse jo Herra, nyt auttaos -- oi,
Mun heittäkös helwetin waiwaan?"
Kohk! äänensä kaikui tuo woinallinen,
Ja meri on tyyni ja rauhallinen,
Hän wei minut rannalle taiwaan.

P. Kurvinen.

„Menkää kaikkeen maailmaan!”

Aärettömän suuri ja korkea on tuo kehoitus, jonka kuulemme noissa sanoissa. Mutta meidän on myöskin huomioon ottaminen henkilö, joka on ne lausunut. Kuten me kristityt kaikki tiedämme, lausui Jeesus nuo sanat ennen taiwaasen astumistansa. Me tiedämme myöskin, että silloin, kun Jeesus nämä sanat lausui, oli hän jo tuon raskaan lunastustyönsä tähtänyt. Räärmeen pää oli rikki poljettu, synti ansaitun palkkansa saanut, kuolema nielty ijankaikkisesti voitossa sekä ijankaikkinen wanhurskaus tuotu esille. Henkilö, joka tämän käskyn antaa, on siis äärettömän suuri ja woinallinen. Hän sanookin wähän ennen näitä sanojansa: „minulle on annettu kaikki woiwa taiwaassa ja maan päällä.” Näihin sanoihinsa hän tuon suuret lähetyksäkäskynsä perustaa. Olemme lyhykäisesti katselleet tuon käskyn antajaa, tahdomme nyt siirtyä käskyn saajiin.

Kenelle kuuluu sana menkää? Tietysti ensin niille, joille Jeesus sen lausui. Jeesus oli antanut tämän ihanan käskyn opetuslapsilleen ikäänkuin sydämensä kalliimpana toiwomuksena tuossa hwyästiättötilaisuudessa. Sana menkää kuuluu siis Jeesuksen opetuslapsille. Jos minä ja sinä olemme Jeesuksen tosiopetuslapsia, niin emme woi tätä käskyä toisille siirtää. Ja jolle waan on kirkastunut Mestarin mieliala ja hänen suuri rakkautensa, niin ei hän tahdokaan toi-

selle työntää tuota ihanaa ja kallista käskyä. Hän päinwastoin alkaa kysyä Herralta saanko minäkin mennä? Oi, jos saisin mennä! Kyllä tosin heikko opetuslapsi, katsellessaan omaa mitättömyyttään ja puutteellisuuttaan, joutuu epäilykseen ja toivottomuuteen. Minäkö, tällainen kurja, saastainen, kaikin puolin tykenemätön, jolla ei ole lahjojakaan, olisin kelvollinen menemään Herran sanansaattajaksi! Näin walittawat oikeat Herran lähetit. Mooses, Jesaias, Jeremias y. m. ovat näin epiään tehneet. Yhdellä on kankea kieli, toisella saastaiset huulet, kolmas on liian nuori, ja jolla ei ole näitä puutteita, ei tahdo mennä, kuten Zoonas, waan juonittelee. Näin meillä kaikilla on esteemme, kun pitäisi lähteä Herran astioille. — Mutta Herra itse lähettäänsä valmistaa. Hän antaa kankeakieliselle sanat suuhun, puhdistaa sowingoalttarilta otetulla hiilellä saastaiset huulet ja lupaa olla nuorukaisen tykönä tukemassa häntä. Hän estää juonittelewan Zoonaan omat matkat ja lähettää hänet waan Niiniween.

Näin Herra jo Wanhan liiton aikana valmistoi ja lähetti palvelijoitansa. Näille ei vielä kuitenkaan annettu niin laajaperäistä käskyä kuin meille Uuden liiton lapsille. He saivat mennä waan erityisesti määrätyn kansan luo. Meille kuuluu tuo laajaperäinen käsky: menkää kaikkeen maailmaan. Kun Jeesus käskyy opetuslastensa mennä kaikkeen maailmaan, niin ei hän heitä myöskään valmistamatta ole jättänyt. Hän on heille antanut sanat suuhun. „Sillä ette te ole, jotka puhutte, waan teidän Henki, joka teissä puhuu.“ Hän on heidät puhdistanut heidän saastaisuudestaan. „Te olette nyt puhtaat sen sanan tähden, kuin minä teille puhuin.“ Ja erittäinkin tuolla Oljiväällä Jeesus valmistoi opetuslapsensa. „Hän nosti käteensä ja siunasi heitä.“ Kun he vielä Helluntaina

saawat P. Hengen siunatun wihkimisen, niin he lähtewät täydellä rohkeudella kaikkeen maailmaan, waikka tosin alkawat Herran määrähksen mukaan Jerusalemissa ja Judeasta.

Kaikkeen maailmaan on siis mentävä. Mutta mitä siellä sitten toimitetaan? Saarnatkaa ewankeliua, kuuluu Wapahtajamme käsky edelleen. Mikä on sitten ewankeliumi? Ewankeliumi sanan warsinaisessa merkityksessä ei ole mitään muuta kuin syntein anteeksiantamuksen, wapauden ilon, rauhan ja autuuden suloinen julistus (Luukk. 2: 10; Jes. 52: 7; 2 Tim. 1: 9, 10; Ef. 1: 13). Tunnustuskirjamme (s. 512) puhuwat myöskin tästä asiasta seuraawaa: „Uskomme, ope- tamme ja tunnustamme, ettei ewankeliumi ole syntiä soimaawa parannuksen jaarna, waan ettei se warsinaisesti ole mitään muu kuin mitä iloisin sanoma ja lohdutusta tähnnä olewa saarna, ei soimaawa eikä peljättävä, koska se lohduttaa omiatuntoja wastoin lain peljättyä, käskyy niitä katsomaan ainoastaan Kristuksen ansioon ja niitä jälleen rohkaijee suloisimmalla saarnalla Kristuksen ansion kautta saadusta Jumalan armosta ja suosioista.“ Oi, mikä ihana käsky tämä siis on! Kuka tahtoo olla meidän sanansaattajamme? Kysy Herraa. Pähetä minut, sanoo se, joka on Golgatan sowingoalttarin hiilellä siwelyt puhtaaksi kaikesta saastaisuudestaan. Kun hän käsittää tuon ihanan totuuden, että hän on werellä pesty ja Herran pyhitetty Jeesuksen ruumiin uhraamisella, niin silloin hän on valmis lähtemään.

Mutta saako sitä waan jaarnata missä ja kelle hywänjää? Tähän antaa taas Jeesus selwän wastauksen lähetyksensä, kun hän sanoo: kaikille luoduille. Kaikille, kaikille pitää siis kuulutettaman tätä Wapahtajamme sulosanomaa! Järki tosin tahtoo tätä

Matkalla kotiin.

Säv. Ilmari Krohn.

Sopr.
Alt

mf

Di min = ne, oi min = nef = = kä

Ten.
Bas.

p

tul = kee se tie, Jot' aä = te = let rie = mul = la,

p

min = ne se wie? Sä näy = tät niin on = nel = li-

f

jel = = ta. Sun pol = ku = si tääl = lä on

mf

tun = te = ma = ton, Ja kuor = ma = si pai = no on

rit. *f* *p*

ar-maa-ma-ton, Kun oi = fit juur' oudol = ta maal-ta.

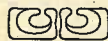
Mun matkani riemujen maahan se wie,
 Ja kaikista kallehin on tämä tie,
 Se tuopi mun tuskien alta.
 Waikk' olenkin kuormien painamana,
 Niin olen mä ijäti autuaana;
 Mä kiiruhdan turhuuden maalta.

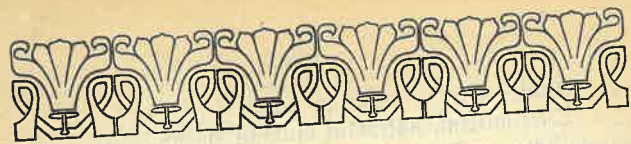
En rauhaa mä löytänyt riemuista maan,
 Mua synti ja tuomio ahdisti waan,
 Mä kiiruhdin helwetin waiwaan.
 Waan kiitos, oi Jeesus, ja ylistys, oi!
 Sun weresi sielullein autuuden toi;
 Nyt olen mä perijä taiwaan.

Käy matkani korpia, louhikoita,
 Myös synkkiä laaksoja, kuffuloita,
 Ja waarois' oon kaikilta puolin.
 On kulkuni maa wihollisteni maa,
 Ei tielläni millonkaan nukkua saa;
 Mua saarretaan tuhansin nuolin.

On turwani weressä Jeesukseni
 Ja ainoa lohdutus sielulleni;
 En tarwitsse waipua waiwaan.
 Tuoll' loistawat kuffulat kirkkauden maan,
 Ja kohta mä kunnian kruununi saan.
 Tää täyttää mun riemulla taiwaan.

P. Kuroinen.

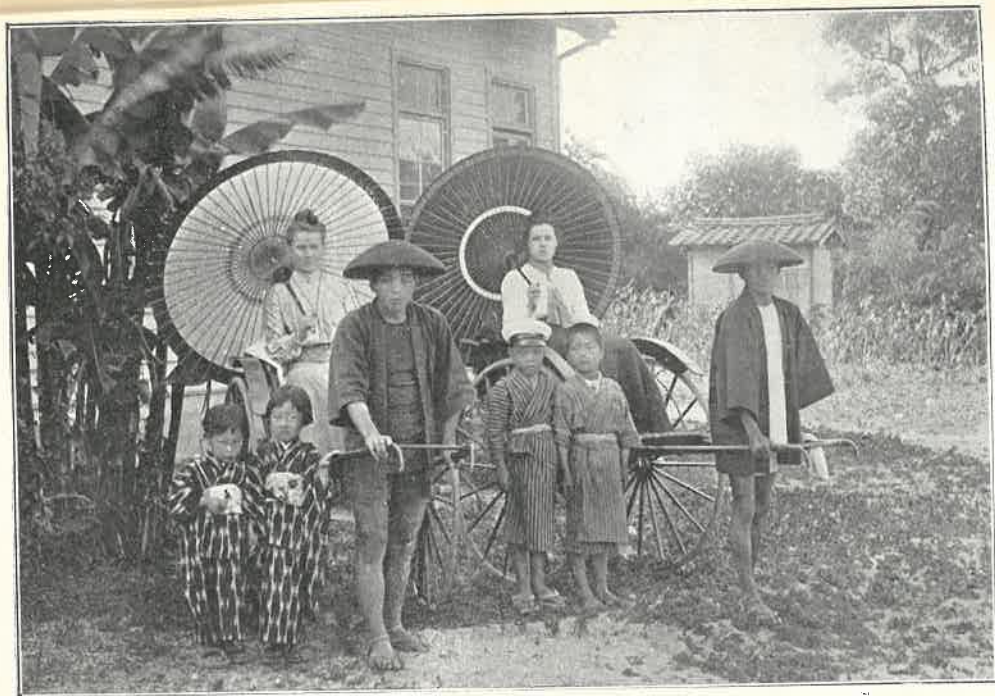

Muutamia piirteitä Jaappanilaisesta naisesta.

Kuvaelma lähetyksalattamme.

Yhdistä koko ihmisjuku on samasta eji-ikästä ja -äi-
distä polventunut, niin kuitenkin se on keskenään
aivan erilaista eri paikoissa. „Jos Aatami ja Eeva
nousi, toikko jälkeisiään he tuntisi?“ Ja todellakin sopii
niin kyhyä. Mitä tekee muutoksia. Olopaikka, erilainen
ilmanala, erilaiset olosuhteet y. m. vaikuttavat sen, että
kansat tuskin tuntevat toisensa saman suuren perheen
jäseniksi. Ainoastaan Kristuksessa, Kristuksen lunastus-
tyhön tähden me tunnemme kaikki kansat „likeisiksemme“.
Hänen kauttansa ei ole yhtään eroitusta: musta, val-
koinen, keltainen — kaikki yhtä Kristuksessa! Oi Herra,
anna laaja, Sinun rakkaudellaasi täytetty sydän, jota kai-
killa on tehty kaikeksi, että edes muutamat heistä Kris-
tuffelle voitettaisiin; mieli, joka ei tahdo hlin olla, vaan
se, joka palvelee! Oi me tarvitsemme sitä Mestarin
tahdon toteuttamisessa!

„Suo Herra voittoja laumallesi,
Suo pakanainkin jo kääntyä,
Ja Jeraekille, kanjallesi,
Suo kohta kuolosta elämä!“

Lähetys-matkalla Jaappanissa.

Kuule, Herra, meitä ja auta!

Tekee mielenti, näkemäni mukaan vähän tertoa Jaapanilaistista naisista, joiden keskuudessa työskentelemme. — Jos heittää yleisilmähtsen Jaappanin naisiin, niin heti huomaa, että he ovat pienempi kasviuista kuin Eurooppalaiset naiset. Omituinen, tyyhyn tapainen, suuri wyön jolmu selän takana tekee sen, että he näyttävät hiukan kumaraselkäisiltä. Solakkawartaloisia naisia, jollaisia näkee Euroopassa, harvoin näkee Jaapanilaisten naisten joukossa. Jho on keltainen, toisilla vaaleahko, toisilla hywinkin tumma. Kainistukseinona käyttävät useat nuoret naiset valkoista pulveria, jolla he maalaavat kaswonsa ja osan kaulaa. Hiukset ovat pihimustat, öljyllä sitwellyt, jotta ne pysywät hywin koossa. Niiden kampaamisesta näkee, jos nainen on naimisissa olewa tai ei. Päähinettä käyttää Jaapanilainen nainen ainoastaan kylmänä talwipäiwänä. Päiwänwarjo, jota hän melkein aina pitää yllä ulkona ollessaan, korwaa hatun ja liinan. Eurooppalainen nainen ihailee valkoisia hampaita, Jaapanilainen nainen mustia. Tuntuu vähän omituiselta nähdä riivi pihimustaksi maalattuja hampaita suussa. Mutta kullakin on oma „makunsa“. Nuorempi polwi kuitenkin alkaa enemmän ja enemmän unhoon jättää mainitun, wanhan, Jaapanilaisen tawan. — Silmät ovat Jaapanilaisella tummat, jotenkin pienet ja vähän winossa kuten kiinalaisellakin. „Silmät ovat sielun peili“, sanotaan. Minkälainen sielu-elämä kivistuu sitten Jaapanilaisen siskomme tai weskemme silmissä? Luonnollisesti samat waihtelevaiset tunteiden ilmaukset, kuten meidänkin, joskin he ovat jossakin määrin taitawampia salaamaan tunteensa kuin moni meistä. Mutta sitäpaitfi niistä usein nähty vielä rauhaton sielu, ilmenevä lewottomassa ja wäliin oikein wihaijessa katseessa, tai henki, joka on waiipunut suurimpaan wälin-

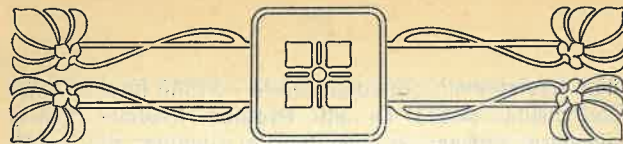
pitämättömyyteen ja welttouteen. Heidän kirksaan, elämänhaluisen katseensa loiste sammuu niin pian, kun ei ole pysywää toiwon perustusta, kun ei ole riisäisen elämän toiwoa.

Tänä vuonna on täällä useita sairaanhoitajattaria tullut kasteoppilaitfi ja muutamia heistä on jo kastetutkin. Eräs heistä oli sanonut wanhalle pastorillemme, Jamanouchille: „Minä olen ajatellut ja ihmetellyt, mikfi te olette aina niin tyytywäisen ja iloisen näköisiä. Jotakin erinomaisen rauhoittawaa täytyy olla kristinuskossa.“ Ja jotakin oikein rauhoittawaa siinä löytyhkin, nim. se warmu totuus, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä wapahtamaan, joten ei kenenkään häneen uskaltawan tarwitsi hukua. „Ole hywässä turwasja, poikasi, tyttäremi. — Minä pyhin pois sinun syntisi minun tähteni ja en muista sinun pahoja tekojasi“, se tietoisuus saa rauhalliset, iloiset kaswot. Se rauha on pysywää laatua, jotakin erinomaista, jeni pakanakin huomaa ja ihmettelee. Nykyään näyttää siltä, kuin koko Jaappani alkaisi enemmän ja enemmän tarkata sitä asiaa. Usea Buddha- ja Shinto-uskonnon edustajakin on osoittanut myötätuntoisuutta kristinuskosle. Ei kauwan sitten kuullimme erässä tilaisuudessa erään Buddhalaisen papin kehoittawan edesjansä olewaa tuhanteen nousewaa kaksajoukkoa tarkkaamaan kristinuskoa ja uskomaan sitä kuin hywä on. Se oli jo paljon häneltä. Eienekö hän kaulkana kristinuskosla? Herra suokoon, että hänkin „sifille tulisi!“

Tarkoitukseni etupäässä oli kirjoittaa joitakin piirteitä Jaapanilaisesta naisesta Suomalaistille ystäwiltä. Mutta jotta jonkunmoisen kokonaiskuwauksen woi-sitte hänestä saada, olisi vielä kerrottawa yhtä ja toista heidän kohteliaisuudestaan, koulusiwisyystestään y. m. Niistä kuitenkin olette olleet tilaisuudessa lukemaan esim.

firjasta „Ewankeliumi Jaappaniin“. Lopetan siis tähän, mainiten lopuksi että heidän asemansa on vielä puolekki alennettu yhteiskunnan jäsenenä. Harvoim heidän tahtonsa otetaan lukuun. Vanhempain ja puolijon tahto on määräävä. Hän saa aina olla wiimeisenä ja palelewanä. Jos esim. seurassa tarjoaa heille eurooppalaiseseen tapaan ensin teetä kuin miehille, niin miehet tasoivat karjain silmin ja tuskin hän uskaltaa sitä ottaa, mutta me eurooppalaiset naiset noudatamme kuitenkin niin paljon kuin mahdollista eurooppalaista tapaa. Kristinuskon mukana kuitenkin tämäkin kohta paranee. Sillä jos Kristuksen rakkaus saa täyttää sydämet, niin silloin myöskin lähimmäisen halveksuminen ja sorto häviää keskinäiseen rakkauteen ja tasa-arvoon. Oi Herra auta, että ewankeliumiji julistuksen kautta paljon, paljon sieluja voitettaisiin Kristukselle Jaappaninkin maassa! Se on ainainen rukouksemme heidän puolestaan, että hekin autuutensa tuntuon tulisivat ja siten lewon sielullensa löytäisivät pelastuksen veren kautta.

Sigrid Uusitalo..

Vanha Ingrenksen-muori.

Emme ole saaneet tämän maailman henkeä, vaan sen Hengen, joka Jumalasta on, että me tiedämme, mitä meille Jumalalta annettu on. 1 Kor. 2: 12.

Sun pyhä Raamattu meille kertoo pyhäin waeltajain elämästä, ei se tee heitä synnittömiksi. Päinvastoin saamme lukea heidän heikkouksistaan, kiusauksistaan ja lankeemuksistaan. Eikä Jumala ole asettanut meille yhtäkään näistä esikuvaksi. Ei Jumala sano: ole pyhä, niinkuin Abraham, Jisak, Jakob tai Dawid. Jumalan vaatimus tässä suhteessa on paljoa suurempi. Näin kuuluu Herran käsky: Ole pyhä, niinkuin minä olen pyhä. Esikuvahemme, ihanteeksemme, on asetettu hän, joka woi itsestänsä lausua: „Ruka minua nuhtelee synnistä?“ ja josta on sanottu: „Joka ei mitään wäärhyttä ole tehnyt, eikä yhtäkään petosta hänen suusjansa löytynyt?“ ja tämä: „Että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma löhdyttäisiin syntiseksi Jumalan edessä.“ Toisin pyhä Raamattu kehottaa meitä seuraamaan Abrahamia — uskossa. Mitä Abraham sitten uskoi? „Abraham uskoi Häneen, joka jumalattoman tekee wanhurskaaksi ja tämä usko luettiin hänelle, Abrahamille, wanhurskaudeksi“. Hänellä, Abrahamillakaan, ei siis ollut mi-

tään kerskattavaa Jumalan edessä. Mitäs sitten meillä? On meillä, meillä on yksi kerskaus, kerskaus, jota ei tainneiden tainneet, ei maailma, ei ihmiset, eikä enkelit voi kyllin kiittää ja ylistää! Tämä kerskaus on Jeesus Kristus. „Hänen on Jumala meille tehnyt wifaudefsi, vanhurskaufesi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.“ Jeesuksen pyhyyden ja vanhurskauden tyhän hedelmiä meissä ja meidän. Hyväksemme eivät helmein portit voi tyhjäksi tehdä.

Herrassa olkoon kerskaufemme! Mistä saamme Herrassa kerskata? Saamme kerskata siitä että tunnemme ja tiedämme, että Herra on laupias ja armollinen, joka synnit anteeksi antaa ja wäärhydet peittää; että Herra Jeesus on saastaisten puhtaus, heikkojen wäfewyys ja syntisten vanhurskaus; että Jeesus etsii kadonneita, kantaa ja holhoo poljettuja ja maahan järjettöjä, ja armostaan wie heidät iankaikkisiin rauhan maajoihin.

Tästä Jeesuksen uskollisesta paimenrakkautesta olkoon myös muutama piirre „Pitfi-muorin“ elämäkerrasta todistuksena. Hän, Jngreuksen muori oli noin 70 tai 80 w. ja minä 18 tai 20 vuoden wanha, kun tutustuimme. Kumminkin meistä tuli parhaimmat ystäwät. Ihmillä tähtyy olla joku yhdykside, joka heitä toisinsa liittää; side, joka meitä yhdisti, oli yhteinen Wapahajamme, Herra Jeesus.

Jngreuksen-muori asui pienen pieneessä, niin pieneessä, etten fittemmin koskaan elämäksäni ole niin pikkuisessa ajuinhuoneessa käynyt. Hänen elinkeinonsa oli piitsikutuminen, jota hän lapsena oli syntymäkaupungissaan Raumalla oppinut. Niukan päiväwäkalonsa huone sai pikkuisesta alkunasta. Mutta sitä runjaamin vanhurskauden aurinko Jeesus Kristus täällä sanasjaan loisti.

Wieraileminen täällä Jngreuksen-muorin pieneessä mökissä ovat nuoruuteni ajan hausimpia muistoja. Usein tuli muori jo pihalla vastaan ja hänen wanhat ryppijet kaswonja loistivat mielihyvästä. Jos wuoden aika salli, jäätiin ensin ihailemaan mummon omenapuuta, ruusupensasta ja niitä kukkafasiveja, joita muori pienelle tilkulle alkunansa alle oli istuttanut. Aina ne hänelle jotain saarnasivat Jumalan hywyhdestä ja wifaudesta, Jeesuksen rakkautesta ja hänen omasta keshwotomundestaan. Huoneeseen tultuamme, mummo tuolla hienolla mutta arwokkaalla nöyryhdellä, joka oli hänelle omituinen, pakoitti wieraansa istumaan ainoalle tuolilleen, itse istuen joko pankon tai wuoteen laidalle. Sitteen puhelu alkoi. Muorin „kuherrus“ oli aina sama. Hän ruijutti omaa furjuuttaan ja saastaijuuttaan, heikouuttaan ja uskottomuuttaan. Ylisteli ja kiitteli Jumalan uskollisuutta ja hywyttä häntäkin kohtaan, Kristuksen rakkautta, Hänen kuolemansa anjiota ja ylösnousemisen hedelmää.

*

„Koska minä waihenin, mufertuivat minun luuni minun jofapäiwäisestä itkustani, sillä Sinun kätesi oli raskas minun päälläni. Mutta kun minä sanoin: minä tunnustan Herralle minun pahat tekoni, annoit Sinä anteeksi syntini wäärhyden.“

Kun eräänä päiwänä tulin muorin luo, tapasin hänet kowin synkkänä ja murheellisena. Kysyin: „Mitä hätä? Etkö Jumala ole enää sama, laupias ja armollinen? Etkö Kristuksen weren anjio riitä?“ Muori wastasi: „Kyllä Jumalan puolesta kaikki on entisellään, mutta minä, minä furja olen tehnyt kauhean synnin. Olen walehdellut. Wenin eräänä päiwänä metjään ko-

foamaan itselleni risuja polttopuiksi, siellä lankestin ja loukkasin kätteni. Kotiin tultuani tapasin miniani tyttäriin pihalla. Heidän khyymykseenä, missä ja miten kätteni olin wahingoittanut, vastasin, että menin metsään marjoja poimimaan. Voi minua kurjaa, kun walehtelin! Jumalan tuomio kuuluu: „Joka walehtelee, on perkeleestä.“ Pelkäsin heidän minua toruwan ja jentähden walehtelin. En sillä woi syntiäni puolustaa; walhe on walhe“, wakeroi muori ja kierteli tuskisjaan käänsään. Minian mielestä, näet, muori olisi woinut antaa lapsille muutamman pennin, että he hänelle puita kokoisivat, eikä itse metsään kōmpä niitä warten.

Zulun nyt tilaisuuteen muistuttaa muorille Luthe-ruksen janoja, joita hän minulle niin monesti oli ker-toillut: „Ei Kristus tullut maailmaan maalattujen syn-tien, waan totisten, suurien syntien tähden“. Luimme sitten yhdesjä Jumalan kirjasta monta lohduttawaa sa-naa, joita siellä niin runsaasti löytyy, niinkuin „Jeesuk-sen Kristuksen, Jumalan Pojan, weri puhdistaa meitä kaikista synneistä“, ja tämän Jumalan wakuutuksen: „Jos teidän syntinne olisivat weriruskeat, pitää niiden lumiwalkeaksi tuleman; ja waikka ne olisivat ruusuun karwaiset, pitää niiden tuleman niinkuin willa“ y. m.

Muori janoi: „Herra sanasjaan meitä kehoittaa tunnustamaan toinen toisillemme syntimme ja janasja sanasjaan Hän myös on antanut meille wallan hänen nimesjään julistaa syntein anteeksi antamisen. Nojaten tähän Herran janaan, minä siis pyyhän teitä Herran nimesjä, Jeesuksen ansioon turwatan julistamaan minulle syntein anteeksi antamisen.“

Jeesus sanoo: „Lohduttaja, Pyhä Henki, jonka minä Jälttä teille lähetän, Hän opettaa teitä ja muistuttaa teille kaikki, mitä minä teille olen sanonut“. Pyhä Henki tulee Jumalan janan kautta. Muokoituaamme ja Juma-

lan janaa wijelthyämme, saikin mummo rauhan sydä-meensä, niin että hän woi yhytä Dawidin kiitokseen: „Herra, minä kiitan Sinua, ettäs olit wihainen minulle, ja käännyt wihastaji ja lohdutit minua.“

„Niille, jotka Jumalaa rakastawat, kaikki asiat par-haaksi kääntywät.“

*

Wanhain ihmisten tavoin Jngreuksen muori mie-llään muisteli lapsuutensa ja nuoruutensa aikoja. Ni-tinsä muistoa piti hän suuressa armosja. Äiti oli kun-non nainen, teräwäpäinen ja lujatahtoinen. Hän tas-watti tyttärensä „kurisja ja Herran nuhteesja“, tawutti häntä aikaiseen utteruteen, puhtauteen ja muihin hy-wiin tapoihin. Nämä hywät tawat seurasiwattin muo-ria koko hänen elinkautenaan. Jngreuksen muori puo-lestaan oli arwaluontoinen ja herkkätunteinen, joka ei tohtinut eikä tahtonut äitiänsä wastustaa. Näin ollen meni hän nuorena, äitiänsä mieltä noudattaakseen, awio-liittoon miehelle, jota hän ei rakastanut. Mies oli imar-ruffillaan, teeskentelyllään ja lunlotellulla rikkaudellaan lumonnut äidin niin, että tämä jekä hywällä että pa-halla koetti waukuttaa tyttärensä. Pian hän kuitenkin huomasi erehdyksensä ja jai kipeästi katua menettelyhänjä. Miehen raaka luonto ja irstaat tawat herättiwät wai-mosjaan yhä enemmän iuhoa ja wastenmielisyhyttä. Mies viimein wangittiin epäluonalaisena murtowarfaudesta firkosja. Tähdellisten todistusten puurteesja päästettiin hän kuitenkin irti. Kuolema teli lopun hänen kirjasta elämästään, ja waino lapsineen pääsi rauhallisempiin oloihin. Tästäkin elämänsä murheesta muori wanhoil-laan ylisti Jumalaa. Tämä oli ollut omanja kiittä-mään häntä lujemmin taivaalliseen Lohduttajaansa. Tämä

omnettomuus murji myös hänen äitinsä itsettyhyväishyden ja pakotti hänen viheliäisenä syntijenä ristin juurelle: armoa kerjäämään.

„Armollinen ja laupias on Herra, uskollinen ja aiwan hyvä.“ „Niinkuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkäävänsänsä.“

Sain kuulla, että Jngreuksen-muori sairastaa. Niensin hänen luoksensa. Muori lepäsi vuoteellaan. Voistamin silmin ja autuaallinen hymy kasvoillaan ojensi hän minulle kätensä ja virkkoi: „Nyt minä lähden, tänään kuolen. Meidän Jumalamme on ihmeellinen Jumala. Muistatteko, että minä usein puhelin siitä, että niin kowin kammoan kuolemaa. Mina on kuoleman hetki minua pelottanut. Ja nyt Herra on kokonaan ottanut minulta kuoleman kammon, en minä laisinkaan sitä pelkää. Mielestäni olen niinkuin lapset, jotka owen takana seisovat ja hartaasti odottawat juhlasaliin pääsewänj. Herra Jeesus, joka werellään on minulle hankkinut waipan sisäänkäymisen Isänsä luokse, tulee heti paikalla ja wiewi minut ijankaikkiseen kunniaansa taivaaseen. Ja siellä minä saan nähdä hänet kaswoista kaswoihin, nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on. Muistatteko, että kerran puhelimme janoista: „Autuas on se, jolla on osa ensimmäisessä ylösnousemisessä; hänen ylitensä ei toijella kuolemalla ole waltaa.“ Silloin emme sitä käsittäneet, nyt sen hymärrän. Jolla on oja Kristuksen ylösnousemisessä, hänen ylitensä kuolemalla ei ole mitään waltaa. „Ei hän tarwitse kuolemata nähdä“, waan menee kuoleman kautta elämään. Me saamme rohkeasti sanoa: „Kuolema, kusja on sinun otas, helwetti, kusja on sinun woittos?“ Jeesus Kristus on kuoleman ja helwetin

woittanut, perkeleeltä wallan riistänyt ja hänet ijankaikkisilla kahleilla sitonut.“

Näin muori puheli. Hänen juunsa oli täynnä Herran Jeesuksen kiitosta ja ylistystä ja ijankaikkisen elämän toivoa.

Kun mielestäni olin ollut tarpeeksi asti sairaan luona, tein lähtöä. Muori lämpimästi puristi kättäni, siunasi minua ja heitti hyvästi.

Mennesjäni kaitui mielesjäni: „Anna kuolemani olla wanhurksaan kuolema, ja loppuni niinkuin tämän loppu.“ En kumminkaan aawistanut, että muorin lähtö oli niin lähellä; olisin silloin jäänyt odottamaan. Tyttö, joka oli hänen luonansa, kertoi, että hän noin 5 minuuttia lähdeytyäni heitti henkensä. Näin muori meni „juhlasaliin sisälle“, jonne hän niin hartaasti halasi.

„Herra tekee ylönpalittiesti kaiken senkin ylitse, mitä me toiwomme ja anomme.“ Eläesjään muorin hartaita toiwomuksia oli, että Herra soiji hänelle työkykyä loppuun asti, ettei hän wanhoillaan joutuisi muiden elätettäväksi. Ihmeellisellä tawalla Herra tämänkin toiwomuksen täytti. Koha muorin kuoltua tuli eräältä tuttavalta, jolla oli ollut muorin kutomia pitjettä myötävänä; rahakirje. Muori oli määrännyt, että hänen poikansa nuorin tytär periji hänen pienet jättämänsä. Nyt hän pääsi omilla waroillaan hautaan, ja hänen poikansa tytär, joka häntä lopulla hoiti ja jota muori kowin helli, sai waimansa forwatuksi.

„Sywhyys ja laupeus noudattawat minua kaiken elinaikani, ja minä saan asua Herran huoneessa ijankaikkisesti.“

Waikene!

(Kuwalla.)

„Kunle meitä ihmeellisestä wanhurskaudestasi, meidän autuutemme Jumala, sinä kaikkein turwa maan päällä ja kaukana meressä; sinä joka asetat meren ja hänen aaltoinsa pauhinan ja kansain metelin.“ Ps. 65: 6, 8. Tämä paljon kokeneen Jumalan miehen Dawidin ja hänen kanssaan kowin koetellun Herran kansan rukous ja toivo tulee monella tavalla toteutetuksi Herrassa Jeesuksessa ja hänen ihmeellisessä hallitukseensa maan päällä. Rakki kertaa saivat opetuslapset sellaista silmin nähdä, käsin kokea tuolla hywin myrskyijellä Galilean merellä, puhumattakaan kaikista muista hänen woi-mateoistansa ja ihmeellisestä awustansa heille sekä kaikille hädäsä ja ahdistusissa olewille.

Kuwalla on edesämme tuolla samajella pauhauwalla merellä laiva, jossa Herra makaa hywäsä rauhasa ja hänen heitot oppilaansa owat epätoivoijina aaltoihin peittyinä silmillänsä ja huutawat tusksiansa: „Messari! Me hukumme“. Mark. 4: 37—39. Herätetty hädäsä auttaja on ihan lewollinen, ja yksi ainoa sana hänen siunatuilta huuliltansa asettaa aallot, meren ja myrskyn. „Waikene!“ Tuo siunattu: „Waikene“ — wain, ja kaikki on tyyntä, hiljaista ja sulosta, ja hätääntyneitten,

Jesus asettaa myrskyn.

Jesus asettaa myrskyn.

huffuvain lasten sydämet ovat täynnä iloa, riemua ja autuutta kaikkivaltiaan Mehtarin seurassa.

Tässä on meillä merkittävä kuma kaikista maailman myrskyhistä ja piffu haahdesta, jossa tuo taimaalinen Mehtarimme heikon pistuisen laumansa kera kulkee kaikkein kuohujen käsisjä. Usein näyttää hän nukkuneelta, kun purtemme on peittynyt vesissä, kun „Hyi hyvyys huutaa siellä toinen täällä, ja kaikki vesilaineet käyvät päämme ylitse“, ja kuitenkin hän walwoo ja wiepi meidät ihmeellisesti ijäisen armonsa ja rauhanensa liitonartissa autuaina yli uhkuvien waltamerien ja maailman aaltojen ijankaikkisen kotimme tyhnelle rannalle. Lapset huutawat monesti: „Me hukumme“, mutta mestari matak wain perällä, ikäänkuin hän ei mitään huolisi huffuwista ystäivistään ja oppilaistaan. Mutta hän antaa meidän hätämme tulla vielä suuremaksi ja „wesien käydä laulaamme asti“, että emme uskaltaisi olla omisssa waroissamme wieraina ja kaukana hänestä; wain olisi meillä kiiru hänen turwiinsa, herättämään häntä ja huutamaan awutksi hänen nimeänsä.

Omistuksista on näissä hädisissä meidän puoleltamme tuo tavallinen: „Me hukumme“. Meidän neuwomme on pian lopussa pienemmissäkin pyörteissä, ja koetusten tarkoitus onkin, että me yhä tulksimme sywemmin tuntemaan tuon ijäisen totunden: „Ilman Jeesus' joudun hukkaan, Ilman hänen armoaan Sielin' näännyh tuskisjaan. Ilman hänt' ei auta kukaan. Kätkis' ahdistuksisjan Jeesus on mun turwanan“. Sentähden nousee myös usein koetusten kuuma „aurinko helteen kanssa ja kuiwaa ruohon, jotta sen kuffainen warijee ja hänen kauneutensa katoa“, ja „riikas teissään lakastuu“, Jaak. 1, ettei meille viimein jää mitään muuta warakki kuin Jeesus yksinänsä kaiketki awutksi, kai-

keksi lohdutukseksi, kaikkei wanhurskandeksi ja kaikkei autuundeeksi.

Wapahtajan puolelta on taas merkitäwintä tuo warma ja lewollinen: „Waikene, jole ääneti“ — „Tähän asti eikä edemmäksi.“ „Tässä täytyy sinun julmat aallot asettua.“ Ja tällä ainoalla „waikene“ ovat kaikki aallot asettuneet ja kaikki ihan autuaalliseksi tyveneksi tulleet. Kuinka monta sisällistä ja ulkonaista ahdistusta onkaan lievitetty ja poistettu tällä kultaisella sanalla Mehtarin huulilta, ja kuinka kallista on sitten ihmistä weikistä wapauteettuna ja helwettiin sywydestä nostettuna olla ijäti onnellisena, ijäti wapaana ja autuaana Jeesuksen omana hänen suloiessa seurassansa, ikeisimmässä yhteydessänsä ja tuttauudessaansa, hänen läwistetyllä sydämellänsä.

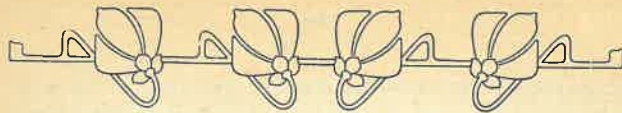
Hirweät ovat waltamerien mahtawat aallot ja raiwoijat myrskyt. Waan vielä hirweämmät ovat ihmisyhämen ja ihmismaailman myrskyt ja pauhinat. Näissä pyherteissä täytyy heikon purtemme purjehtia, tullessa heitetyksi sinne ja tänne sekä usein syöstyksi sinisen sywyden syliin. Missä olisimme silloin jollei Meštari olisi läsnä. Kun perityn turmeluksemme ja syntisyhytemme sywyhdyet allawat aalloilla ylitsemme, Jumalan wihan, lain kirouksen ja helwettiin liekit ympäröiwät meitä kaikfialta, perkele kiljuu kadottajana, ja maailma pauhaa monella tavalla, silloin sielumme huutaa: „Me hukumme“. Me olemme perin hufasja. Ei nyt enää ole mitään apua. Nyt täytyy mennä helwettiin. Autuaat me, jos nyt oppilasten tavalla Galilean merellä liitämme kaiken uskalluksemme tähän kaikfiwaltaiseen, armolliseen auttajaamme, huutaen häneltä apua, joka sanoo lunastetuillensa: „Muutkes huuda minua hädässäs, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua“. Kuinka onnelliset olemme siinä paikassa! Tuo ainoa sana hänen

juustansa: „waikene“, on kohta kaikki muuttunut. Golgatan weritistelussa lausui hän kerran kaiken synnin, perkeleen, maailman ja helwetin uhkuwille aalloille: „Waikene!“ „Se on täytetty!“ Silloin kaikki synti, kuolema, perkele ja helwetti oli hukunut ja nielty voitossa, ja me olimme ijäti wapaat, siunatut ja autuaat. Tällä ijäisellä voitolla, wapaudella ja autuudella tufahuttaa ja sammuttaa hän vielä kaikissa sywimmisjätin myrskyissä kaiken synnin, kuoleman, perkeleen, maailman ja helwetin hirmuaallot ja liekit. Hän kuiskaa wain meille nuo suloiiset sanansa: „Älä pelkää, sillä minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäs kutjnut, sinä olet minun. Sillä jos sinä weikissä käyt, niin et sinä hukut, ei wirrat sinua upota, ja jos sinä tulesa käyt, niin et sinä pala, eikä liekit sinua polta; sillä minä olen sinun tykönä, Israelin Pyhä sinun Wapahtajas.“ (Jes. 43). „Minä olen wihassani wähköi silmänräpäykseksi sinulta kaswoni kätkenyt, mutta ijankaikkisessa armossa minä tahdon sinua koota. Sillä wuoret me wäistywät ja kakkulat lankeewat, mutta minun armoni ei ole sinusta poikkeewa, eikä minun rauhani liitto wärähdä“. (Jes. 54). „Sinä raadollinen ja kowalta tuulelta häältyetty ja sinä turwaton! Kaso, minä panen sinun kives niinkuin kaunistuksen ja tahdon perustukses safireilla laskea ja altunas kristallista rakentaa ja porttis rubiinista ja kaikki rajas waltuista kiwistä, ja kaikki lapset owat Herran opetuslapsta ja suuri rauha lapfillas.“ (Jes. 54). Kun tällaiset sanat pääsewät sywyhdesi huutawaan sielumme, niin sula riemu, rauha, lohdutus, wapaus, elämä ja autuus täyttää meitä. Kaikki on taas niin tywentä ja suloiista, ja huulittamme kaituu tuo lunastettu ihana uusi weisu: „Eijaa minun sielun juur iloisest' jubileeraa Ja sydämen sangen suloihest' triumfeeraa, Ett' synnin paulat Ja kuoleman nauhat On rikki

„särjett' Ja elämä lumattu juuri armost'." (W. W.).
 „Kiitos Jumalan, minä olen autuas. Eijaa, minä olen
 autuas! Eijaa, minä olen autuas!" (Lutherus, Prae-
 torius).

Emme voi olla vielä mainitsematta näinä viimeis-
 ten myrskyjen aikoina, kuinka erittäinkin tuo ewangelii-
 min ihaninta waloa ja autuuden iloa lähellä ja kaukana
 lunastettuihin sieluihin lewittävä sekä sitä itsellensä omis-
 tawa ja omaksemme tunnustawa Herran „pistuin lauma"
 saapi kulkea näissä synissä wesisä ja kaikellaisissa kuo-
 huissa. Perkele on sille kowin kinkuisansa, kun tietää
 itsellään vähän aikaa olewan. Tuo hirmuinen pyhäin
 werestä rustia lohikäärme raiwoisansa puhaltaa kidas-
 tansa suuret kuohuvat kosket wainojen wesiä upottaak-
 sensa tuota autuuden auringolla puettua ihaninta Karit-
 jan morsianta. Mutta maä auttaa meitä ja särpää we-
 det altamme. Yleisten rangaiustusten ja murhetten myr-
 snyt, kansain metelit ja weritaiistelut taiwuttawat wainoo-
 jaimmekin laumat werihlämme ja kuminkaamme jalkain
 juurelle, ja me lennämme noilla suuren kotkan kahdella
 siivellä sanalla ja sakramenteilla kauaksi pois lohikäär-
 meen kidasta ja purjehdimme Herramme haahdesa kai-
 kista myrskyistä ijäti wapaihi autuaitten tyhnelle ran-
 nalle ja siellä hänen kansansa ijäti iloitsemme ja rie-
 muitsemme. Wie meidät jo pian sinne siunattu Mesta-
 rimme!

Pietari Kurvinen.

Ewangeliumin salaisuus ja voima.

„Ewangeliumi on salaisuus, kaikelta taidolta ja hymmär-
 rykseltä kätetty", sanoo Swebelius katkismukjes-
 ansa, josta moni vielä wistikystä ammentaa, kun siinä
 esitetään autuuden asia niin yksinkertaisesti ja selvästi.
 Ewangeliumin oppi on todellakin „ie salaisuus, joka ijan-
 kaikkisista ajoista ja sukukunnista on ollut salattu —
 kuten ap. Paawali sanoo Kol. 1: 26 — mutta nyt hä-
 nen pyhille ilmoitettu". Waikka ewangeliumia saar-
 nataan nyt täydesä kirkkaudesaan „kaiille luoduille",
 niin sittenkin pyhyh ewangeliumin oppi pimiittyneen ihmis-
 järjen edessä hulluutena. Mutta kun ei maailma oman
 wiisautensa kautta tuntenut Jumalaa, niin kelpasi Ju-
 malalle tyhmän saarnan kautta niitä wapahtaa, jotka sen
 usowat (1 Kor. 1: 21). Ewangeliumi siältää Juma-
 lan wiisauden, waikka pimeä itsenwijas ihmisjärki sen hul-
 luutena pitää.

Ewangeliumi ilmoittaa sowingon suuren salaisuun-
 den, että Jumala on syntynyt ihmiseksi ja sowingannut
 kuolemansa kautta koko maailman synnit. (Room. 5: 10,
 2 Kor. 5: 19). „Se on julkisesti suuri jumalikuuden
 salaisuus, että Jumala on ilmoitettu lihasna" (1 Tim.
 3: 16). Ihmiskunnassa oli lankeemus tapahtunut, ih-

miskunnassa oli myös lankeemus sovitettava. Syntiin lankeemus oli niin kamala, että koko ihmis-kunta joutui iankaikkisen kadotuksen valtaan. Lasti julistaa kaikki kiro-tuiksi, jotka yhdeskän kohdassa ovat Jumalan pyhän lain rikkoneet. Paha ajatus, vihainen sana, synnillinen lause wie lain jälkeen kadotukseen. „Kaikki ovat poikeneet pois ja selvottomiksi tulleet“ (Room. 3: 12). Yksi-kään ihminen ei voinut omilla keinoillaan helvetin wal-lasta päästä. Kiro-tun maailman lunastus olisi jäänyt tekemättä iankaikkisesti, jollei Jumala olisi lihaan tullut. Jumal'ihminen Jeesus Kristus on täydellisesti täyttä-nyt pyhällä ja nuhteettomalla elämällensä kaikki Juma-lan vanhurskauden vaatimukset: koko lain kaikkein ihmis-ten edestä ja sijassa. Golgatalla uuden liiton suurenna-jovintopäivänä oli Jeesus sinä Jumalan Karitjana, joka pois otti ja anteesi antoi koko maailman synnit. Tämä tapahtui sillä tavalla, että Jumalan Poika kärsi sielussansa ja ruumiissansa ristin puussa maailman syn-tein iankaikkisen rangaistuksen. Kun Jumalan muuttu-mattoman vanhurskauden vaatimuksia oli mahdoton pe-ruuttaa, niin olisi maailman tähtynyt helvetissä kärsiä iankaikkisesti syntiensä rangaistusta. Mutta Jumala osotti äärettömän rakkautensa maailmalle siinä, että Hän rantaifi maailman synnit Golgatalla Poikansa perjoo-nassa. Näin on maailma vanhurskautettu Jeesuksen meressä täysin laillisesti Jumalan antaran pyhyyden mu-kaan. Voimme sentähden yhtyä hengellisen laulajan sanoihin:

„Vanhurskaaksi maailma Golgatalla
 Jo Jeesuksen meressä tuli (Hepr. 1: 3, Room. 5: 18),
 Vanhurskaaksi Jeesus jo haudallansa
 Sen julisti kun ylös nousi.
 Vanhurskaaksi myös sitä uskoessa
 Me tulemme samassa autuudessa,
 Kun uskomm' ett' valmiin' on kaikki.“

Se on todellakin ihanaa, että Jeesuksen vapahdus-työ Golgatalla on iankaikkisesti kestävä, sillä owathan kaikki Jumalan työt iankaikkisia. Golgatalla vapahdet-tiin ja päästettiin maailma iankaikkisiksi ajoiksi synnistä, kuolemasta ja perfeleen wallasta. Hepr. 10: 14 jano-taan, että „Yhdellä uhrilla on Jeesus tehnyt iankaikkis-esti täydellisiksi pyhitettävät“ (alkukielen muk.). Vanhan testamentin aikana oli ylimmäisen papin pyhitettävänä koko Israelin kansa ja tämä pyhittäminen tapahtui uhrin kautta. Uuden testamentin ylimmäisen papin Kris-tuksen pyhitettävänä olivat kaikki maailman kansat ja tämä pyhittäminen tapahtui uhrin kautta, nim. Jeesuk-sen ruumiin uhraamisen kautta ristillä (Hepr. 10: 10). Kun nyt Jeesus on tehnyt kaikki pyhitettävät iankaikkis-esti täydellisiksi — ja pyhitettävänä oli hänellä koko ihmiskunta — niin on selwän selwää, että Jeesus on teh-nyt Golgatalla koko maailman iankaikkisesti täydelliseksi: pyhäksi, vanhurskaaksi ja autuaaksi. Mutta tässäpä järki pysähtyy ja tämän opin hulluutena hylkää, kun toiselta puolen julistetaan maailma iankaikkisesti autuaaksi ja toiselta puolen saarnataan, että uskonon menee helvet-tiin. „Järki mangiksi!“, sanoi Paawali. Ei tässä silti ole Jumalan edessä ristiriitaa, vaikka tässä on järjen edessä ristiriita. Se on selwää raamatun mukaan, että Jeesus teki jokaisen ihmisen iankaikkisesti täydelliseksi, mutta se on myös selwää, että iankaikkisesti autuaaksi tehty ihminen joutuu iankaikkiseen helvetin tuleen, jol-lei hän pidä totena sitä sanaa, joka wakuuttaa hänen olevan iankaikkisesti autuaan. Sentähden onkin epäuskon synty niin hirvittävä ja kamala, kun ihminen hylkää oman iankaikkisen autuutensa ja niin joutuu ian-kaikkiseen kadotukseen. Warjele, hyvä Jumala, lunas-tettuja lapsiasi perfeleen petofesta ja epäuskon pauloista

ja anta kaiffia pitämään Jeesuksen sowitzotyötä ainoana autuutenaan.

Mutta kun ewankeliumi näin suoraan ja selvästi julki julistetaan ja kaikille autuus kuulutetaan, niin silloin ewankeliumi pääsee näyttämään ihmeellisen voimansa, sillä „ewankeliumi on Jumalan voima jokaiselle, joka sen usfoo, autuudeksi (Room. 1: 16). Tämä suora ewankeliumi paljastaa tefophyyden hienoinnattain koutut ja juonet. Tämä suora ewankeliumi katkoo epäuskon wankat kahleet, se päästää kuoleman ja helwetin pelosta, se wapauttaa lain orjuudesta ja ihmispelosta. Ewankeliumin wapaa julistus ajaa ulos perkeleet Pyhän Hengen temppeleistä lunastetusta ihmisestä, jonka sielu että ruumis ovat Jumalan omat autuaat ijan-kaiffisesti. Ewankeliumi opettaa jumalisesti tässä maailmasja elämään, odottamaan taiwaan autuutta ja Jumalan Bojan toista tulemistä, jolloin Jumalan lasten salattu kunnia ja autuus ilmoitetaan enkeleitten ja autuaitten riemufi, perkeleitten ja kadotettujen kauhufi. Ewankeliumi nostaa perkeleen kiukkuun ja raiwoon, kun saalis saaliin jälkeen „wäkewältä“ ryöstetään, kun yffi ja toinen wapautettu orja alkaa katfella perkeleen waltaa Golgatalla muserrettuna ja alkaa autuudestaan iloiten laulella: „Tää iaatana sun nunnihifi, Mun Jeesus sieltä wapautti. Mä olen Hänen sylisfään, Tuleppas sieltä ryöstämään“.

Waikka synnin myrkky meisjä wielä tuntuu, waikka turmeluffemme pohjaton sywyys meitä kauhistuttaa, waikka korpimattan waiwat meidät painawat, waikka perkele meitä wihaa, waikka tefophyhat meidät wääräoppiifitsi tuomitsewät, waikka suruttomat ja itfewiisaat meitä hulluina pitawät, niin olemme kuitenkin aina yhtä autuaat eikä meillä ole mitään hätää, sillä kun Jumala on warmasti meidän kanssamme — wieläpä meisjä asuwana — niin kuka

woi meitä vastaan olla? — kuka?! Me olemme warmat fiitä, ettei nyhijet eikä tulewaiset, ei korkeus eikä sywyys, ei enkelit, ihmiset eikä perkeleet woi meiltä autuuttamme riistää eikä eroittaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Jeesuksesja Kristufussesja meidän Herrasfamme.

Heino Pätiälä.

Hengellisestä laulusta kodeissa.

E.ri Ilmari Krohn.

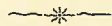
Stäväni! jos olet oppinut arvosja pitämään sitä kalista lahjaa, jonka Herra Jumala on koko ihmis-kunnalle antanut ainokaisessa Bojasjansa, niin etkö sydämesi sinua wedä niin suuresta armosta Häntä ylistämään? Jos olet perheen saanut ympärillesi, niin etkö kokoa sitä yhteisiin hartausheikkiin Herran kaswojen eteen? Katso, lapset, jotka Hän on sinulle uskonut, ovat tosin hymärrykseltään kehitymättömiä; mutta huomaa, mikä uskon luottamus, mikä rakkauden kiintymys heissä ilmenee, kun heille julistat taivaallisen Isän laupeutta! Olet wienyt heidät pieninä pyhälle kasteelle, ja se uusi elämä, joka on heille siinä annettu, on hoidettava ja kehitymään autettava. Mutta sinä ja puolisojosi olette sen hoidon parhaat antajat, sillä sitäwarten on teille lahjoitettu niin runsas määrä keskinäistä rakkautta, että sen hellässä päivänpaisteessa nuo henuot wajat wahwistuiwivat. — Oi, kuinka juloinen on Herran korwisja kodeista kohoawa weisuus, johon yhtyy pienokaisienkin wiserys.

Belkää etkä lapsia ikäwshyöttäwäsi, jos heidän kansjaan luet kowin pitkältä Sanan pyhiä opetuskia; warot, ettei säännöllisesti undistuma kotoinen hartausheikki heitä peloittaisi siitä pois, mihin tahdot heitä parhaiten ohjata. — Suo heidän siis sitä enemmän kans-

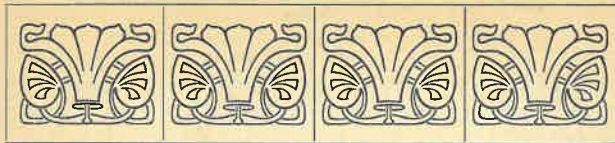
sja laulaa, mitä wähemmän tohdit heille kerrallansa lukea; niin he saapuwat ilomielin ympärillesi, oppiwat kunnioituskella kuulemaan lhyhkäisenkin raamatunkohdan, tottuwat notkistamaan pienet polwensa Herran itse opettamaan rukoukseen, ja koko päivä tehtäwineen ja leikkineen on heille ikäänkuin walaistu siitä armon säteestä, joka heihin aamuhetkellä pääsi hohtamaan. — Kauneimpia wirsiä he joskus hyräilewät käskemättä, itsejensä, päivän kulussa; älä heitä silloin häiritse, äläkä aseta heitä wierasteji näytteelle! Herra itse waiuttaa heidän sydämisjänsä, ja Hän tietää kowellaimman tien, jolla Hän lähestyy pienokaisienkin omaatuntoa ja ottaa asuntonsa heidänkin hengesjään. Kotoisessa hartaudessa käyetyt wirret painuwat erityisen pywälle lasten mieliin; sen tiedät, ystäwäni, kun muistelet omaa lapsuuttasi. Walitko siis lastesi weisattawaksi, mitä waan jaloimmaksi tiedät sanojen ja säwelten puolesta, ettei wanhempana muistellesja mitkään niistä tuntuisi oudolta ja pintapuoliselta. Säwelisjäkin on sijältönsä, kuten sanoisja, waikka sitä on niin waikea määritellä. Säwelet ilmaisewat omalla tawallansa sen, mihin sanat eiwät riitä; usein ne koskettelewat sielun sijnimpia tunteita ja saawat ne helästi wäräjäwään. Niin ne woivat sauomattomalla lailla wälittää taivaallisen henkäyksen puhjainta kosketusta, mutta ne woiwat myös kätkehllä myrkhyllä turmella oleumksen hienointa ydintä.

Waan mitenpä me woimme säwelten eri waiikutuksia tutkia ja niissä eroittaa hywän pahasta? Ken woii äinä antaa pätemiä ja selwiä ohjeita? — niin huudatant, ja pitänet parhaana luottaa yleiseen tapaan ja tottumukseen. — Yksi tie mahtaa siihen löytyä, waikka se kshyhyin aikaa ja tarkkuutta, ennenkuin se perille saat-
taa: käy Herran päivänä Herran huoneesen, ja ano siellä sydäntäsi awaautuwaksi Hänen henkenjä hiljaiselle

hyminälle, niin saat Jumalanpalveluksen kuluesja hawaita, millaiset sävelet siihen hyminään jointuisimmin soveltuwat. Anna sitten kotoisten säveltefi olla lapsellisempänä heijastuksena sitä, mikä Herran huoneessa on herkimmin henkeäsi wirittänyt. Niinpä taas lapsiasi on seuraawa kotoinen, tuttu ja rakas tunnelma, jilloin kun he pääsewät kanssasi kirkkoon; ja Herran alttari tulee fiksi turwalliseksi pesäki, johon saat päästysen lailla poikasefi laskea, ja he saawat maistaa ja unohtumattomasti kof'a, kuinka ihanat owat Herran Sebaotin asuinsejat.

Helsingin Uuden kirkon sisusta.

Herra Jeesus on kuningas.

Syhelewälle pakanatuomarille oli Herra wastannut: „Sinä sen sanot, että minä olen kuningas; sitä warten olen minä syntynyt ja sitä warten maailmaan tullut että totuuden tunnustan, jokainen, joka on totuudesta, se kuulee minun ääneni.“ Joh. 18: 37. Kyllä ilmeni, ettei Herra ollut mikään maallisen wallan tavoittelija, mutta wain pienen murun asiasta näyhtää meille, kolmella wiefä nytkin hymärretyllä kielellä ilmoitettu, Herran kuoleman syyn ojoin: Jeesus Natsareenus Juutalaisten Kuningas. Joh. 17: 19.

Sen aikuinen siwistynyt waltio- ja lakimies arweli asiata ihmispuuhaksi ja on hänellä kyllä henkiseimolaisia meidäntin päiwinäme, kun Herran kuolemasta tarffaa wain Juutalaisten kansalliseiweitten järkymistä. Totta on, että ulkonainen Israel jätti pakanain tuhottowaksi rakkaimmat toiveensa, kun niiden toteuttaja ei ollut heidän mieluisensa mies: mutta kyllä se ristinnaulittu on suuremman waltakunnan ja wallan omaaja kuin aawis-tiwatkaan.

Taiwahan Jumala oli ennalta palvelijainsa kautta puhunut tuon kuninkaan suuresta woimasta näin: „mutta minä asetin minun kuninkaani Sioniin, minun pyhälle wuorelleni; minä tahdon saarnata senkaltajesta säädystä, josta Herra minulle sanoi: sinä olet minun poikani,

tänäpäniä minä sinun synnytti; ano minulta, niin minä annan pakanat sinun perimökses ja maailman ääret omakses.”

Onhan ihmiskunnan kestävästä nousnut mahtia-
viakin kuninkaita weriwirtoja wuodattamaan waltojen-
wahwikeiksi, mutta poisja owat ne nyt: poisja Babel,
poisja Assur, ja mennyttä on Roomankin kunnia.

Miten on Kristuksen waltakunnan laita? Se yhä
laajenee kaikki maanpiirin kansat käsittäwiksi ijäti nuorena
ja nuoruutta, tosi elämätä tuowana woimana. 1 Kor.
1: 23—25. Ihmis-elämän piirisjä kohtaa wieläkin hen-
kilöitä, jotka iänmaan eduksi ja sen sääntöjä totellen
nurfumatta kuolemaan käywät, ja tosin hyöthä hankki-
wattin aikaa warten. Miten jaiji hyödyn aikaa kaimew-
min kestäwäksi? Miten pääjet kuoleman kammottawan
pimeyden yli? Miten waukuttawat onnea herättäwällä
tawalla korkeimpaan, johon nähden pakanoillakin on hä-
määrää peltoa? Mikä saa murtaaneeksi pahan kahleet ja
wapauttaneeksi näänthwän orjaraukan? Wastauksen an-
taa kuningas ristillä, ja yksin Hän se oikean wastauksen
antaa ihmishengen sywimpään kaipailuun.

Wahhat muistot kertowat, kuinka erään sanlariku-
ninkaan kuoleman wiesti toi hänen horjuwaan joukkoonsa
uuden woiman, saaden heidät kiirehtimään joko woittoon
tahi kuolemaan; he woittiwat. Suurempia on taiwaan
kuninkaan kuolema aikaansaanut ja saa wieläkin, koska
Hän ei ole kuoleman saaliksi jäänyt, mutta elää ja hal-
litsee ikuisesti.

Ristillä wrensjä wuodattawa kuningas pakanalan-
sattin alammaksiheen taiwuttaa, ristiltään Hän armoissa
uskowienjakin parwea johtaa, sillä kun Jumala tähtemme
rakkaheimpansa ristille antoi, niin sieltä taiwaan rakkaus
puhuu kaikkien kansojen tuntemaa kieltä, lähtein sydäm-
mestä ja osaten sydämmeen. Joh. 12: 32.

Kun Jumalan pyhät Karitsaa rakkaudella seu-
raawat ajassa ja ikuisuudessa, niin hymärrät, että
Hän on ensin heitä rakastanut ja hywyhdellensä
heidän sydämmensä rakkauden woittanut jopa heille
todellisen wapauden lahjoittanut. 1 Joh. 4: 10, Gal.
5: 1. Kuulehan kuinka wesaawat Karitsalle istui-
men edessä: Sinä olet mahdollinen kirjaa
ottamaan, ja sen sineteitä awaamaan; sillä
sinä olet tapettu, ja werelläs meitä Ju-
malalle lunastit kaikkinaisista sukukun-
nista, ja kielistä, ja kansoista, ja paka-
noista, ja olet meidän tehnyt meidän Ju-
malallemme kuninkaiksi ja papiksi, ja me
jaamme wallita maan päällä. Jlm. 5: 9, 10.

Saattaisitko Herran ristiin juurella päätellä: mitä
synnistä wälä, kyllähän henki siltä lihan kurisja pitää?
Pieneeksi ei sowi pahaa arwata, kun näkee, mitä Juma-
lan ainokainen on saanut kanta sinua ja minua auttaak-
senja pimeyden kahleista ja wanhurstaan Jumalan wihan
kiekistä. Niin kauheana paljastuu Herran ristiin ympä-
rillä tuo ihmisen powessa piileilewä pahan rakkaus, ettei
fellaista olewan luulijakaan. Ärettömän ihanana lois-
taa kestellä kuolemata Jumalan rakkaus, kun Raamattu
todistaa: Sen Hän teki rakkaudesta sinuhunkin. Gal.
2: 20, 21. Tuo rakkaus ei jää hedelmättömäksi, waan
kay niinkuin 1 Joh. 4: 19 kuuluu: „me rakastamme
häntä; sillä hän rakasti meitä ensin. Jos joku sanoo:
minä rakastan Jumalata, ja wihaa wesejensä, se on wa-
lehtelija“. Kun uskon filmillä katselet ristiinnaulittua
Herraasi, niin kirjoitus: „Jeesus Natsarenus Jutalais-
ten kuningas“ muistuttaa sinua, kuinka wanha omaisuu-
den kansakin wielä kuuluu sen kuninkaan waltapiiriin, ja
toisin tunnet welwoitusta toimimaan sen kuninkaan pal-
weluksessa, joka tahtoo kaikki kansat oppilaisensa.

Ken lienetkin, pyhädy Herran ristiin juurelle elämästä jaadaksesi, pyhädy katsomaan, kuulemaan, rukoilemaan ja tottelemaan eikä vain hätäisesti kirkistamaan. Jaak. 1: 22—25. Mitä näet? Herran ristiltä uskui voimaa, mi sai pahointekijän temmanneeksi, juuri kuin kelaen tuesta, tallelle, sai kalliot särkyään ja kuolleitakin haudoistaan nousemaan. Sellaista vieläkin tapahtuu, sillä Herra ei ole vain kärsivä Kuningas, mutta Hän on voittaja, jolla on kaikki voima taivaassa ja maan päällä.

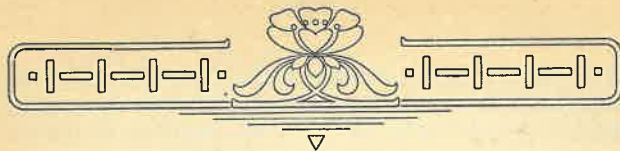
Ystävä, joka ristin lippua ylentäen olet saatettu jäädyttävän pakanuuden keskelle, muista että ristiinnaulittu Kuningas on kaikkivaltias Jumala, jonka seurakunta ei kadotuksen porttakaan kirkistaneeksi saa, ja jonka armorinnoilta ei ykkään kykene riistämään sinne paennutta ahdistettu sielunen, kun rikokset sinua waiwaawat ja tuomio peljättää, katso ylennehtyä kuningasta, jonka veri parempia puhuu, kuin hurstaaan Apelin veril! Hebr. 12: 24.

Ken Jumalan Pojan nuotaneen weren ja rakkaiden turwisja korkeinta lähenee, hänen puolellaan on Jumalan wanhurstaus, sillä inhimillisesti puhaaksomme: kun Jumala katsoo rikoksiä Poikansa weren peittäminä, niin Hän ne näkee täysin jowitetuiksi ja niin kauwaksi siirretyiksi, kuin itä on lännestä.

Jhanata on sellaisen kuningaan omana jopa rakkahana olla. Jos on kulkenut kuningas ristintietä kuningaan, etkö seuraisi Häntä sinäin?

Mitästä me siis näihin sanomme? Jos Jumala on meidän edestämme, kuka woi meitä vastaan olla? Joka ei omaakaan Poikaansa armahthanut, waan antoi hänen kaikkein meidän edestämme, eiköstä Hän myös lahjoita meille kaikkia hänen kansjansa? Room. 8: 31, 32.

K. Eliel Meno.

Joululahja.

Sellot soiwat juhlassa raittiisja, kirkaassa talwi-ilmassa. Kaitilta tahoilta riennettiin juhlassa walaistuun kirkkoon. Oli jouluaatto ja ilo säteili kaitien kaswoista. Yhdessä kuitenkin pienen kaupungin, X:n taloista wallitsi katkera suru. Se oli lääkäriin todisja.

Hän oli wuosi sitten wastanaineena muuttanut kaupunkiin nuoren waimonsa lera ja tehnyt itsensä tunnetuksi taitawana ja ystävällisenä lääkärinä, joka oli woittanut kaikkien luottamuksen ja myötätuntoisuuden. Mutta tänäpäinä oli suru kohdannut hänen kotiansa; hän nimittäin seisoi rakastetun waimonsa kuolinwuoteen ääressä, sitte kun tämä päiwää ennen oli lahjoittanut hänelle pienen tyttären. Kaittea mitä lääkäritaito saattoi keltä käytettiin, mutta turhaan, mies raukka tiesi, että hän muutamassa hetkessä kadottaissi rakkaimman, mitä hänellä oli maan päällä.

Wielä kerran sairas awasi silmänsä ja kuisaksi: „Ne owat joulufellot! Kuule, kuinka kauniisti ne soiwat. Ernst, anna minulle lapsemme, joululahjamme!“ Wielä kerran painoi hän suudelman lapsen otsalle ja wielä kerran jätti hän rakastetun puolison taimaallisen Jsan huostaan ja makasi sen jälkeen hiljaa ristissä kähin ja suljetuin silmin, odottaen Herransa tuloa. Kun

jouluwirren säveleet tunkeutuivat sairashuoneeseen wastapäätä toisella puolella katua olevasta kirkosta, liitelti hänen sielunsa ylös siihen kotiin, jossa laulu ei koskaan sammuu.

Mies waipui sanattomaan suruun vuoteen viereensä. Ei lohdutuksen sädetä pistänyt sisään hänen sieluunsa, päinvastoin napisi hän Jumalaa vastaan, joka oli riistänyt häneltä hänen elämänsä onnen. Hän ei edes tahtonut katsoa lasta, jota hoitajatar kohotti häntä kohden, sen elämähän oli ostettu liian kallilla hinnalla. Hän ei tahtonut tietää tästä joululahjasta, jonka kuitenkin Jumala itse oli lähettänyt hänelle.

Kun ensimmäiset raskaat päivät ja viikot olivat ohitse, tointui hän kuitenkin vähän, ryhtyi wirkaansa ja pitkitti tointaan wäsymättömästi, mutta sydämensä oli hän sulkenut kaikelle sekä inhimilliselle että jumalalliselle lohdutukselle. Hän wetäytyi kokonaan pois kaikesta seurustelusta, ei käynyt koskaan kirkossa eikä kukaan nähnyt milloinkaan hymyilyä hänen huulillaan. Jos hänen joskus waikemmassa taudin tapauksessa onnistui pelastaa potilaansa henki, silloin oli aina hänen ensimmäinen ajatuksensa: miksi en silloin woinut pelastaa häntä?

Waimonsa haudalla käwi hän usein, mutta ei koskaan palannut sieltä lohdutus rinnassaar. Hänen sielunsa tähtäsiwät ulos tuohon laajaan tuntemattomaan, mutta eiwät koskaan tawasta kohden; hän ei etsinyt lohdutusta Jumalan sanasta, Raamatusta, josta walkeus, elämä ja autuus wirtaawat kaikkiin köyhiin syntisten sydämiin. Hän ei sentähden ollut waimonsa kalliille haudalle antanut asetta mitään raamatunlausetta, wain nimen, päivä- ja vuosiluvun.

Se, ken enimmäin kärsi tohtoriin synkästä mielialasta, oli hänen pieni tyttärensä, joka äitinsä nimen

mukaan oli saanut nimen Elisabet. Ulkonaisessa suhteessa hän kyllä ei kaimannut mitään, hänellä oli hyvä hoitajatar ja joutottain leikkikaluja sekä, kun hän tuli wanhemmaksi, hyviä kertomuskirjoja ja kaikkea, mitä hän saattoi toivoa. Mutta yhtä puuttui häneltä kuitenkin ja se oli sitä, joka yhsin kytenee antamaan lapsen sielulle waloa ja auringon paistetta, wanhemman rakkaus.

Pienokaisella oli kyllä tapana aina sanoa „hywää huomenta“ ja „hywää yötä“ isällensä, mutta se olikin kaikki, mitä hän uskalsi sanoa. Kun hän tuli isommaksi, sai hän nauttia pienet ateriansa yhdesä isän kanssa eikä isä ollut koskaan ankara tai epäystävällinen häntä kohtaan, mutta hän puhui harwoin, tuskin koskaan ja vielä wähemmän laski hän leikkipuheita tai muuten leikki tyttärensä kanssa.

Rapsessa oli sywä kunnioitus totisennäköisistä isäänsä kohtaan, mutta hänen pieni sydämensä sykki isää kohtaan myöskin siällistä rakkautta, waikka hän ei uskaltanut näyttää sitä. Usein sanoi hän hoitajattarellensa: „miksi ei minulla ole mitään mammaa, minulla, kuten muilla lapsilla?“

Oli taasen joulu ja kaunis, kirkas talwipäiwä, kuten seitsemän vuotta sitten. Elisabetilla oli ollut joka wuosi joukko kalliita joululahjoja, mutta itse jouluaattona ei hän koskaan tawannut nähdä isäänsä, joka joulun aikaan oli synkkämielisempi ja totisempi kuin tawallisesti.

Tämä jouluaatto oli kuitenkin pahempi kuin koskaan, sillä tänään ei näyttänyt kukaan kysywän pientä Elisabetia. Isä, näet, tuli muutamia päiwä sitten waarallisesti sairaaksi, ja näytti melkein siltä, kuin hänen äiditön pieni tyttärensä ennen pitkää tulisi myöskin isättömäksi. Itse sanoi hän olwansa tyhywäinen kuolemaan, elämällä ei ollut hänelle mitään enemää

tarjottavana, mutta Jumalaan ja elämään tämän elämän jälkeen ei hän uskonut. Sen oli hän myöskin sanonut pastorille, joka kävi häntä katsomassa saamatta kuitenkaan puhua hänen kansansa hänen sielunsa tilasta.

Syväällä sairaa sydämessä ei ollut kuitenkaan niin tyyntä, kuin päältä katsoen näytti, päinvastoin tunsi hän kuoleman pelon kauheutta, rauhaton mies ikävöi rauhaa ja sovintoa, vaikka ei hän itse tahtonut sitä tunnustaa. Lewottomasti wiskeli hän itseään sinne tänne wuoteellaan.

Silloin tunkeutui äkkiä puoliksi auki olewan owen läpitse wiereisestä huoneesta lapsen ääni hänen korwiinsa: „antakaa minun mennä isän luokse, minä istun niin hiljaa ja äänetönnä ja olen walmis antamaan hänelle, mitä hän tarvitsee.“

„Ei“, sanoi sairaanhoitajatar, „se ei käy päinsä, sinä et woi auttaa isäruukkaasi, sinä olet warsin pieni vielä.“

Mutta lapsi ei antanut niin helposti riistää itseltänsä toivoa, waan pitkitti rohkeasti:

„Isä on kyllä tulewa terveeksi. Minä olen sanonut Jeesuslapselle, etten minä wälitä mistään muusta joululahjasta kuin siitä, että saan isäni terveeksi jälleen. Ja minä olen warma siitä, että Herra Jeesus on antawa minulle, mitä minä pyydän.“

Pienokainen hiipi siinä hiljaa ja istui alallaan wuoteen wieresessä. Isä saattoi nähdä, että hän istui siinä kädet ristissä. Nuo muutoin niin kirikkaan siniset filmät olivat täynnä hyyneleitä ja tyttönen filmäili tuskaisesti häneen. Tämä koski sywästi hänen sydämeensä. Hänhän oli hänen oma lapsensa, hänen Elisabetinsa lapsi, „joululahja“, kuten rakas wainaja oli kutsunut sitä.

Tuo lapsi, jolle hän oli osottanut niin wähän rakkautta, oli kuitenkin häneen sydämellisellä rakkaudella kiintynyt ja rukoili Jumalaa hänen edestänsä. Niin, Jumala oli todella antanut hänen pitää jotakin, joka woiisi tuottaa hänelle onnea ja iloa. Kuinka kiittämätön hän olitkaan ollut, ja kuinka sokea Jumalan hyyhdydelle häntä kohtaan! Hän ei saattanut kauemmin pidättää esiintunkewia hyyneleitään, hän alkoi hiljaa nyhytyttää, „Elisabet“, laikui wihdoin hänen huuliltaan.

Rakki pientä käsiwarta kietoutui filmänräpähäsesjää hänen kaulalleen ja pehmoinen pieni lapsen ääni kuiskaasi:

„Isä, sinä et saa kuolla. Minä pidän niin paljon sinusta ja minä olen rukoillut Jumalaa, että hän tekee sinut terveeksi jälleen.“

Samaa simänräpähäsesjää kuuluivat joulukellot lähellä olewasta kirkon tornista. Rhyhnel toisenja jälleen tipahti sairaan poskille, oli kuin olisi kuormaa, joka ennen oli painanut hänen mieltään, wähitellen ruwettu nostamaan pois ja kuin wiimeisten wuosien kärsimykset kadottaisiwan kauhean painonsa.

Hänen weltansa seisoi selwänä hänen edessään ja hän ajatteli, kuinka peräti toisellaiseksi hän tulisi, jos Jumala waan tahtoisi antaa hänen elää. Hänen pienen Elisabetinsa täytyi istua kauman hänen luonaan ja sen teki tyttö niin mielellään. Hän istui niin äänetönnä ja silitteli hellästi isän kättä. Wiimein hänen täytyi kuitenkin mennä ja paneutua maata. Mutta ennenkun hän meni, sanoi hän: „Isä, minä tahtoisin niin mielelläni lukea sinulle kaksi wärähyä, jotka äskettäin olen oppinut, ja kun sinä saat ne kuulla, et sinä enää ole itkewä:

„Minulle katsees laupias
 On ilon paiste autuas
 Rajastus taiwahasta;
 Jo kasteessa mun kihalait,
 Sanallas omaks omistit,
 Armahdit pientä lasta.
 Anna aina
 Rakkauttas, Suloijuuttas,
 Että saisin,
 Itjellen sun omistaisin!

Pois owat murheen kynneleet
 Siell' ijäksi jo haihtuneet,
 Raikk' kivot tustat kanssa:
 Kun imestyypi Herramme,
 Parantaa sielun haavamme
 Hän ilowoiteellansa.
 Jeesus Kristus
 Woimallansa, Armollansa
 Wirwoittaapi,
 Raikki huolet karkoittaapi.“

Seuraavana yönä ei tohtori saattanut nukkua. Hän makoisi ja ajatteli niitä wärshyjä, jotka lapsi oli lufenut hänelle. Ajatus toisensa perään waltasi hänet ja ne tulivat aina enemmän ja enemmän liikututtawiksi. Se tuli todella wakawaksi tilinteoksi, koko hänen entinen elämänsä astui hänen eteensä ja hän näki itsensä suureksi syntiseksi. Mutta samalla hän näki myös Jumalan Hengen walaiustuksen kautta ewankeliumin sanassa, ettei mikään muu voi tehdä ihmistä onnelliseksi, kun hän lähestyy ijankaikkisuuden portteja, kuin ainoastaan Hän, joka on tullut ihmisten wapahtukseksi, Jeesus Kristus, joka on suuri Wapahtaja ja josta Elisabet oli laulanut. Nämä kaksi ajatusta nöyryyttivät tuon muinoin niin ylpeän ja itsessään wahwan miehen ja hän rukoili armoa uuteen elämään. Paljon moitti hän itseänsä, että hän oli ollut niin rakkauteton pientä Elisabetia kohtaan ja sydämellistä oli hänen armoa rukoilemisensa, että hän tässäkin suhteessa woisi alkaa uutta elämää. Todellinen joulurauha tuli tohtorin sydämeen ja hän saattoi koko sielustaan kiittää Jumalaa herrttaijesta joululahjasta, jonka hän oli saanut Wapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa, niin hän kiitti myöskin siitä joululahjasta, jonka hänen waimonsa seitsemän vuotta sitten oli lahjoittanut hänelle — hänen lapsestaan, hänen rakastetusta pieneestä Elisabe-

tistaan, jota hän nyt wasta ensikerran todella tunsi woiwansa rakastaa omana lapsenaan.

Kuinka onnelliseksi tulikaan Elisabet, kun hän huomasi, kuinka toisellainen hänen isänsä nyt oli häntä kohtaan! Isä toivoi alituisesti nähdä tytön luonansa ja hän halusi kuulla hänen pehmeän lapsenäänensä lufewan lauluja ja Raamatun wärshyjä itsellensä.

Kun tohtori oli tullut entiselleen, otti hän eräänä päiwänä pienen tyttärensä mukaansa äitien haudalle ja antoi kaimertaa kalliseen hautaristiin enkelien joululaulun: „Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, maassa rauha ja ihmisille hywä tahto.“

„Armas aurinko se loistaa,
 Yön synkeyden maasta poistaa,
 Ei lasteukaan itinään,
 Pimeyden hajottaapi
 Ja ekhyneitä johdattaapi
 Autuuden tielle säteillään.“

Siis hänen johtaan
 Ilolla ainiaan
 Seuratkaamme
 Toiuus ja tie
 Hän meitä wie
 Tawaiseen kotiin saattelee.“

Katso, Jumalan Karitsa!

Sun Johannes Kastaja näki Jeesuksen Natsaretista Jordanin virran rannalla, huusi hän: „Katso, se Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin!“ Joh. Ev. 1: 29. — Ihanaat ovat nuo sanat. Johannes käsitti, että Jumalan Karitsa ottaa pois maailman synnin. Ja sehän olikin Jeesuksen tulemisen tarkoitus. Maailma ei voinut kaifella hurskaudellansa ainoatakaan syntiä sovittaa, eikä pois ottaa. Jumalan Karitsa tuli ja otti pois maailman synnin. Jes. 53: 6 sanotaan: „Me waelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, itsekukin meistä poikkesi omalle tielensä, mutta Herra heitti kaikki meidän wäärhytemme Hänen päällemme.“ Jos tahdomme pysyä selwässä Jumalan sanassa, niin huomaamme, että kaiken maailman kaikki synnit ovat heitettyt Jeesuksen päälle ja niin on maailma niistä wapautettu iankaikkiseksi ajoiksi. — Jeesus, Jumalan uhrikaritsana, käwi synteimme kanssa Golgatan uhrialttarille ja werensä wuodatuksella hukutti ja häwitti syntimme. Näin luettiin maailma wanhurskaaksi Ju-

malan edessä. Hebr. 9: 12 luemme, että Jeesus on kerran oman werensä kautta mennyt pyhään, ja iankaikkisen lunastuksen löytänyt. Ja lunastushan on sama kun anteeksi antaminen, welan ainaiaksi pois pyyhkiminen. Saamme katsella nyt siis koko maailmaa autuaana ja puhtaana, Jeesuksen ruumiin uhramisen kautta. Ja millä muulla perustuksella me wosimmekaan itseämme katsella pyhinä, puhtaina ja wanhurskaina. Eihän kääntymisemme, rukouksemme ja uskomme woi tuoda meille pysywää warmuutta autuudestamme. Jos ajattelin näin: Kun minä turwaan Jumalan armoon ja wiljelen Jumalan sanaa, sekä rukoulen, niin minulle luetaan Jeesuksen wanhurskaus omakseni, enpä tosiaan löytäisi siinä pysywää perustusta. Täytyyhän minun huomata, ettei tuo turwaamiseni, rukoukseni ja hartauteni ole minikään arwoista. Sydämeni on synnin ja pahuden lähde. Eihän näe siellä uskoa, enkä luottamusta Jumalan armoon, waan paljasta kapinoimista Jumalata vastaan.

Mikä muu minua siis lohduttaisi, kuin tuo iankaikkisesti pysywä totuus: Jumalan Karitsa otti pois maailman synnit. Jumalan Karitsa otti pois siis minunkin syntini, sekä suuret, että pienet, tietetyt ja tietämättömät, niin ettei niitä ikinä minulle enää lueta. Di, iankaikkista wapauttamme ja autuuttamme!

Mutta sanonet nyt: Eipä nyt sitte enää tarvitse jatkawasti armoa nauttia eikä syntiä tunnustaa, kun kaiken maailman kaikki synnit ovat jo iankaikkisiksi ajoiksi pois otetut ja jokainen saa tällä perustuksella katsella itseään autuaana? — Wastaa: mikäs muu olisi armoa? Tässä riittää minulle ihmettelemistä iankaikkisiksi ajoiksi, että wallan tietämättäni ja tahtomattani olen Jeesuksen weren kautta päässyt wapaaksi synnistä ja niin tehty autuaaksi. Mutta selittäpä

Luther 3:nen uskonkappaleen selityksessä, että Pyhä Henki joka päivä minulle ja kaikille uskovaisille synnit anteeksi antaa, siis jatkuvasti vielä. Jos nyt olisi yhdellä kertaa koko maailmalle kaikki synnit annettu anteeksi, niin eihän tätä jatkuvaa anteekshiantamusta enää tarvittaisi. Tosin niin tapahtuu. Ja mihin joutuisimme, jollei Pyhä Henki meille joka päivä syntiä anteeksi antaisi. Me nimittäin teemme syntiä monella muotoa joka päivä, emmekä muuta ansaitse kuin rangaistuksen. Mutta tätäpä juuri Pyhä Henki meille kirkastaa sanassa, että olemme jo kerta kaikkiaan päässeet kaikista synnistä, kuolemasta ja perheleen valasta, (katso 2:sen uskonkapp. selitys). Näin tunteemme rauhoitetaan joka päivä, näin katsellemme aina waan tuota, kuinka olemme ijankaikkiseksi ajoiksi weressä wanhurskautetut. Näin Jeesuksen weressä sammuvat kaikki omantunnon kanteet ja soimaukset ja me katsellemme itseämme pyhinä ja puhtaina waikkakin näemme ja tunnemme ainoastaan syntiä.

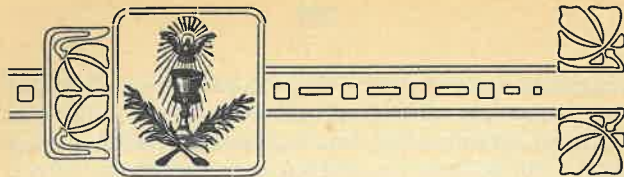
Lukijani, joka näitä rivejä katselet! Sinä olet wanhurskautettu Jumalan edessä. Jumalan Karitsa otti pois kaikki syntisi, ne jotka ennen olet tehnyt, sekä ne joita vasta teet. Älä pelkää tätä totuutta uskoa. Ei anna se lupaa synnin wirtaan juosta. Joka synnistä on puhdistettu ja sitä usko, se Jumalalle elää. — Kaikukoon wapaasti seasjamme tämä totuus: Jumalan Karitsa otti pois maailman synnit!

Emerik Lyytinen.

Jesus ja Maria Magdalena.

Maria!

(Soh. 20: 16—18).

(Kuvalla).

Sli kolmas päivä Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta Golgatalla. Sinä päivänä, joka oli ensimmäinen päivä viikossa, oli Jeesus ennen luonnollisen auringon nousua hengellisenä ja iankaikkisena aurinkona noussut kuolemasta. Jeesuksen haudan wartijat, jotka olivat Hänen vihollistensa palveluksessa, olivat kauhuksensa nähneet, että enkeli, taivaasta astuttuansa alas haudalle, oli wierittänyt haudan ovecksi asetetun kivi-lohtaren haudalta pois ja että Jeesus maan järjestyksessä tuli elävänä jumalallisena ihmisenä ulos haudasta. Toinnuttuansa pelvon waituttamasta lamautuksesta olivat wartijat paenneet Jerusalemin kaupunkiin herroillensa kertomaan mitä oli tapahtunut. Mutta enkeli jäi haudalle, jopa oli toinenkin enkeli tullut taivaasta alas Jeesuksen ylösnousemisesta hänen haudallansa ihmisille todistamaan. Waan näistä suurista tapauksista eivät Jeesuksen opetuslapset vielä mitään tietäneet. He olivat nähneet Jeesuksen ristiinnaulittuna, tapettuna ja Golgatan kallioon hakattuun lepo-

Jesus ja Maria Magdalena.

kammioon haudattuna. Mutta auringon noustessa tuli muutamia Jeesuksen nais-opetuslapsia, jotka majailivat Jerusalemissa, kaupungista ulos Jeesuksen haudalle, juutalaisten tavan mukaan voidellaksensa Hänen ruumiinsa, jonka he luulivat vielä kuolleeksi. Näiden joukossa oli myöskin eräs Maria-niminen waimo, joka oli kotoisin Magdalasta ja josta Jeesus kerran oli ajanut ulos seitsemän perkelettä. Haudalle tultuansa näki hän hämmästyksensä kiiven otetuksi pois haudalta ja pala si kiruimman kautta tästä ilmoittamaan Jerusalemissa oleskeleville Jeesuksen opetuslapsille: Simon Pietarille ja Johannekselle, jotka juoksivat haudalle ja näkivät asian niin olewan. Pietari ja Johannes kävivät sitten talaisin kaupunkiin päin. Mutta Maria Magdalena oli taas tullut haudalle ja seisoi sen ulkopuolella, katkerasti itkien, hän kun luuli, että Jeesus vielä oli kuollut ja että Hänen vihollisensa olivat warastaneet Hänen ruumiinsa haudasta. Jeesus oli hänelle osottanut suurta rakkautta, antanut hänelle hänen monet ja suuret syntinsä anteeksi ja pelastanut hänen ruumiinsa ja sielunsa perkeleen hirmumallasta. Sentähden hän oli ruvennut uskomaan ja turvaamaan Jeesukseen ja Häntä sydämellisesti rakastamaan ja itäwöimään. Ja se suru, joka Jeesuksen kuoleman johdosta oli täyttänyt hänen sydämensä, li-fättiin nyt vielä sillä luulolla, ettei hän ehkä koskaan saisi enää nähdä Jeesuksen ruumista eikä sille osottaa wiimeistä rakkauten palmelusta. Ohyneltonsä waltaamana hän lopuksi vielä kerran katsoi siälle hautaan. Siinä hän näki jo edellä mainitut enkelit, jotka myötätuntoisina kysyivät häneltä, mitä warten hän noin itki. Sanottuansa itkunsa syyn, katsoi hän taapäin ja näki miehen seisovan haudan ulkopuolella. Se oli Jeesus, waikei Maria Häntä siifi vielä tuntenut, kysyneet

kun himmensivät hänen katseensa. „Waimo, mitäs itket?“ kysyi nyt Jeesus itse, niinkuin Hänen palwelijansa enkelit jo ennen olivat Hänen kästystänsä kysyneet. Warowasti ja hellästi Jeesus näin walmisteli Marian arkaa mieltä vastaan ottamaan sitä iloista uutista, ettei tässä enää ollut yhtäkään itkun syhtä, koska Jeesus eli ikuista elämää ja sellaista elämää Mariallekin antaisi. Mutta Maria luuli tuon miehen Golgatan puutarhan hoitajaksi, ajatellen että hän ehkä oli korjannut pois Jeesuksen ruumiin haudasta, jonka tähden hän pyysi häntä ilmoittamaan, missä Jeesuksen ruumis olisi, että hän, Maria, saisi sen ottaa sitä voidellaksensa. Silloin Jeesus sanoi samalla tunnetulla äänellänsä, jolla Hän niin monen monta kertaa oli ilahuttanut Marian mieltä, yhden ainoan sanan: „Maria.“ Silloin toteentui Jeesuksen sana: „Minun lamppaani kuulewat minun ääneni“, sillä tuosta rakkauten äänestä tunsi Maria heti oman Jeesuksensa, kääntäytyi Jeesuksen puoleen ja huudahti sanomattoman hämmästyksen ja riemun waltaamana: „Rabhuuni!“ (Se on suomeksi: „Minun opettajani!“) — „Jeesus ei ollutkaan kadonnut! Hän oli täällä. Ja mikä ihme: Hän ei ollut enää kuollut, waan Hän eli ja puhui! Se oli niinkuin ihana unelma. Ja Jeesus vielä rakasti Mariaa, kelwotonta syntistä, niinkuin paimen omaa lempi-karitsaansa, ja mainitsi hänet nimeltä. Ja tämä kaikki oli oikein totta! Tässä on minulla minun oma rakastettava opettajani! Vielä saan aina kääntyä Hänen puoleensa, kun perkele rupee minua yhä uudelleen ahdistamaan. Hänelle saan tunnustaa syntini ja Häneltä saan ne anteeksi. Häneltä saan halua ja wimaa wastustamaan ja woittamaan maailman tiusauksia, Häneltä saan elämää kuolemasja. Häntä tahdon minä kiittää ja palwella. En ikinä enää päästä

Säntä luotani." — Tällaisissa ajatuksissa ollessansa Maria oli aikeessa polvistua Jeesuksen eteen ja suudella Hänen jalkojansa. Mutta Jeesus ystävällisesti kieltää hänet Säntä koskettelemasta, huomauttaen, että Hän astuu ylös taiwaisiin Isänsä tykö, eikä hän siis tulisi niinkuin ennen näkyväisesti kowin kauan seurustelemaan opetuslastensa kanssa maan päällä. Sentähden oli Marian erittäinkin siihen tottuminen, ettei hän luottaisi waan Jeesuksen näkyväiseen seurusteluun eikä omiin tunteisiinsa, waan yksistään Jeesuksen sanoihin, siihen jaakka kuin hän, Jeesuksen taiwaasen astuttua ja itse Hänen kauttansa päästyhänsä taiwaaseen, jaisi toisessa kirkkauden elämässä nähdä ja pidellä Jeesuksen sellaisena kuin Hän on, kaswoista kaswoihin.

Mutta tätä taiwaan autuutta odottaessansa Maria saisi palwella Jeesusta, palmelemalla Hänen opetuslapsiansa. Nämät olivat kyllä kieltäneet Jeesuksen ja langenneet epäuskoon ja toiwottomuuteen. He olisimat ansainneet, että Jeesus olisi kutsunut heidät luopioiksi. Mutta sen sijaan Jeesus kutsuu heidät weljiksensä ja käskee Marian mennä Jeesuksen puolesta ilmoittamaan heille, että Jeesuksella oli näin anteeksi antawainen mieli heitä kohtaan. Jeesus, ylösnoustuanja kuolemasta, antaa ensimmäiselle naisopetuslapsellenja, jonka Hän tapaa, uuden testamentin aarreaitan awaimen muille opetuslapsille wietäväksi. Tämän tekee Jeesus ensi tilassa ja käskee Mariankin sen tehdä niin kiireellisesti, ettei hänellä ollut aikaa tuhlatamana tunteittensa kiihoittamiseen Jeesuksen jalkoja suutelemalla. Opetuslasten hätä oli suuri, heitä kuin waiwasi paha omatunto, joka soimasi heitä wilapäiksi Jumalan tuomioon ja ikuisen kuolemaan. Sentähden he tarwitsimat heti saada kuulla, että juuri Jeesuksen, Jumalan Pojan, kuolema oli matkaan saattanut sellaisen ihmewoinnon pyhän Jumalan ja syntisen ihmi-

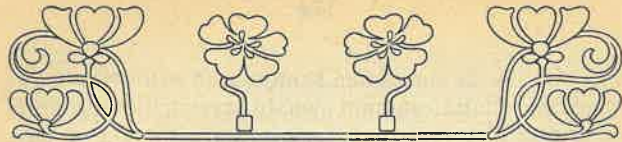
sen wälille, että Jeesus oli ottanut synnin ihmiseltä itsensä päälle ja maassanut werellään ihmisen welan Jumalalle sekä antanut ihmiselle Hänen, se on Jeesuksen, tähdellisen wanhurskauden lahjaksi, uskolla vastaanotettawaksi, Jumalalle telpaawaksi. Nyt oli Isä Jumala herättänyt Poikansa kuolemasta ja siis julkisesti ilmoittanut hywäksywänsä Poikansa sowinto-uhrin ja Hänen Poikansa Isänsä tahdosta sen julkisesti ilmoitti ja kuhunkin ihmiseen kohdisti, että Jumala oli leppynyt Paaritjan tähden, joka maailman synnit kantoi ja otti pois yhtenä päivänä, ja että Hän antaa kullekin ihmiselle Jeesuksen tähden kaikki synnit anteeksi. Näin tekisi Isä ja Poika ihmiset osalliseksi Jeesuksen kuoleman ja ylösnousumuksen suloiista hedelmistä. Mutta woidaksensa toimia yhdesiä Isän kanssa ihmisten autuuttamiseksi, tähtyi Pojan astua ylös taiwaisiin Isänsä tykö, yksissä neuwoin Hänen kanssansa lähettääksensä Pyhän Hengen, joka muistuttaisi ihmisiä kaikesta siitä, mitä Jeesus oli heille puhunut ja mitä Jeesuksen ensimmäiset opetuslapset olivat silmin nähneet ja korwin kuulleet Jumalan Pojasta ja Hänen waltakunnastansa.

Maria Magdalena oli ylösnouseen Jeesuksen ensimmäinen lähettiläs. Ja hänen ilmoitettawanja sanomat kuulumat sekä silloisille että nyhyisille Jeesuksen opetuslapsille. Ainosyntyinen Jumalan Poika on werellään ostanut meidät weljiksensä, kasteessa antanut kullekin meistä nimen ja sen lausunut weljen äänellä ewankeliumin kautta, joka tuopi meille ilmi Hänen taiwaallisen rakkautensa meihin. Armo, jota emme woi täysin käsittää, on siinä meille tapahtunut, että me, jotka synneillämme olimme myhneet itsemme perkeleen ja kuoleman orjiksi ja tulleet Jumalan wihollisiksi, nyt saamme kuulla ja uskoa, että taiwaan ja maan risti-truunattu Herra tahtoo olla meidän weljemme ja että

Hän on meille werellään hankkinut ja erityisten välitappalten kautta antanut omaksi perinnöksemme kaikki ne taiwaalliset edut, jotka ovat Hänen omanja. Hänen Isänsä siis on meidänkin Isämme ja rakastaa meitä, niinkuin Hän rakastaa ainosyntyistä Poikaansa. Oikos hätä meillä, kun Jeesuksen oman veljemme Isä on oma Isämme, joka tahtoo parastamme ja jolta me saamme pyhittää kaikkia tarpeitamme ajassa ja ijankaikkisuudessa, tietäen, että Hän kaikki tarpeemme meille todellakin antaa. Ja kun Jeesuksen Jumala eli korkea auttaja on meidänkin Jumalamme, niin seuraahan siitä, että Hän auttaa meitä kaikkien vihollistemme kädestä, perleleen hirmumallasta, lain kirouksesta, synnin orjuudesta, kuoleman kauhuista, maailman uhkauksista, lihan kiisauksista, helvetin tulesta, ja isällisesti hallitsee meitä, antaa meille ewangeliumin ja sakramenttien kautta syntimme anteeksi, lopettaa synnin wallan, antaa autuaallisen elämän, taiwaallisia ystäviä, Kristuksen manhurskauden ja taimaan kaikkine aarteineen.

Jeesuksen weljet ja sisaret lähellä ja kaukana! Antakoon taiwaallinen Isämme ja Jumalamme, joka tuntee kunkin nimen ja on kunkin teistä nimeltänsä taiwaaseen kutsunut, Pyhän Henkenjä kullekin Teistä uskomaan ja muille opilla ja elämällä ilmoittamaan Maria Magdalenan ilmoituksen, että sinä olet nähnyt Herran ja että Hän näitä sinulle janoi!

Aroi Appelberg.

Kaste.

Sua kiitän, Herra Jeesus,
Kun kasteen mulle soit,
Mun otit waltakuntaas
Ja uudeksi mun loit.

Mä uskon sanas mukaan
Ett' oppilapselles
Mun otit kastehesja,
Perijäks autuutes.

Mä uskon että mulla
On Isä taiwaassa,
Mun että autuaaksi
Teet henfes woimalla.

Mä uskon, liittos tähden
Unteeksi synnit suot
Ja että etees viimein
Mun kunnialla tuot.

Sen uskoin lohdutusta
Kasteestain aina saan,
Sen wirta wirwoittaapi
Mua yhä uudestaan.

Rukoilen, Herra Jeesus,
Suo aina muistaa mun
Ett' olen armolapses
Ja sulle antaun.

Omaasi itse suojaa
Pauloista perkeleen,
Ja kastees liiton tähden
Wie viimein taiwaaseen.

n. e. w.

Helsingin Vanha kirkko.

**Sananen Suomen Lutherilaisen Ewankeliumi-
Yhdistyksen 31:stä vuosijuhlasta heinäkuun 5—8 p:nä
w. 1904.**

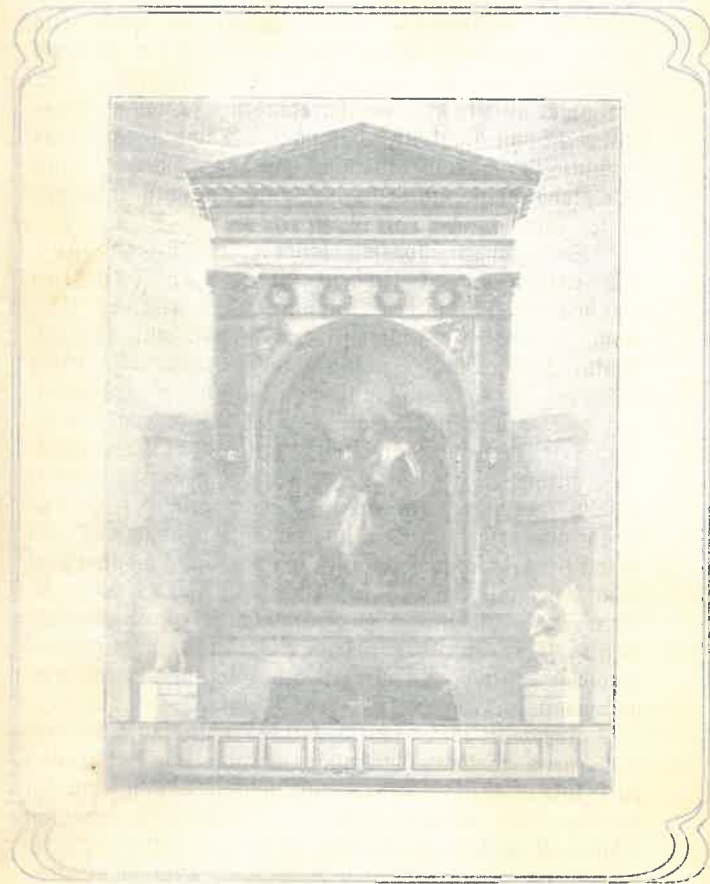
Satsokaa, ettei kukaan teitä wiettele filosofian ja turhain jaaritusten kautta, ihmisten opin ja maailmallisten jäätyn jälkeen, ja ei Kristuksen jälkeen. Sillä Hänessä asuu koko jumaluuden täydellisyys ruumiillisesti." Kol. 2: 8, 9.

Mewin ja jaloin wiisaus, minkä ihminen woi osoittaa, on siinä, että hän oppii tuntemaan Jumalan ja jonka Hän on lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen. Sillä tämä tunto on ijankaikkinen elämä.

Tämän korkeimman Jumalan wiisauden ilmoittaa Kristuksen ewankeliumi. Siinä julistetaan meille, että Jumala laupudessaan on lähettänyt ainokaisen Poikansa maailmaan, että me uskomalla Häneen saimme armon, syntimme anteeksi ja wanhurskauden Jumalan edessä sekä perisimme ijankaikkisen elämän. Tämä wiisaus, jota Kristuksessa omistaa kaikkensa, tosin on „hulluus niille, jotka kadotetaan, mutta meille, jotka autuiksi tulemme, on se Jumalan voima“. 1 Kor. 1: 18.

Senpätähden apostoli sanoo: „Minä en häpee Kristuksen ewankeliumia, sillä se on Jumalan voima itsekullinkin uskowaiselle autuudeksi.“ Rom. 1: 16. Ja semmoisena tulee meidänkin se pitää. Mutta kaikille niille, jotka Jumalan todistusta eivät usko, on saarna ristiinnaulitusta Kristuksesta pahennukseksi tai hulluudeksi, 1 Kor. 1: 23, jota he eivät tahdo kuulla, vielä vähemmin ottaa vastaan. Vieläpä nekin, jotka autuudekseen ovat Kristuksen ewankeliumin ottaneet uskolla vastaan, joutuvat perkeleen, maailman sekä oman sydämensä epäwakaisuuden kiusattawiksi luopumaan uskosta Kristukseen ja antamaan itsensä uudestaan moninaisten muukalaisten opetusten wihäteltäwiksi ja wieteltäwiksi, kuten kaikki tiedämme, että ensimmäiset ešwanhempammekin — sen wanhan käärmeen kawaluuden kautta — antoivat itsensä wietellä Jumalan totuudesta walhetta uskomaan.

Apostolit tästä syystä kaikissa kirjeisjäsä lehottawat meitä tarkkaan pitämään waramme ja katsomaan, ettei kukaan meitä wietteläsi luopumaan Kristuksesta sen maailmallisen epäuskon-wiisauden kautta, jota sanotaan tyhjiksi eli turhiksi jaaritukseksi ja joka on paljasta ihmis-wiijastelua ja tämän maailman hengetöntä opinwäittelä, se kun ei Kristuksesta wähintäkään piittaa. Sillä jos antaudumme tämän wäärän wiijastelun wieteltä-

Wielä-kirkon kaori.

Nikolai-kirkon kuori.

wiffi, jota maailma juuresti yllistelee, niin rupeamme wierastamaan totuutta ja sydän kääntyy pois Kristuksesta. Mutta näin ollen on kristitty menettänyt kaikki ja on samalla luopunut totisesta Jumalasta. Sillä Jeesus sanoo: „Ei kenkään tule Isän tykö, waan minun kauttani.“ Ja taas päinwastoin: Jolla on Poika, hänellä on Isäkin, joka on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Isä, ja hänellä on ijankaikkinen elämä Hänessä.

Pyhytämme siis lujasti Kristuksen opisja kiinni, uskosja perustettuina Häneen, wahwoina järkästymättä, huolimatta kaikista tämän maailman ihmisopeista, ja muistakaamme aina nämä apostolin sanat: Kristuksessa — kuolleista nousseessa ja taiwasiin astuneessa — asuu koko jumaluuden tähdellisyys ruumiillisesti. Hän on totisen wiisauden alku ja ijankaikkisen elämän kuohuwa lähde! Ahkeroitkaamme sentähden ylitse kaiken oppiafemme Häntä tuntemaan ja pyhyäksemme Hänessä, joka meitä on rakastanut ja lunastanut kallilla werellänsä, jonka avulla yffinään me syntisraukat voimme lähestyä Jumalaa, jopa päästä osalliseksi koko jumaluuden tähdellisyhydestä, joka Hänessä asuu ruumiillisesti. Olkoon Hän meille kaikki kaikessa ijankaikkisesti!

Iläolewat ajatukset, jotka ilmaijewat Lutherialaisen Ewankeliumiyhdistyksen kantaan koko sen toimintafautena, pääsiwät kuuluwille jumalallisen sanan julistuksessa tänäkin wuosijuhlana, jonka ikemmästä asiainkulusta tässä muutamia tietoja annettakoon.

Ensimmäijen juhlapäiwän aamuna, tiistaina k:lo 9, kokoontui juhlapukuista kansaa joukottain wiheriällä koristettuun, tilawaan rukousjaliin, misjä wieraat suomen kielellä lausui terwetulleiksi Yhdistyksen yliafiamies, pastori E. P. Byman. Teksti, Nehemian kirj. 8: 1—12, oli aiheena sijältörikkaaseen tutkimukseen oikeasta juhlailemi-

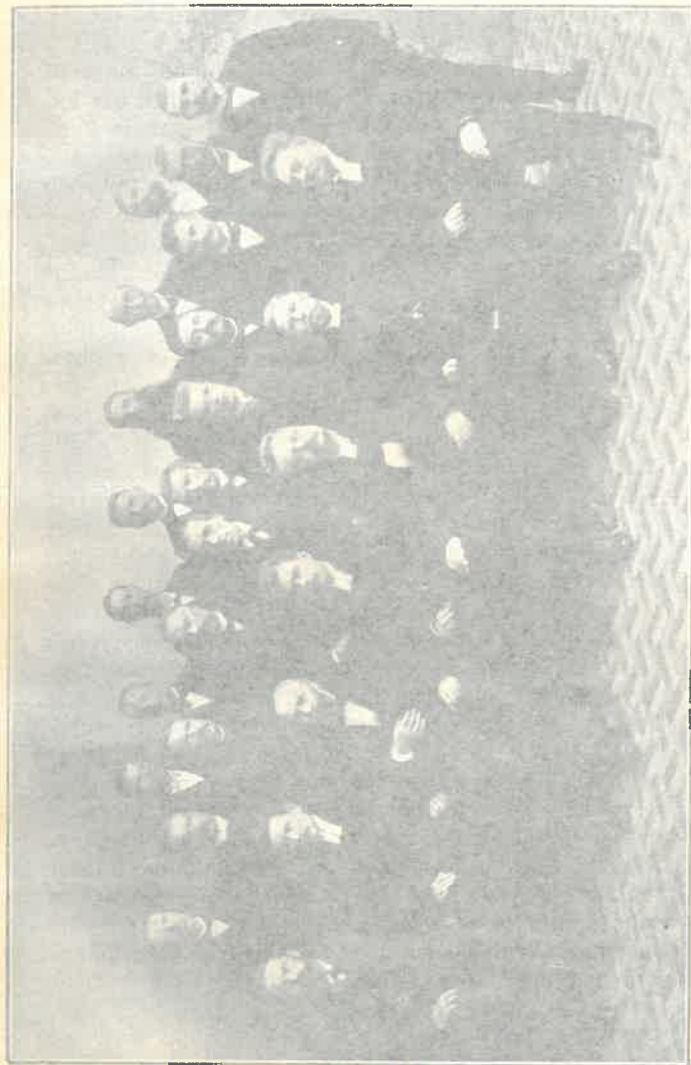
festä, jota on siinä, että kansaa opetetaan Jumalan janasja taiwaallisten jalaisuutten oikeaan ymmärtämiseen Pyhän Hengen walistuksen kautta, kuten muinoin pappi Esra, kuuluisa juutalainen firjanoppinut teki, joka noin 450 vuotta e. Kr. juutalaisjoukon johtajana Baabelin wankkeudesta oli palannut Judeaan ja siellä lehtimajajuhlana luki kansalle Jumalan lakia sekä yhdesiä apumiestensä, lewiittain kanssa selitti luetut kappaleet, niin että kansa luetun ymmäräsi. Mutta „Esra myöskin ylisti Herraa, suurta Jumalaa, ja koko kansa wastasi Amen, Amen. — Ja siellä oli sangen juuri ilo.“ Samoin toivoi puhuja ewankelisen sanankin näinä juhlapäiwinä Jumalan sanan runjaasta julistamisesta saawan aihetta ylistämään autuutensa Jumalaa ja yhäti iloittamaan Herrassa. Puhuja lopetti rukouksella Jumalan siunausta Yhdistyksen toiminnalle.

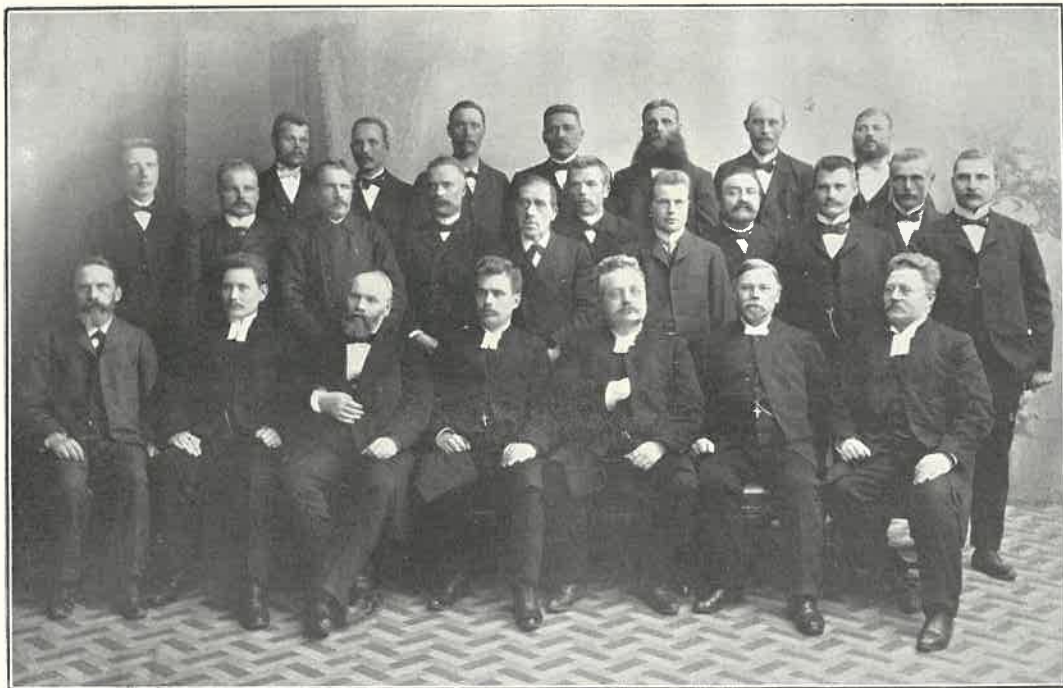
Ruotsinkielisen tervehdysspuheen piti k:lo 10,30 e. p. Yhdistyksen sihteeri, pastori F. J. Bäck, joka pitemmänpuolisessa esitelmässä 1 Moos. 3: 15 johdosta selwitteli ihmiskunnan lankeemuksen surkuteltawat seuraukset, mutta sen ohessa myöskin selwään todisti, miten waimon siemen, Kristus, kärsimisellään, kuolemallaan, kuolleista nousemisellaan ja taiwaiisiin astumisellaan kaikille Adamin lapille lahjoitti täydellisen hywityksen, iankaikkisen wanhurskauden. „Sillä, että ihmisen kautta kuolema on, niin on myös ihmisen kautta kuolleitten ylösnousumus.“ Niinkuin kaikki Adamisja ovat kuolleet, niin myös kaikki pitää Kristuksessa, käärmeen pään polkijassa, elämäkfi, wanhurskaski ja autuakfi tehtämän eli toisin sanoin: elämällään on Hän niellyt kuoleman, wanhurskaudellaan poistanut synnin ja autuudellaan wienyt iankaikkijesta kadotuksesta woiiton. Tämän ewankeliumin, jolla koko maailmaa on siunattu, saa syntinen uskosja itjelleen omistaa ja tulee nyt myöskin halulliseksi kärsi-

mään mihoillisuutta niiden puolelta, „jotka ulkona ovat“, kärsiwällisyyhellä ristiänsä kantaen. — Nämä hartausheftet päätettiin rukouksella, hengellisillä wirsillä sekä urfujen soitolla.

Eräässä edellisessä wuosijuhlasja julkilausuttua toimomusta noudattaen, oli keskustelufokouksia nyt toimeen pantu, jotka pidettiin rukousjalissa k:lo 12:sta puolip. k:lo 7,30:ään illalla, ollen kuitenkin kaffi tuntia päiwällis-lomaa. Keskusteltawiksi määrätyistä kysymyksistä ehdittiin seuraawat pohdia: 1) Mitä estää meitä joka hetki rohkeasti ja iloisesti uskosja omistamasta Kristuksen meille ansaitsemaa, sanassa ja sakramenteisjä meille lahjoitettua, täydellistä woiwintoa Jumalan kansa? 2) Mitä tahoo Jumala meille opettaa näillä apostolin sanoilla: „Me olemme kerran pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhraamisella“ (Hebr. 10: 10)? 3) Eikö Luth. Ew. Yhdistyksen jäsenten pitäisi työskennellä Yhdistyksenä hywäki enemmän ja miten woisi tämä tapahtua? 4) Koska maallikkotoimen hyödyllisyys ja tarpeellisuus seurakunnissa jo tätä nykyä on pidettävä yleisesti tunnustettuna, niin kysytään: millä tawoin ja millä keinoin voidaan tätä toimintaa tehdä suurinta siunausta tuottawakfi kirkolliselle elämälle uskonnolliseen ja siweelliseen elämään nähden, ja mitkä ovat ne rajat — erittäin Luth. Ewank. Yhdistyksen toimintaa silmällä pitäen — joiden toijelle puolelle tätä ei pitäisi laajentaa? — Ensimmäinen kysymys aiheutti ajatustenwaihtoa, jonka tuloksena oli se katsantokanta, että koska ihminen luonnostaan aina pyrki epäuskosja rakentamaan omaa wanhurskauttansa, niin hän — usein tietämättänsä — jysää autuuden Kristuksessa kauas luotaan, ja tämä tapahtuu juuri siten, että hän katsoo ainoastaan itseänsä, mikä hän on ja mimmoiseksi hänen kuitenkin pitäisi tulla, lyhyesti, hän ei katsele uskon silmillä Jumalan Karitsaan, joka jo aikoja sitten Golgatan

ristinpuulla on kaikki hänen syntinsä kantanut pois ja kallilla sowingerehellään hänet tähdellisesti puhtaaksi pesäyt ja wanhurstauttanut, jonka osallisuuteen hän kas-
tettukin on, waan luulottelee parannuksellaan, katumuk-
jellaan ja kieltämyksiellään pääsewänsä Jumalan armoa
ansaitsewaksi. Yhdistykseen joutuneen sydämen tunteet ja
omat mielipiteet asettuivat tielle eteen, estämään usko-
masta ewankeliumin sauaa, joka yksinänsä tekee meidät
pelottomiksi Jumalan edessä ja yksin tuo myötänjä Pyhän
Hengen ja elämän. — Keskitys „ruumiin pyhyydestä“
aiheutti wilkkaan keskustelun ja tultiin yksimielisiksi siinä,
että koko ihminen, hengen, sielun ja ruumiin puolesta
on pyhä, sillä 1 Kor. 3: 16 luetaan: „Ettekö te tiedä
teitänne Jumalan templiksi ja että Jumalan Henki asuu
teissä?“, — ja „Jumalan templi on pyhä, niinkuin tekin
olette“. Mutta tämä pyhyys meillä on ainoastaan Sa-
nassa, uskossa Kristukseen, siinä uhrisja, joka pois otti
maailman synnit. Lopuksi tehtiin jyrkkä erotus tuon
„ruumiin“ pyhyyden Kristuksessa ja „lihan“ välillä, kun
lihalla ymmärretään synnyttäistä syntiturmelusta (katso
Room. 7: 14 ja 1 Kor. 3: 1, 3), jonka pyhyydestä ei
milloinkaan voi eikä saa puhua, sillä se on „myhity (tur-
meltunut) synnin alle“. — Wastauksiksi kolmanteen kysy-
mykseen esitettiin toiwottawaksi, että jäsenten lukumäärä
kaswaisi ja että nämä entistä enemmän tekisivät mies-
kohtaista työtä Yhdistyksen tarkoituksperien saawuttami-
seksi, joka taas paraiten tapahtuu edistämällä Yhdistyk-
sen kirjallisuuden lewittämistä, sekä wuofien kuluesja il-
mestywän, laweampia ja pienempiä kirjvoja sisältäwän
kirjallisuuden, että myöskin aikakautisen kirjallisuuden, johon
kuuluwat sanomalehdet ja kalenterit. Uusien, sisä- ja
pakanalähettyksen eteen työskentelewien ompeluseurojen pe-
rustamista, rukoushuoneiden rakentamista wäkirikkaam-
piin paikkakuntiin sekä kolportööreihin kutsumista,

Kuva Kolportööri-kurseista Helsingissä.

jotka kosoavat katoja katekollaisia ewankeliumin werkkoon, Matt. 13: 47, myöskin arveltiin Yhdistyksen tarkoituspäätä edistäväksi ja pidettiin sen jäsenten harrastuksiin kuuluvana. Mutta Jumala on meidän wäkevyys-temme ja woimamme, ja Hän awaa meidän tiemme täydellisesti. 2 Sam. 22: 33. Ja Kristuksen rakkauten woima on wäkevämpi ylläke kuin mitkään säädökset ja ohjeet kansanaan. — Wiimeiseen kysymykseen, joka sekin oli yhteydessä Yhdistyksen toiminnan kanssa, kuuluu kaffi kohta, jotka kumpikin tapahtuneessa keskustelussa saivat walautuksensa. Puhuttaessa siitä, millä tapaa maallikkotoimi saataisiin kirkolle mitä hyödyllisemmäksi, huomautettiin että ewankelisessa hengessä johdettu yhdistystoiminta oli osottautunut tässä mitä tärkeimmäksi. — Luth. Ew. Yhdist. 30 vuotta kestänyttä toimintaa mainittiin tämän todisteeksi — ja mitä tällöisen toimen keinoin tuli, niin ensi sijaan pantiin tunnustuksemme-mukaisien kirkkojen lewittäminen ja suullinen todistus *) (n. k. sanallinen-lähetystö). Tämän ohessa oltiin yhtä mieltä siinä, että Luth. Ew. Yhdistyksen ei pitäisi ohjelmaansa ottaa esim. diaakooni-toiminta (toimilähetystö), etenkin kuin tätä työtä maassamme jo harjoitetaan tätä warten perustettujen yhdistysten toimesta. Rukous, jota johti lääninprohwasti Wald. Bergroth, päättyi rukouksella ja weisaamalla heng. 1. N:o 13 Sionin kanteleesta. Iltaokouksessa rukoushuoneella piti suomenkielisen lähetyspuheen lähetysaarnaaja P. Kurwinen, ja tämän päätyttyä tulkitti saarnaaja Arwid Hyden Tukholmasta eloijasti ja lämpöisesti 2 Run. 25: 27—30.

*) Tämän yhteydessä yksi puhuja teroitti mieltä, miten tärkeätä on antaa kolportööreille mahdollisimman täydellinen valmistus toimeen ja sekä puolusti jokawuotisia kolportööritursseja. Semmoinen olisin — ensimmäisenä Luth. Ewank. Yhdistyksen wäikutusaikana — pantu toimeen kewäpuolella talwea tänä wuonna ja oli tämä osottautunut siunausta tuottawaksi.

Reskiwiiikko aamuna rienä juhlatansa suomalaiseen jumalanpalvelukseen Nikolainkirkkoon, missä sisälähetysseuran piti lääninprovasti W. Bergroth Wehmaalta, ja klo 11 e. p. provasti L. Wenneström Kangasniemeltä ruotsalaisen seuran. Samalla ajalla pitivät kummankin kielisiä raamatunselityksiä rukoushuoneella past. J. Engström, saarnaaja Hyden y. m. — Kun yhteinen päivällinen oli syöty Yhdistyksen talon alitalissa kokoontuivat Yhdistyksen jäsenet vuosikokoukseen, jonka avasi Johtokunnan esimies Juonen ja ruotsinkielisellä puheella. Tavallisten waalien tapahduttua, otettiin käsiteltyyn alaiseksi eräs Johtokunnan vuosikokouksen ratkaisu tawaksi jätetty asia, nimittäin rukoushuoneen rakentamisesta Kallion kaupunginosaan. Tehtyyn ehdotukseen suostuttiin ja tulee näin muodoin kauan aikaa tunnustettu tarwe tyhdytetyksi. Loppupuoli päivää kului raamatunselityksiä kuulemalla Nikolainkirkossa kirkkoh. G. D. Holmbergilta ja Wanhasa kirkossa pastori G. Törnwallilta sekä yhdesjäolöä jatkamalla rukousjalissa, missä kuoro- ja yksinlaulua kuunneltiin lyhyiden rakentawaisten puheiden lomassa.

Torstaina e. p. kokoontuivat juhlawieraat jälleen Nikolainkirkkoon kuuntelemaan lähetysseuranoja, joita piti, suomenkielellä, rowasti Chr. Sjöblom ja ruotsinkielellä, pastori A. J. Bäck. Rukousjalissa esiintöivät ewankeliumin todistuksia kirkkoherra G. A. Lundqvist, jumaluusopin ylioppil. H. Pätiälä, kolportööri Eklund y. m.

Retkeilyä Gläintarhaan, missä yleisö ryhmittyi kolmen puhujalawan ympärille, suosi mitä kauniin ilma. Täällä esiintyi 14 eri puhujaa puheita pitäen, ja kauniisti kajasti laulu wapaassa Jumalan luonnon helmasssa.

Wielä neljäntenäkin kokouspäivänä tähtyi Yhdistyksen rukousjali hartaalla kuulijakunnalla, joka kuunteli todistusta Hänestä, Israelin sanfariista, „joka oli wäkewä profetta töissä ja sanoissa Jumalan ja kaiken kansan edessä.“

Sinulla on Wapahtaja.

Kättikö Herra jo kasmonsa aivan?
Eikö hän näe, mitä tusta on tää?
Missä on auttaja aikana waiwan?
Ja kenpä jo katkowi kahlehet nää?
Eikö hän päästä?
Eikö hän säästä?
Näintöhän toiwosi turhaksi jää!

Herra on waltuus tustasi yössä,
Suutosi Jehowa muistanut on.
Woimasi heikko kun waiwuwi työssä,
Sun nostawi laupeus horjumaton.
Kuormasi painon,
Sorron ja wainon
Rantawi raffaus loppumaton.

Kirkasna kiittäwi uskosi kulta,
Murhetten hehtuhun tuona kun jää. —
Mailma kun lietsomi wainojen tulta,
Ja wielä kun puuskumi walhetta tää,
Mika kun Herran
Joutuwi kerran,
Alkawi tyyni ja pilmetön sää.

Paljon on waaroja Kaananin tiellä;
Kolkko on korpi ja kuiva on maa.
Synti se sielua peittäwi wielä,
Niin siitä se waiwat ja haawoja saa.
Synti se waiwaa,
Tuntoa tawaa.
Kenpä sun auttawi Jordanin taa?

Jeesus, se Saakobin sankari suuri,
Sieluhun tahtoa, tarmoia luo.
Jeesus on waipuwan turwa ja muuri,
Ja lähtehen luotse hän nääntyvän tuo.

Heikko kantaa,
Anteeksi antaa,
Kun sinut pettävi syntien suo.

Synteisi tähden sua Jeesus ei heittä,
Waikka ne kuin werirusteat ois.
Niit' elä kullaten puolla ja peittä,
Niin Golgatan wirta ne huuhdowi pois.
Jeesuksen luokse
Kiireesti juokse!
Stelusi haawat hän lääkitä wois.

Jeesus sun syntisi, kuormasi kantoi,
Ettet sä waipuisi hukkumahan.
Henkesi eestä hän henkensä antoi,
Ja tuskasi wei hänet tuonelahan.
Tähtesi aivan
Kantoi hän waiwan.
Wielä hän kantaa sun kunniahän.

Suolesi kannan sä huostahan Herran
Turwatan Jeesuksen ansiohon.
Weskasi Jeesus jo kuittasi kerran,
Niin kenpä sun saattawi tuomioon!
Tuomion kauhu
Saihtuu kuin sauhu,
Jeesus kun sinnasi, turwasi on.

Jeesuksen kanssa sun aikasi wietä!
Jeesus on elämä, toiuus ja tie,
Jeesus kun wiittowi purtesä tietä,
Niin kuintapa saattanet hukkua sie!
Luittaja hellä
Tää kun on kellä,
Kylläpä taistelu woittohon wie.

Autuas olla on lapsena Herran,
Autuuden toivo kun woimana on.
Maallinen matkasi päätywi kerran,
Ja riemusi alkawi loppumaton,
Jeesusta siitä
Kuule ja kiitä!
Kiitosta wirtesi laulukohon!

M. Tainio.

Sankku kannattaa.

Wonta vuotta sitte joutui eräs laima karille Cornwallisiin myrskytisellä rannikolla. Se oli hetki täynnä hätää ja waaraa, mutta Herra oli armollinen eikä kenenkään henki tullut menetetyksi. Seuraavana sunnuntaina menivät pelastetut merimiehet lähellä olemaan kirkkoon ja kantoiwat Jumalalle kiitoksensa ihmeellisen pelastuksensa johdosta. Wirkaa toimittawa pappi, joka hywin tunsi haaksirikotapauksen erityiskohdat, teki siitä sowitzuksen saarnassaan. Sydämeen käywällä tavalla puhui hän syntisen waarasta ja Wapahtajan rakkaudesta. Muun muassa sanoi hän: Wettautukaa sellaisen ihmisen asemaan, joka on hukkumisen waarassa ja joka tuntee, että kaikki hänen ponnistuksensa owat turhia ja että hän pian waipuu kuohuwiin aaltoihin. Kuwitelkaa, mitä ihminen silloin tuntisi, jos hän äkkiä näkisi Iankun tulewan kelluen luoksensa, tulewan häntä niin lähelle, että hän woisi saawuttaa sen ja tarttumalla siihen kiinni, pysyisi pinnalla. Kuulijani, me olemme kaikki waarassa hukkua syntein ja rikosten tähden jumalallisen wihan mereen. Me olemme haaksirikkoisen merimiehen kaltaisia, joka on hukkumista lähellä. Mutta Kristus ewankeliumin sanassa, kasteessa ja eh-toollisessa on meidän pelastuslautamme. Oi, älkää laiminlyökö, älkää wiivyhtelkö tarttumasta kiinni häneen! Tämä Iankku kannattaa sinua, niin syntinen, tämä Iankku kannattaa.

Pastorin sydän oli kowasti liikutettu. Hän tunsi, että hän puhui tawattomalla woimalla ja lämmöllä,

mutta sitte miikolla ei hän kuullut mitään enempeä saarnansa vaikutuksesta ja pian koko tapauskin katosi hänen muistikstansa.

Keljätoista vuotta sen jälkeen pyhettiin häntä kiihkeästi tulemaan erään kuoleman miehen luokse. Paikka oli kaukana siitä, mutta hän laittautui heti matkalle voimatta kieltäytyä sellaisesta kutsumuksesta.

Ustuessaan sisään sairaan huoneeseen, huomasi hän heti, että tämä oli hänelle täydellisesti tuntematon sekä samalla, että miehen hetket täällä maan päällä olivat luetut. Pastori laskeutui polvilleen vuoteen viereen. „Weljeni“, sanoi hän, „olet kutsuttanut minua ja minä olen tullut. Olet wakan muutosken rajalla, joka odottaa meitä kaikilla. Tahdotko sanoa minulle, mihin toivoisi ijankaikkisuuteen nähden on perustettu.“

Kuolema oli nähtävästi tähdessä tajunnassaan, mutta puhelyky näytti oleman poisja. „Weljeni“, pitkitti pappi, „jos et enää voi puhua, niin anna minulle joku merkki, tunteakseni, että sinun toivoisi on rakennettu Kristukselle.“ Silloin puhkesi sairaas viimeisillä heikoilla voimillaan ponnistaen seuraaviin kuuluviiin sanoihin: „Lankku kannattaa!“

Voimme helposti kumitella, millä ilon ja kiitollisuuden tunteilla pastori kuuli nämät sanat. Siis hänen kauwan sitte pidetty saarnansa ei ollut joutunut hukkaan. Minakin yhdessä sielussa oli hyvä siemen kantanut hedelmän ijankaikkiseen elämään.

Lukijani, tämä lankku kannattaa! Lankku kantoi tämän sielun warmasti ijankaikkisen lemon satamaan. Se tahtoo kantaa sinutkin. Oletko tarttunut tähän lankkuun? Jeesus on täydellinen Wapahtaja, mutta hän on myös ainoa Wapahtaja, sanassa ja sakramenteissa sinulle annettu syntein anteeksi antamisefsi.

Ulinmäinen pappi.

Si Jeesus, ylipappini,
Ku uhrin ferran uhrasit
Mi riittää ikipäiwiksi, —
Kun kaikki synnit sowitzit,
Teit ikuisesti wapaiksi,
Meit pyhiksi ja puhtiksi.

Tää uhri vielä woimassa
On Isän edes' ainaan,
Jos olen kuinka kurjana,
Mä siihen aina turvaan waan;
On Jeesus ylipappini,
Ku rukoulewii eestäni.

Saan uskaltain nyt käydä waan
Sun luokses Jeesus, weljeni,
Sun omas olen kokonaan,
Mun priiskoitti sun weresi
Sä nytkin eessä Isäsi
Dot minun puolustajani.

Di kallis weri ylkäni,
Sä mua sulje sylähis
Sä suuri ylipappini,

Mua kätke meri haawoihis,
On siellä tyyntä rauhaisaa,
Jos kuinka tuska ahdistaa.

Niin, Jeesus Jeesus yksin waan,
Mun luonani on ainiaan,
Hän kautta kolkon erämaan,
Mua saattaa taiwaan kunniaan,
Waikk' kyynele usein wierähtää
Hän tuiman tuskan lieventää.

Di juhla päiwin autuas,
Kuin Golgatalla wietettiin
Kun Jeesuksenme armias,
Siell' syntiuhriks uhrattiin,
Näin laki kaikki täytettiin
Ja Isän wiha poistettiin.

On vanhurskaana maailma,
Tyt Jeesuksemme teosja;
Ken omistaa sen uskosja
Ja iloitseepi armosta,
Ei synnin teitä juoksekaan,
Waan taiwaasehen rientää waan.

Siis kallihisti ostettu
Sä werellä oot Jeesuksen
Ja Herran liittoon otettu
Jo kautta pyhän kastehen.
Di, muista suurta sukua
Ja taiwaallista kotoas.

E. P.—y. ja J. E.

„Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja
maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto!“

Betlehemin kaupungin tienoilla Juudan maalla walwoivat muutamat paimenet, ja wartioitsivat yöllä laumaansa, kun awatusta taiwaasta Herran kirkklaus walaisi heidät ja Herran enkeli puhui näille peljästyneille nämät suloiset riemu-sanat: „Älkää peljättö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka tulema on kaikelle kansalle: Teille on tänäpäiwänä syntynyt Wapahtaja, joka on Kristus, Herra, Dawidin kaupungissa. — Ja kohta oli enkelin kanssa suuri taiwaallisen sotawäen joukko, jotka kiittiwät Jumalaa, ja sanoiwat: Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hyvä tahto! Ja tapahui, että enkelit meniwät heidän tykönsä taiwaaseen; niin paimenet puhuiwat keskenään: Käykäämme Betlehemiin ja katsokaamme sitä, kuin tapahunut on, jonka Herra meille ilmoitti.“ — Luuk. 2: 10—15.

Näin nyt julistettiin kaikkein jaloin ja erinomainen tapaus, mikä koskaan maan päällä on tapahtu-

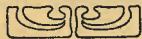
nut. Taiwaasta walaisi Herran kirkaus maailmaa, juuri samana hetkenä, jolloin maailman Wapahtaja syntyi. Suuri ja riemullinen oli siis tämä sanoma taiwaasta; sillä mikä olisi maailma, mikä ihmisjulkunta ilman Wapahtajaa? — koko maailma on pimeydessä, on pimiä niinkuin syntä sydän yö; sillä se on täynnä kadotettuja ja tuomittuja syntisiä, joita Jumalan pyhä laki tuomitsee kuolemaan ja iankaikkiseen kadotukseen, siitä suuresta syystä: ettemme ensimmäistäkään Jumalan käskyä ole tähtäneet, emmekä vieläkään tähtänyt yhtäkään. Sillä eipä Adamista syntyneitä ole ainoatakaan, joka kaikesta sydämestänsä, kaikesta sielustansa, kaikesta mielestänsä ja kaikista voimistansa Jumalaa rakastaisi, sekä lähimmäistänsä, niinkuin itseensä, jota kuitenkä kaikkein ihmisten tulisi tehdä. Ja kuinta eikö jokaisen ihmisen sydän ole saastainen ja häijy kappale, jonka pohjatonta turmelusta ei yksikään woi tyhystin tutkia, paitsi ainoasti Jumala: joka sydämet tutkii ja koettelee munaskuut. Tämän tähden olemme kaikki luonnostamme wihan lapset, tuomitut kuoleamalla kuolemaan iankaikkisesti. — Kuka siis meistä olisi mahdollinen saamaan kuulla näin suloisia sanomia maailman Wapahtajasta, sekä häntä omaksi Wapahtajaksensa omistaa? Mahdollista ei tosin löydy misikään, ei koko maailman awaruudessa, jos, nimitäin, meidän omaa ansiotamme ruwetaan katselemaan, ja sitä Jumalan lain waa'alla punnitsemaan. Ulkona Kristuksesta koko maailman kaikki ihmiset owat syntiä täynnänä, kantapästä kiireeseen saakka; kuka siis meistä mahdollinen olisi käymään Betlehemiin? Niinpä warsin wihan, tuomion ja helwetin kadotuksen olemme kaikki ansainneet: siinä on meidän mahdollisuutemme!

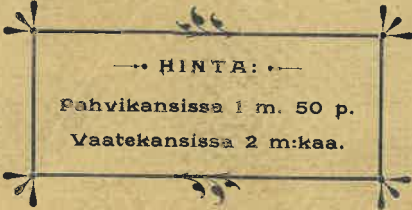
Mutta kiitos, kiitos ja iankaikkinen ylistys olkoon Jumalalle korkeudessa! Sillä niin on Jumala tätä

syntistä, kirottua maailmaa, meitä kaikkia waiwasia syntisiä rakastanut, että ainoan Poikansa meille Wapahtajaksi antoi. Sillä näinpä enkeli joulu-yönä paimenille saarnasi: katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka tulewa on kaikelle kansalle: Teille on tänäpäiwänä syntynyt Wapahtaja. Ja juuri tämän Wapahtajan autuaallista syntymää koko taiwaallisen sotawäen joukko tarboitti tällä ylistysweijullansa: Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa, ja maassa rauha, ja ihmisille hywä tahto! He eiwät katsoneet meidän syntiämme eikä kelwottomuuttamme silloin, waan katsoivatpa ainoasti sitä autuaallista Jeesuksen syntymää Betlehemissä. Sillä tämä syntymä kaikkein suurimman Jumalan rakkouden ilmoitti, ja siis kaikkein korkeimman kiitoksen kaikessa iankaikkisuudessa ansaitsi. Tämä syntymä Jumalan rauhan ja suosion syntisille saattaa: koska itse ainokainen Poika syntyi syntisten weljeksi, ja heitä werellänsä Jumalalle sowitzi, sekä iankaikkisen rauhan kaikille uskowaisillensa toimitti. — Tätä autuaallista syntymää siis mekin alati katseleamme uskossa. Sillä meillekin tämä Wapahtaja on todella syntynyt; meillekin Hän Jumalan rauhan sekä suosion todella toimitti; mekin olemme häneen kastetut, ja ewangeliumin kautta kutsutut Hänen päälensä uskomaan. Kiitos Jumalan!

Niin, rakkaat ystäwät Herrassa! Koska meilläkin uskon kautta Kristukseen näin suuren autuuden totinen toivo on, kähläämme siis mekin paimenien kanssa Betlehemiin, se on, ewangeliumin sanan seimeen, katselemaan ja todella itsellemme omistamaan tätä lasta Wapahtajaksemme. Tulkkaa ja katsokaa, ihmetelkää, maahan langetkaa, ja kaikkein taiwaallisten sotajoukkoin kanssa kilwan Jumalaa kiittäkää! Sillä meille on syntynyt Wapahtaja: — iankaikkisen Jän omasta helmasta on

ainokainen Poika itse ihmisten, kirottuin syntisten wel-
 jeffi syntynyt, wapahtaaksensa meitä, tällaisia, kaikesta
 synnistä ja kirouksesta, ja sowitzaaksensa koko maail-
 maa Jumalan kansa; että nyt jokainen uskon kautta
 Häneen saisi kaikki syntinsä anteeksi, päässi myös kai-
 kesta lain kanteesta ja kirouksesta warsin wapaaksi,
 sekä tulisi lahjotetuksi Jumalan rauhalla, suosiolla ja
 ijanlaitteisella siunauksella, tässä ainoassa Herrassamme
 Jeesuksessa Kristuksessa. Häntä siis uskossa katsoes-
 samme ja sydämeistä omistaessamme, on juuri paimen-
 tien kansa Betlehemiin käyminen, josta sitte armon
 kautta syntyy se, että mekin enfelein kansa sydämeistä huu-
 damme: Kunnia olkoon Jumalalle korkeudessa,
 ja maassa rauha, ihmisille hyvä suosio!

—• HINTA: •—

Pahvikansissa 1 m. 50 p.

Vaatekansissa 2 m:kaa.